

ஒய்யு

இளையதம்பி நடராசா

ஓய்வு

இளையதம்பி நடராசா

நூலின் பெயர்	: ஓய்வு
நூலாசிரியர்	: கிளையதம்பி நடராசா
முகவர்	: திருநகர், கிளிநொச்சி.
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
வடிவமைப்பு	: வி. செந்தில், கு.றஜீபன்
அச்சாக்கம்	: மதி கலர்ஸ், யாழ்ப்பாணம்.
வெளியீடு	: காவேரீ கலாமன்றம், யாழ்ப்பாணம். கலாசார பேரவை, பிரதேச செயலகம், கிளிநொச்சி.
ஆண்டு	: 2012
விலை	: 250.00

பொருளடக்கம்

கட்டிசங்கு	07
நினைவுகள் சுமக்கும் நெஞ்சம்	12
ஓய்வு (திருநகர் நடராசா)	19
கீங்கும் தீபாவளி!	24
பாதை தவறிய காக்கள்	29
தீர்ந்த முடிவு	35
நிறைவு	39
நில்லுங்கோ நானும் வாரேன்!	44
எங்கே போவது?	48
சென்று வருகின்றேன்	54
ஒளி விளக்கு	60
கமலச்சந்திரன்	66
மலரட்டும் ஒரு புதுயுகம்	70
உணர்வுகள் உறங்குவதில்லை	76
கூண்டிலே குற்றவாளி	80
ஏமாற்ச் சொன்னது நானோ?	83
சைக்கிள் பயணம்	87
காற்றோடு பறந்த கடதாசி	93
வாழ்க்கைப் பயணம்	100
மனிதர்கள் பலவிதம்	105
வெற்றியும் வேதனையும்	108
அவனும் அவளுள்	112
மனனும் அலையும்	118

நன்றி

கருணாகரன் மற்றும்

பதிரிகைகள்

சஞ்சிகைகள்

என் உரை

“நான் யார்” என்பதை எனக்கு உணர்த்திய என் மானசீகக் குருவான ரமணபகவானுக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

இலக்கியம் என்பது கங்கை நதியைப் போன்றது. எல்லோருக்கும் பொதுவானது. கங்கை நதியில் எவ்வளவு அழுக்குகளைப் போட்டாலும் மாசுபடாமல் புனிதமாகவே ஓடிக் கொண்டிருக்கிது. உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் பட்டம் பெற்றவன், பெறாதவன், பணக்காரன், பாராதி, இனம், மொழி, மதம் இவைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டது.

கற்பனை வளமும் கடவுளின் துணையும் எவனுக்கு இருக்கிறதோ அதில் அவன் மூழ்கி எழலாம். நம்மிடையே கர்வமும் கருத்து முரண்பாடுகளும் கலந்தாலும் இலக்கியம் மாசுபடுவதில்லை. இயற்கையை ரசிப்பவன்தான் இலக்கியவாதி, இலக்கியவாதிதான் இலக்கியத்தைச் சுவைப்பான்.

இலக்கியச் சுவை தெரிந்தவன் சும்மா இருக்கமாட்டான். எதையாவது வாசித்தோ எழுதியோ கொண்டேதான் இருப்பான். எழுதிக் கொண்டிருக்கும் பெரும் பெரும் எழுத்தாளர்கள் எல்லாம் இந்த இலக்கியச் சுவைக்கு அடியமையானவர்கள்தான். இந்த இலக்கியச் சுவையின் ஈர்ப்புத்தான் என்னையும் இவ்வளவு தூரத்திற்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்தி இருக்கிறது.

ஆரம்ப காலத்தில் சிறு சிறு ஆக்கங்களுடன் ஆரம்பித்த என் எழுத்துத் துறை பிரபல்யம் பெற்ற பல பல பத்திரிகைகளிலும் பட்டர்ந்து அறுவடையாகக் கலாபூசண விருதையும் பெற்றுத் தந்தது அந்தச் சிறப்பு நான் பிறந்து வாழும் இந்த வன்னி மண்ணிற்கே உரியது எனக்கல்ல.

உதாஹரணம்

பல தொகுப்புக்களை வெளியிட்ட முருகானந்தம் ஐயா, இரத்தினசிங்கம் போன்ற இன்னும் பலரும் என்னைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் எனது சிறுகதைகளைத் தொகுப்பாக வெளியிடும் படி கேட்ட போதெல்லாம், இடம்பெயர்வுகளும் பொருளாதாரச் சீர்குலைவுகளும் தாமதப்படுத்தி வந்தன. கலாசாரப் பிரிவின் ஒத்துழைப்போடும், உதவியோடும் அது இப்போது நிறைவு பெறுகிறது.

இச்சிறுகதைகள் யாவும் 1968 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தினபதி, சிந்தாமணி, ராதா, சுதந்திரன், வீரகேசரி, மித்திரன், மல்லிகை, தினக்குரல் போன்ற பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது வெளி வந்தவைகள். தொலைந்ததுபோக இருந்தவைகளில் சிலவற்றை எடுத்துத் தொகுத்து வெளியிடப்படுகிறது. சுவை எப்படியோ சுவைப்பரைப் பொறுத்தது.

வெளியீட்டுக்கு வழிசமைத்துக் கொடுத்த குறஜீபன் அவர்கள் என்றென்றும் என் நெஞ்சில் நிறைந்து நிற்பார்கள்.

எந்த ஒரு எழுத்தாளனாலும் தனித்து நின்று உயரமுடியாது. அதற்கு உந்து சக்தியாகப் பத்திரிகையின் உதவியும் அதை இயக்குபவர்களின் அனுசரணையும் அவசியம். அதேபோல் புத்தி ஜீவிகள், கல்விமான்கள் ஏனைய எழுத்தாளர்கள் அனைவரின் அரவணைப்பும் அவசியம்.

அந்த வகையில் என் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக விளங்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் அதன் இயக்குநர்களுக்கும் ஏனைய எழுத்தாளர்களுக்கும் எல்லாக் கலைஞர்களுக்கும் இந்நூலின் வாயிலாக என் அன்பு மலர்ந்த நன்றி வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நன்றி

கிளையதம்பி நடராசா,
76, திருநகர் வடக்கு,
கிளிநொச்சி.

சுந்தரம் வாரடர்ச்சி

சுட்டசங்கு

“டொக்....! டொக்...! என்ற சத்தம் கேட்டதும் கூத்துக் கொட்டகை போல் கலகலத்துப் போயிருந்த ஆஸ்பத்திரி வார்ட்டின் இரைச்சல் நின்று அமைதிநிலை ஆரம்பித்தது.

“டாகுத்தர் ஐயா வருகிறார் எல்லோரும் பேசாமல் படுங்கோ, பார்க்க வந்தவரெல்லாம் வெளியே போங்கோ”, என்றான் வார்ட்கங்காணி, இதுவரையும் தன் சொந்த விஷயத்திற்காக எங்கோ போய்வந்த அவன், தான் உஷாராய் நிற்பதாக டொக்டர் உணர வேண்டும் என்பதற்காக கொஞ்சம் கடுமையாக நின்று தன்னைக் காட்டிக் கொண்டான் அவன்.

மேலதிக நேரம் பார்க்க விட்டதற்காக ஆட்கள் கொடுத்த லஞ்சப்பணம் தவறாமல் மடியில் இருக்கிறதா? என்று மடியைத் தொட்டுப்பார்த்துக் கொள்ளவும் அவன் மறக்கவில்லை டொக்டரின் பூட்ஸ் ஒளி ஒலி கூடிக்கொண்டே வந்தது.

“இப்போது இருக்கும் முதலாவது டாகுத்தர் அவ்வளவு சரி இல்லையாம் இவர் இங்க வந்த பிறகுதானாம் அதிகமான ஆட்கள் செத்திருக்கினம்” என்று குசகுசத்துக் கொண்டிருந்தவர்களும் அடங்கி, அடங்கி நோயாளரைப் பார்க்க வந்தவர்களும் வெளியே போய் விட்டிருந்தார்கள். டொக்டர் சிவானந்தம் ஒவ்வொரு நோயாளியாகப் பேசி பரிசோதித்துக் கொண்டு வந்தார். குமாரசாமி படுத்திருந்த கடைசிக் கட்டிலுக்கு வந்து பரிசோதனையில் ஈடுபட்டார்.

கடுமையான காய்ச்சலிற் கிடந்த குமாசாமி வாய்பிதற்றிக் கொண்டிருந்தான். சோதனையை முடித்துக்கொண்ட சிவானந்தம்

7

மிகுதி மறுபக்கம்

சுட்டசங்கு-①

“ஸ்தடஸ்கோப்”பை கழுத்தில் மாட்டிவிட்டுத் தலை நிமிர்ந்த போது பக்கத்தில் இரண்டு பெண்கள் நிற்பதைக் கவனித்தார்.

ஏற்கனவே தான் சொல்லியும், பிடிவாதமாக நின்ற அவர்களின் மேல் கோபக்கனல் பறக்க அவர்களைப் பார்த்தபடி சிவானந்தத்திற்குப் பயந்து போய் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றான் கங்காணி.

“என் கணவரை எப்படியும் காப்பாற்றுங்கோ ஐயா! கைவிட்டிடாதேயுங்கோ! ஐயா”, கண்ணீர் வழிந்தோட, கெஞ்சினாள் மங்களேஸ்வரி. பக்கத்தில் நின்ற அருணா ஒன்றுமே பேசாமல் தலை கவிழ்ந்தபடி சோகத்தோடு நின்றாள்.

“எந்த நோயாளியையும் சாகவிடாமல் காப்பாற்றுகிறதான் வைத்தியறின்ற கடமை கவலைப்படாதேயுங்கோ” என்ற சிவானந்தம், நீங்கள்ஆர்? என்றார் அருணாவைப் நோக்கியபடி.

“நான் இவருக்குத் தெரிந்தவள் பள்ளியில் ஒன்றாகப் படித்த அறிமுகம் கேள்விப்பட்டு பார்க்க வந்த நான்” பதில் சொன்னாள் அருணா”

“சுகம் வரும் ஆரும் கவலைப்படாதேயுங்கோ” என்று ஆறுதல் சொன்ன சிவானந்தம், சிகிச்சையை ஆரம்பித்தார்.

மருத்துவத் தாதியைக் கூப்பிட்டு மருந்தை வருவித்து ஊசிமூலம் ஏற்றிவிட்டு வெளியே நடந்தார். அவர் நடையில் இருந்த கம்பீரம் அவர் குணவிலாசத்தைக் காட்டி நின்றது. சிவானந்தத்திற்கு வயது நாற்பது இருக்கும். ஆனால் அப்படி அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாத நிலைக்கு, சுகாதார வசதியில் வளர்ந்த அவர் உடம்பு இளமை அழகோடு மினுமினுப்பாய் இருந்தது. முகம், பள்ளமும் பருமனும் இல்லாமல் கணக்கோடு வளைந்திருந்தது. சுருக்கம் விழுந்து விசாலித்திருந்த அவர் நெற்றி, சந்தனைப் பொட்டோடு பொலிவுற்று இருந்தது. வாட்டம் பெறாத அவரது உடம்பு அளவோடு பெருத்து அதற்கேற்ற உயரம் பெற்றிருந்தது. மறுநாள் சிவானந்தம் வந்து பார்த்தபோதும் குமாரசாமியின் நோய் குறைந்ததாக இல்லை. மங்களேஸ்வரி மாத்திரம் தனியாகக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

ஐயா என் கணவர் குணமடைந்துவிடுவாரா? அதே ஏக்கப் பல்லவிதான் பாடினாள் மங்களேஸ்வரி.

“என்னால் ஆனவரை முயற்சிக்கிறேன் முடிவு கடவுளுடையது” என்று சொன்ன சிவானந்தம், தன் கடமையை முடித்துக் கொண்டு போய்விட்டார். குமாரசாமியின் நோய் வளர வளர சிவானந்தத்தின் வருகையும் நெருங்கி நெருங்கி வளர்ந்து நாட்கள் மூன்று கடந்துவிட்டன.

காலை வந்து குமாரசாமியைப் பார்வையிட்ட சிவானந்தம் திடுக்கிட்டுப் போனார். தன் அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நோயாக அது தோன்றியது. குமாரசாமிக்கு ஜன்னி கண்டு அவன் சுயஉணர்வை இழந்திருந்தான். மங்களேஸ்வரியுடன் அவன் பெற்றோர்களும் வந்திருந்தார்கள்.

“ஐயா நோய் கூடிக்கொண்டு போகுதே தவிர குறைவதாய்

இல்லையே” என்று கவலையோடு கேட்டார் மங்களேஸ்வரியின் தந்தை காசிலிங்கக் குருக்கள்.

“நோய் கொஞ்சம் சீரியஸ்தான் என்னால் முடிந்த வரைக்கும் முயற்சிக்கிறேன்”

இப்படியே சொல்லி சொல்லிக் கொண்டு போனால் என்ன ஐயா அர்த்தம் “என் மகளுக்கு கலியாணமாகி ஒரு மாதம் கூட ஆக இல்லை ஐயா” தவித்துப் போய் கேட்டார் காசிலிங்கக் குருக்கள்.

தன் பெருவிரலைப் பற்களால் கடித்தபடி கொஞ்ச நேரம் சிந்தனையில் நின்ற சிவானந்தம் அங்கு நின்ற எல்லோரையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார். கடைசியாக மங்களேஸ்வரியைத் தன் முகச் சைகையால் கூப்பிட்டு “அன்று உங்களோடு நின்ற பெண் எங்கே அவளை எப்படியும் இங்கே கூட்டி வாருங்கோ பார்ப்பம்” என்றார்.

ஏன் என்று விளங்காமல் எல்லோரும் விழித்துப் போய் நின்றார்கள். கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது போல் அந்த சமயத்தில் அருணாவே அங்கு பிரசின்னமாயிருந்தான்.

அருணாவை ஏற இறங்கப் பார்த்தார் சிவானந்தம் அவள் கைகளை விரித்துப் பார்த்தார். ஏதோ ஒரு கவர்ச்சியான ஈர்ப்புச் சக்தி அருணாவிடம் இருப்பது அவர் ஆத்மாவுக்குத் தெரிந்தது.

“நீங்கள் இரண்டொரு பொழுது இங்கே நின்று இவரைக் கவனித்துக் கொள்ள முடியுமா? உங்களால் இவர் குணம் அடையலாம் என்று நான் அபிப்பிராயப்படுகின்றேன். உயிரோடு போராடிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நோயாளிக்காக இதை மறுக்காமல் செய்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன்”

குமாரசாமிக்கு வேண்டியவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்க வருத்தம் பார்க்க வந்த இவளை ஏன் வற்புறுத்துகிறார் என்பது ஏனைய அனைவருக்கும் புரியவில்லை. இருப்பினும் ஒரு டொக்டர் சொல்லும் போது அதை அவர்களால் நிராகரிக்கவும் முடியவில்லை.

சுய உணர்வு இல்லாமல் கிடந்த குமாரசாமிக்குக் மருந்துகளும் ஊசிகளும் அவ்வப்போது செலுத்தப்பட்டு கடைசியாக சேலன் ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இரவு முழுவதும் அவனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவனைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் அருணா. அவள் சிந்தனை கொஞ்சத் தூரம் பின் நோக்கிப் பறந்தது.

குமாரசாமியும் அருணாவும் ஒரே கல்லூரியில் ஒரே வகுப்பில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு படித்தார்கள் இருவருக்கும் படிப்பில் போட்டி இருந்ததே தவிர பொறாமை கிளம்பவில்லை. கல்விசார் விடயங்களில் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து அன்னியோன்யமாகப் பழகினார்கள். நாளடைவில் அது நட்பாகவும் மாறியது.

தூய்மையான அன்பில் உண்டான நட்பை உடல் சுகத்தை நாடி நிற்கும் காதலாக மாற்றி, “உங்கள் மகன் அன்னிய சாதிப் பெண்ணோடு அதிகமாகக் கூடித்திரிகிறான், அவளோடு கூடிக்கொண்டு ஓடப்போகிறான் அவளுக்கு உடனடியாக கலியாணத்தைக் கட்டி வையுங்கோ” என்று

9

தூய்மை (3)

ஐயர்மார் போட்ட பிழையான கண்ணக்கீடால் அவன் பெற்றோர்கள் அவசர அவசரமாக அவனுக்கு ஐயர் குடும்பத்துப் பெண்ணான மங்களேஸ்வரியைக் கலியாணம் செய்து வைத்தனர். அதற்கெல்லாம் கவலைப்படாமல் கன்னிப் பறவையாகவே மருத்துவப் படிப்பைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு தன் காலத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறான் அருணா.

அவன் கடுமையான நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடந்த பரிதாப நிலையைக் கண்ட அருணாவுக்கு அவன் செத்துவிடுவானோ என்னும் மனப் பயத்தால் அதற்குள் அவனுக்கு ஏதாவது உதவ வேண்டும் போல் அவள் ஆத்மா தூண்டிக் கொண்டிருந்தது.

குமாரசாமியின் அனுங்கல் சத்தம் கேட்டதும் ஆத்மாவோடு இணைந்திருந்த அருணாவின் மனம் அதைவிட்டு விலகி வெளியே வந்தது. மெல்ல மெல்ல சுய உணர்வுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான் குமாரசாமி. அவனுக்கு பக்கத்துணையாக இருந்து உதவிகளைச் செய்து கொண்டிருந்தான் அருணா.

ஒரு வாரத்தில் பூரணசுமடைந்து ஆஸ்பத்திரியைவிட்டு வெளியேறும் போது நன்றி சொல்ல அருணாவைத் தேடிப் பார்த்தான் குமாரசாமி. அவளைக் காணவில்லை. டொக்டர் சிவானந்தத்தைத் தேடி அவர் வீட்டுக்கே போனான்.

அவர் எங்கோ புறப்படுவதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். “வணக்கம் ஐயா, நீங்கள் செய்த உதவியைச் சாகும்வரை மறக்க மாட்டேன். நீங்கள் மிகவும் சிரமம் எடுத்து என்னைக் காப்பாற்றி இருக்கிறீர்கள்”

குமாரசாமியின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பனித்தது.

“அது என் அனுபவ ஆராய்ச்சிக்கு இறைவன் கொடுத்த வெற்றி” இன்றையக் காலகட்டத்தில் வைத்தியர்கள் அனேகமானோர் காலசையே முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்டு சிகிச்சையைக் கையாளுகின்றார்கள். ஒரு வைத்தியன் அப்படி இருக்கக் கூடாது. ஒரு உயிரை எப்படியும் மீட்டு எடுப்பதுதான் அவனுக்கு உண்மையான சந்தோசத்தைக் கொடுக்கும். என் சிந்தனைக்குத் தோன்றிய இரண்டு ஆய்வுகளைக் கொண்டு தான் உங்களுக்குச் சிகிச்சை செய்தேன். ஒன்று ரேகை சாத்திரம் ஒன்றில் படித்ததைக் கருத்தில் எடுத்துக் கொண்டேன்.

அதன்படி சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி ஆகிய ஏழு கிரகங்களும் ஏழு வகையான மனிதர்களில் ஆட்சி செய்கின்றன. அதனால்தான் ஏழு வகையான குணாதிசயங்களைக் கொண்டவர்களாக நாங்கள் இருக்கிறோம். உங்கள் கையையும் தோற்றத்தையும் கொண்டு நீங்கள் சனிக் கிரகத்தின் ஆட்சியில் இருக்கிறீர்கள் என்பதை அறிந்தேன். சனிக்கிரகத்தால் உண்டான உங்கள் நோய்க்கு, சூரியன் ஆட்சி பெற்றவர் ஒருவர் பக்கதில் இருந்தால் நோய் குணம் ஆகும் என்பதால் அருணாவைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். அருணா சூரிய ஆட்சியில் உள்ளவர் என்பதை அவர் கை மூலமும்

கருதி எதிர்ப்பார்க்கல்

சிபிசுமீடு

4

தேக அமைப்பு மூலமும் கண்டு அதன்படி உங்களுக்குச் சிகிச்சை செய்தேன்.

மற்றது அருணா என்னைத் தனிமையில் சந்தித்து உங்கள் நோய் பற்றி விசாரித்தபோது, நீங்கள் இருவரும் கல்விசார்பாகக் கதைத்துப் பேசி வந்து அது காதல் நட்பாக மாறியதையும் என்னிடம் விபரமாகச் சொன்னார். இரண்டொரு தினங்கள் உங்களுக்கு உதவிக்கு வந்து நிற்கும்படி நான் அவரைக் கேட்டுக்கொண்டேன். அதற்குச் சம்மதம் தெரிவித்தார் அருணா.

வைத்தியத் துறையில் அருணா படித்துக் கொண்டிருப்பதையும், தனக்கு விருப்பமான ஒருவர் தன் பக்கத்திலிருந்து தன்னைப் பராமரிக்கும்போது, எந்த நோயாளிக்கும் ஒரு உற்சாகம் ஏற்பட்டு நோய் குணம் அடையும் சாத்தியம் உண்டு என்பதையும் கவனத்தில் கொண்டுதான் உங்களுக்கு சிகிச்சையை மேற்கொண்டேன்.

என்னைவிட அருணாவின் பங்களிப்புத்தான் மேலானது, போற்றத்தக்கது. களங்கமே இல்லாத உண்மையான காதல் நட்புக்கு எடுத்தக்காட்டாக அருணாவே உயர்ந்து நிற்கிறார்.

ஆதிகாலம் தொட்டே இந்தக் காதல் இருந்து வருகிறது. இன்றைய காலத்தில் காதல் என்பதெல்லாம் காமத்தின் வெளிப்பாடு தேகக்கத்தை மூலமாகக் கொண்டதைக் காதல் என்று வர்ணிக்கிறார்கள். உடம்பை விலக்கி விட்டு ஆத்மதிருப்திக்காக காதலை ஏற்படுத்திக் கொண்ட அருணா ஒரு புனிதமான பெண். இந்தக் காலத்தில் இப்படி ஒரு பெண்ணா? என்று நானே வியப்படைந்தேன்.

“ஒரு நோயாளியைக் குணப்படுத்துவது ஒரு வைத்தியரின் கடமை. ஆனால் தான் செய்ய வேண்டிய கடமையே அல்லாத அருணாவின் உதவிதான் போற்றப்படவேண்டிய செயல். அவளுக்குத்தான் நீங்கள் நன்றி கூறவேண்டும்” என்று மனம் திறந்து பேசிய சிவானந்தம் வேறு இடத்திற்கு எனக்கு மாற்றம் வந்திருக்கு என்றார்.

“நீங்களே இந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து கொஞ்ச நாள் தானே. அதற்குள் ஏன் ஐயா மாற்றம் என்று கேட்டான் குமாரசாமி”.

நான் நேர்மையாகவும் கண்டிப்பாகவும் கடமையைச் செய்வது சிலருக்குப் பிடிக்க இல்லை. அதால் என்னைப்பற்றி அவதூறாக மேலிடத்துக்கு பெட்டிசம் போட்டிருக்கிறார்கள் என்று சிரித்தபடி சொன்ன சிவானந்தம், “சரி நீங்கள் போயிட்டு வாங்கோ” என்று குமாரசாமிக்கு விடையளித்துவிட்டு காரில் ஏறி உட்கார்ந்தார். நிலப்புழுதி பறக்க கார் பறந்தது. புடம் இட்ட தங்கங்களான டொக்டர் சிவானந்தத்தையும் அருணாவையும் நினைத்து நல்லவர்களை ஓட ஓடத் துரத்திக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமுதாயத்தைக் கடிந்து கொண்டே வீட்டுக்கு நடந்தான் குமாரசாமி.

சிட்டிசன்

சிட்டிசன்

5

நினைவுகள் சுமக்கும் நெஞ்சம்

மழை பெருமழையாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது. கார்த்திகை மாதம் என்றால் மழையைக் கேட்கவா வேண்டும்! அந்தக் கிராமமே நீரில் மூழ்கியதுபோல் காட்சி அளித்தது. ஆனால், அந்தக் கிராமத்தில் மழை எப்படித்தான் தொடர்ச்சியாகப் பெய்தாலும் ஆறு அங்குலத் தண்ணீர்தான் பரவிப் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும். மழை ஓயும்போது நீர் தெருக்கள் வழியாக ஓடி நிலம் சமதரையாகிவிடும். இது அந்தக் கிராமத்திற்கே தனிச் சிறப்பு. அக்கிராமத்தின் எல்லையாக, வடக்குக் கிழக்குப் பக்கங்களில் நீர்ப்பாசனை வாய்க்கால்கள் இருந்ததாலும் நிலப்பரப்பு வடக்குக் கிழக்காய்த் தாழ்ந்திருந்தாலுமீ நீர் தேங்கி நின்று வீடுகளையோ தெருக்களையோ நாசப்படுத்துவது இல்லை. இதனால் தான் இந்தக் கிராமத்திற்கு 'பரவிப் பாஞ்சான்' என்னும் பெயரே வந்தது. கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் சின்னச் சிறிய கிராமம் அது. நேரம் நாலு மணிதான் இருக்கும். மழைகாலத்து இருள் கவிந்து போய் இருந்தால் ஐந்து மணியாகத் தோன்றியது.

மழை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து கொண்டிருந்த அந்தப் பொழுதில் சிறுவன் ஒருவன் அந்தத் தெரு வழியாக ஓட்டமும் நடையுமாகப் பதைக்கப் பதைக்க வந்து கொண்டிருந்தான்.

ஆச்சி! ஆச்சி! என்று வாய்க்குள் முணுமுணுத்தபடி, கண்டி வீதியை நோக்கியே அவனுடைய வேகம் இருந்தது.

அந்தக் கிராமத்தின் மேற்கு எல்லையாகக் கண்டி வீதி ந்ண்டு போய்க் கொண்டிருந்தது.

கண்டி வீதிக்கு வந்ததும் வீதியின் இரு மருங்கையும் மாறிமாறிப்

நினைவுகள் சுமக்கும்

நெஞ்சம் ①

பார்த்தான். எவருடைய நடமாட்டமும் இருக்கவில்லை. பொதுவாகவே அதிக சன நடமாட்டத்தை அங்கு காண முடியாது. அதிலும் மழைகாலமாக இருந்ததால் வீதி வெறுமை தட்டிப்போய் இருந்தது. வீதியின் இரு பக்கங்களிலும் வானுயர்ந்த பாலை, முதிரை, வீரை, கருங்காலி, கட்டாமணக்கு, சடவெக்கை போன்ற மரங்களே அடர்ந்து வளர்ந்து காணப்பட்டன. பெரும்பாலும் அப்பகுதி காட்டுப் பிரதேசமாகவே காணப்பட்டது. கிளைக்குக் கிளை தாவிக்கொண்டிருந்த மந்திக் குரங்குகளின் அட்டகாசத்தால் மரக் கிளைகளில் தேங்கி நின்ற மழை நீர் சிலிர்த்து நிலத்தில் சிதறிக் கொண்டிருந்தது.

அவன் பொறுமை இழந்தவனாக 'ஆச்சி, ஆச்சி!' என்றபடி அழகை கொப்பளிக்க விம்மத் தொடங்கினான்.

நேரம் மெல்ல நகர்ந்தபடி இருந்தது. வீதியில் வாகன இரைச்சல் கேட்டது. கிளைகளில் இருந்த மந்திகள் 'கீச்' எனக் கத்திக் கொண்டு கலைந்து மறையத் தொடங்கின. அவனுடைய பிஞ்சு முகம் மலர்ந்தது. யாழ்ப்பாணம் நோக்கி வந்த பஸ் ஒன்று வீதி ஓரமா நின்றது. அதிலிருந்து ஆச்சி இறங்கியதும் பஸ் விரைந்தது. மீண்டும் வீதி வெறுமை கொண்டது.

அந்தக் கால கட்டத்தில் பயணப் பாவனைக்கு நான்கு பஸ்களே பயன்பட்டு வந்தன. அதிகாலையில் யாழ்ப்பாணம் இருந்து புறப்பட்டு செல்லும் பஸ் காலையில் எட்டு மணிக்குக் கிளிநொச்சியை வந்தடைந்து, திருகோணமலைக்குச் செல்லும். அதைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து புறப்படும் அடுத்த பஸ் எட்டரை மணிக்குக் கிளிநொச்சியை வந்தடைந்து, அனுராதபுரத்திற்குச் செல்லும். அதேபோல் முதல் நாட்காலை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திருகோணமலைக்கும், அனுராத புரத்திற்கும் சென்ற இரண்டு பஸ்களும் ஆங்காங்கே இரவு தரித்து நின்று காலை புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்திற்குச் செல்லும். அந்த நான்கு பஸ்களின் ஓட்டந்தான் மாறி மாறிச் சேவையில் இருந்தன. 'நொதான்' என்னும் நிறுவனம் தான் இந்தச் சேவையை நடத்திக் கொண்டிருந்தது. மற்றைய நேரங்களில் கண்டி வீதி வெறுமை தட்டிவிடும்.

ஆச்சியைக் கண்டதும் அவனுக்குத் தலை, கால் தெரியாத புகழாமாய் இருந்தது. ஓடிப்போய் அவனை அசையவிடாமல் கால்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டான். கையில் கொண்டு வந்த துணிப் பையைத் தோளில் மாட்டிவிட்டு அவனைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டான் ஆச்சி. 'எனக்கு ஒளிச்சுப்போட்டு எங்கபோன நீங்கள்' ஆச்சியின் தாடையைத் தடவியபடி கேட்டான்.

அன்றாடபுரம் இருக்கிற சின்ன ஆச்சிக்கு வருத்தமெண்டு பார்க்கப் போனான். நான் போகேக்க பிள்ளையைக் காணவில்லை. அதால் சொல்லாமல் போயிட்டன் பிள்ளை. அழுத நீயே! என்று அவன் கன்னங்களில் கொஞ்சி விட்டு அவனோடு வீட்டுக்கு நடந்தான் ஆச்சி. அவனைப் பெற்றெடுத்த போது அவனுடைய அம்மா கொடிய

நினைவுகள் சிமகதும் நெஞ்சம்

மலேரியா நோயினால் பீடிக்கப்பட்டாள். அந்தக் காலகட்டத்தில் கிளிநொச்சி காட்டுப் பிரதேசமாக இருந்ததால் மலேரியா நுளம்பினால் உண்டாகும் இக்காய்ச்சல் கொடிய நோயாகப் பரவிப் பல உயிர்களைப் பலி கொண்டும் இருக்கிறது. இதற்கு அப்போது அரச வைத்தியசாலைகளில் படுகசப்பான 'குயினையின்' என்னும் கலவை மருந்தைக் கொடுப்பார்கள். பலருக்குக் குணமாகும். சிலருக்கு நோய் நீடிக்கும். அம்மாவின் நொந்த உடம்பை நோய் நன்றாக முற்றுகை இட்டுக் கொண்டதால் நோய் முற்றாக குணமடைய ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகிவிட்டது. அதுவரை அம்மாவின் தாயாரான அவனது பேத்தியாரே அவனை பராமரிக்க வேண்டியிருந்தது. தாய்ப்பால் அவனுக்கு முறையாக ஊட்டப்படவில்லை. பசப்பாலே தஞ்சமாயிற்று.

குழந்தையின் பேத்தியாரின் அரவணைப்பில் வளரத் தொடங்கிய அவன், அவவோடு ஒன்றிப் போய் விட்டான். பேத்தியாரை ஆச்சி என்றே அழைப்பான். ஆச்சி என்றால் உயிர் அவனுக்கு. அவனைப் பிரிந்து இருக்கவேமாட்டான்.

அவனை வீடுவரை தூக்கிப்போக ஆச்சியால் முடியவில்லை. மூச்சு இழைக்க ஆரம்பித்தது. இடைத்தூரத்தில் அவனைக் கீழே இறக்கிவிட்டு 'ஆச்சி களைச்சப் போனேன் பிள்ளை நடந்து வாங்கோ' என்று சொல்லி தோளில் மாட்டியிருந்த துணிப் பையினுள் கையைவிட்டு வடையையும் வாழைப்பழத்தையும் எடுத்து அவனிடம் கொடுத்தாள். அதை வாங்கிக் கொண்ட அவன் மெல்ல மெல்ல முன்னே நடக்க ஆச்சி பின்னால் தொடர்ந்து கொண்டே பிள்ளை வந்தது அம்மாவுக்குத் தெரியுமோ? என்று கேட்டாள். 'இல்லை' என்று அவன் தலையை ஆட்டினான். 'இனிமேல் ஒருநாளும் இந்தப் பக்கம் பிள்ளை தனியே வரக்கூடாது'. 'ஏன் ஆச்சி!' அவன் கேட்டான்.

'அங்கே பாத்தியே! நோட்டு ஓரமெல்லாம் ஒரே காடாய்க்கிடக்கு. அதுகளுக்க ஆக்களைப் பிடிக்கிற காட்டு மிருகங்கள் எல்லாம் இருக்கு கொஞ்சத் தூரம் போனால் கரடிகள் போக்குவரத்தச் செய்யும். கரடிப்போக்கு என்ற இடமிருக்கு. அங்க கரடிகள் நிற்கும். தனியாய் போனால் கண்ணைத் தோண்டிப் போடும். அதுக்கும் அங்கால போனால் பரந்தன் என்ற இடம் வரும். அங்க இதைவிடப் பரந்த காடுகள் இருக்கு. அதுக்க போனால் அங்க உலாவித்திரியும் பெரிய பெரிய மிருகங்கள் எல்லாம் உன்னை உயிரோடு பிடிச்ச கடிச்சுத் தின்று போடும். இனி ஒரு நாளும் தார்போட்டுப் பக்கம் பிள்ளை போகக் கூடாது. ஆச்சி சொல்லுறது விளங்குதோ என்றாள் ஆச்சி. அவன் மௌனமாக நடந்தான்.

1947 ஆம் ஆண்டு தை மாதம் அவன் ஆச்சியுடன் பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டான்.

'அம்மா நான் சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ. இவனுக்கு இப்ப எட்டு வயசாப்போச்சு. இவன்ர படிப்புப் பாழாப்போச்சு. இப்ப இவன் இரண்டாம் வகுப்பாவது படிக்கிற வயது. இனியும் விட்டுக் கொண்டு

நினைவுகள் சிவசுந்தரம் நெடுஞ்சிவ

இராமல் இவனைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் நாளைக்கே பள்ளிக்கூடத்திலே சேருங்கோ. இல்லாவிட்டால் இவனை எங்களின்ர பொறுப்பிலே விடுங்கோ என்று நேற்று அவன் அம்மா ஆச்சிக்குக் கடும் எச்சரிக்கையை விடுத்திருந்தாள். ஆச்சியால் அதைத் தட்டிக் கழிக்கவே முடியவில்லை.

கிளிநொச்சிக் குளித்திற்கு அண்மித்தாற்போல் அக்குளத்தின் கிழக்கு மூலையில் அப்பாடசாலை அமைந்திருந்தது.

பாடசாலையின் வெளிவாசலுக்குச் சென்றதும் கண்களைக் கைகளால் கசக்கியபடி சிணுங்கத் தொடங்கினான். பள்ளிக்கூடத்திற்கு வந்திட்டம் இனி அழக்கூடாது என அணைத்துத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து பாடசாலை முற்றத்தில் இறக்கி விட்டாள் ஆச்சி.

அவனது அழகை பலக்கத் தொடங்கியது. வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போய்விடவே பிரயத்தனப் பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனைத் தடுத்து நிறுத்த ஆச்சி மிகச் சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இதைக் கவனித்துக் கொண்டு வீட்டு விறாந்தையில் நின்று கொண்டிருந்த ஆசிரியரின் துணைவியார் அங்கு வந்தார்.

அவருக்கு முப்பது வயதைப் பார்க்கலாம். 'தம்பி ஏன் அழுகிறீங்க' அவன் தேம்பிக் கொண்டே இருந்தான் 'நீங்க படிக்கவேண்டாம் கொஞ்ச நேரம் என்னோடு வந்து இருங்கோ. மாம்பழம், பலாப்பழம் எல்லாம் இருக்கு சாப்பிடுவம். ஆச்சி போட்டு வரட்டும்' என்று அவன் வந்து அவனை அன்பாக அணைத்தபடி சொன்னார். ஏதோ சக்திக்குக் கட்டுப்பட்டவன் போல் அவன் அழகை மெல்ல மெல்ல ஓய்ந்தது. 'தம்பி நல்ல பிள்ளை இனி அழமாட்டார். இப்ப நாங்கள் பலாப்பழம் சாப்பிடப்போறம் ஆச்சி நீங்க போயிட்டுப் பிறகு வாங்கோ' என்று ஆச்சிக்கு கண்களால் சாடைகாட்டி ஆச்சியை அனுப்பிவிட்டு அவனை அணைத்து வீட்டுக்கக் கூட்டி வந்தார்.

ஒரே காணியிலேயே பாடசாலைக் கட்டிடமும் ஆசிரியரின் வீடும் பக்கம் பக்கமாக அமைந்திருந்தன. கிளிநொச்சிக் கிராமத்தில் போதிய ஆசிரியர்கள் அப்போது இல்லாத காரணத்தால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தே வந்து தங்கி இருந்து கற்பிக்கும் நிலை இருந்தது. எனவே, அவர்களின் வசதிக்காக அவர்கள் குடியிருக்கப் பாடசாலை அமைந்திருந்த காணியிலேயே அவர்களுக்கு வீடும் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

அப்போது ஒரு ஆசிரியர் மட்டுமே கடமையில் இருந்தார். அங்கு நின்ற மா, பலா மரங்களை நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவன். அவைகளில் காய்கள் நிரம்ப இருந்தன. அவனை அழைத்துச் சென்ற ஆசிரியரின் துணைவியார் மா, பலாப்பழங்களைக் கொடுத்து புத்திமதிகளையும் வழங்கி வசியப்படுத்திக் கொண்டார். பாடசாலை கலையும் நேரத்தில் ஆச்சி வந்து வீட்டுக்குக் கூட்டிப்போவார். கடமையில் இருக்கும் ஆசிரியரும் தேனீர் வேளையில் வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் அவனோடு அன்பாகக் கதைத்துப் பேசியதால் அவனுக்கு இருந்த அச்ச உணர்வு கலைந்து ஊக்கமாகப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

நினைவுகள் அடக்கம்

பெரும்புலம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

4

பாலர் வகுப்பில் தொடங்கிய படிப்பு அப்படியும் இப்படியுமாக முன்னேறி இரண்டாம் தரத்திற்கு வந்ததும் மும்முரம் பெற்றது. ஆச்சியின் துணை இன்றியே பாடசாலைக்குக் போவான், வருவான் மதியம் பாடசாலைவிட்டதும், சந்திக்குப் போய் காக்கா கடையில் இனிப்புக்கள் வாங்குவான். அப்படியே பக்கத்து வீடான வெற்றிவேலு விதானையார் வீட்டக்குச் சென்று மோர் குடித்து விட்டு வீட்டுக்கு வருவான்.

பாடசாலைக்கு எதிராக உள்ள வீதி ஒருமுனை கிழக்குப் பக்கமாக இரணைமடுக்குளம், வட்டக்கச்சி, கல்மடு போன்ற இடங்களுக்குச் செல்ல மறுமுனை மேற்குப் பக்கமாக கூப்பிடு தொலை தூரத்தில் உள்ள கண்டி வீதியோடு போய்க் கலந்திருந்தது. தமிழகத்திலிருந்து வந்திருந்த ஜெயினுலாய்தீன், நைனாமுகமட் ஆகிய சகோதரர்கள் இருவரும் பல்பொருள் வாணிபமாகப் பெரிய கடை ஒன்றை சந்தியில் திறந்திருந்தனர். அவர்களோடு தான் அவனது குடும்பம் கொடுக்கல் வாங்கல்களை வைத்திருந்தது. அந்தக் கடை ஒன்றுதான் பரவிப் பாஞ்சான் மக்களுக்கு மாத்திரமல்ல ஏனைய பகுதி மக்களுக்கும் தஞ்சமாய் இருந்தது.

காலப்போக்கில் முதல் முதலாக கிளிநொச்சிப் பகுதியில் உழவு இயந்திரத்தை இறக்குமதி செய்து உழுது, குடுமிதித்து அங்கு வாழ் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் அந்தக் கடைக்குப் பக்கத்தில் தான் வெற்றிவேலு விதானையார் குடியிருந்தவர். கிளிநொச்சிக் கிராமத்திற்கு பாதுகாப்புத் துறையினரே (பொலிஸ்) தேவை இல்லை என எல்லாம் தானாகவே நின்று குற்றவாளிகளை இனங்கண்டு அவர்களைப் பிடித்து வந்து விசாரணை நடத்தி முற்றத்தில் நின்ற முத்தல் பாலமரத்தோடு கட்டிவைத்து கைப்பிரம்பால் அடிபோட்டு உண்மையை வெளிக் கொணர்ந்து அதற்குரிய தண்டனையை வழங்குவார் விதானையார்.

அதனால் தான் அவர் ஓய்வு பெற்ற போது அவரின் திறமையைப் பாராட்டி முகாந்திர பட்டத்தை அரசு அவருக்குச் சூட்டியது. அவருக்குச் சமையல்காரனாக பொன்னையா என்பவர் இருந்தார். அவர் மோர் கரைத்தார், மதிய வெயிலில் களைத்துப்போய் பாடசாலை விட்டுவரும் சிறுவர்களுக்குக் கொடுத்துதவுவார். அதே பொன்னையாதான் பிற்காலத்தில் கிளிநொச்சி பட்டண சபைத் தேர்தலில் நின்று வெற்றிபெற்று பட்டின சபை உறுப்பினராக இருந்தவர் என்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்த உண்மைகள்.

1958 ஆம் ஆண்டில் அரசுத் தேர்வுப் பரீட்சையில் சித்தி பெற்று ஐந்தாம் வகுப்பைக் கடந்தான். அப்போது அந்தப் பாடசாலையில் கல்வி கற்பதற்கு ஐந்தாம் வகுப்புக்கு மேல் வகுப்புக்கள் இல்லை. அதற்கு இணையாக எந்த ஒரு அரசு பாடசாலைகளும் அப்போதைக்கு கிட்டத்தில் இயங்கவில்லை. அப்போதுதான் இரண்டு கட்டை தூரத்திற்கு அப்பால் ஏழாம் வாய்க்கால் என்னும் இடத்தில் அரசு சார்பற்ற ஓர் சைவப்பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது. இது திருவாளர்கள்

நினைவுகள் சிமக்டெம் 016025

குலசிங்கம், ரங்கன்மணியம், சிவசந்தரம், நல்லதம்பி போன்ற பிரமுகர்களின் உதவியோடும் திருநெறிக் கழகத்தின் அனுசரணையோடும் இயங்கியது. உருத்திரபுரம் செல்லும் வீதியின் ஓரமாக குலசிங்கம் அவர்களின் வயல் நிலத்தில் இப்பாடசாலை அமைக்கப்பட்டிருந்தது இதுவே கணேசபுரம்.

எட்டாம் வாய்க்கால் பரவிப்பாஞ்சான் போன்ற மாணவர்களுக்கு அண்மித்த பாடசாலையாக இருந்தது. கிடுகளால் வேயப்பட்டு மூன்று அடி உயரத்திற்கு கிடுகளினாலேயே தட்டிக் கட்டப்பட்டு அப்பாடசாலை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆரம்ப காலத்து ஆசிரியர்களாக திரு.நாகலிங்கம், ராசரத்தினம், சங்கரப்பிள்ளை ஆகியோரும், ஆசிரியைகளாக இராசமணி, இராசம்மா ஆகியோரும் கடமையாற்றினர்.

அப்பாடசாலை ஓலைக் கொட்டிலாக இருந்தாலும் அப்போதையக் காலகட்டத்தில் கல்வியின் தரத்தை குறைத்துக் கணக்கிட முடியாது. ஒழுக்கப் பண்பாட்டுடன் கல்வியை மாணவர்கள், பெற்றார்கள் அங்கு கற்பித்த ஆசிரியர்கள் அனைவரும் மாணவரின் வளர்ச்சிக்கு முக்கிய பங்கெடுத்து கல்வியைப் புகட்டினார்கள்.

தலைமை ஆசிரியராக இருந்த திரு.நாகலிங்கம் பாடசாலைப் புத்தகப் படிப்போடு விடாமல் உலக அறிவையும் விசாலப்படுத்தினார். வாரப் பத்திரிகைகள், மாதந்தச் சஞ்சிகைகள் பலவற்றோடு கிட்டர், நெப்போலியன், நேரு, காந்தி போன்ற வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்களையும் வகுப்புக்குக் கொண்டு வந்து படித்துக் காட்டி விளக்கங்கள் சொல்லுவார். இவை அவனது அக விருத்திக்கு வித்திட்டது.

1955 ஆம் ஆண்டு அப்பாடசாலையை அரசு பொறுப்பேற்று சிமெந்துக் கட்டடமாக எட்டாம் வாய்க்கால் என்னும் இடத்திற்கு சம்பமாக இயங்க வைத்தது. அவன் ஒன்பதாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்த போது கல்கி, குமுதம், கலைமகள் போன்ற இலக்கிய இதழ்களோடு ஜெகதிரப்பியன், அகிலன், பார்த்தசாரதி, வரதராசன் போன்றோர் எழுதிய நாவல்களும் அவன் கவனத்தை ஈர்க்கத் தொடங்கின. திரு.நாகலிங்கம் ஆசிரியர் இட்ட வித்தே அவனுள்ளே அரும்புவிட்டு பிந்திய காலத்தில் அவனை ஒரு எழுத்தாளன் ஆக்கியது.

அன்று ஆரம்பக் கல்வியைத் தொடங்குவதற்கு அன்புகாட்டி ஆதரவு அளித்த அரசரத்தினம் ஆசிரியரின் துணைவியாரான அந்த அம்மாவுக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெரும் துணை நின்ற திருநாகலிங்கம் ஆசிரியருக்கும் அவன் கடன்காரனாகவே இருக்கிறான். அன்று அவன் கற்ற இரு பாடசாலைகளும் இன்று மத்திய கல்லூரியாகவும், இந்துக் கல்லூரியாகவும் தோற்றம் பெற்று மூன்று மாடிக் கட்டிடங்களாக நிமிர்ந்து நிற்பதைப் பார்க்கும்போதேல்லாம் அவனுக்குள் ஒரு பெருமிதம் தோன்றி மறைவதையும் அன்று காடாய்க் கிடந்த இடங்கள் இன்று கடைத் தெருக்களாகவும், கல் வீடுகளாகவும் உருவெடுத்து, வந்தாரை வாழ வைக்கும் கிளிநொச்சி என்று வாழ

நினைவுகள் சி.மகிமன் வாசன்

வந்தவர்களே வாய்விட்டுச் சொல்லுமளவுக்கு பெருமை பெற்றிருந்த கிளிநொச்சி மாவட்டம் இன்று அசுர யுத்தத்தின் கொடூரத்தால் மக்களின் நடமாட்டமின்றி உறங்கிக் கிடக்கின்றது. மக்களும் மாணவர்களும் நலன்புரி நிலையங்களில் அடைப்பட்டுத் தவிக்கின்றார்கள். கல்விக்கே முதலிடம் கொடுப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு அரசு மாணவர்களைத் திசை திருப்பும் முயற்சியில் மும்முரமாக முனைந்து நிற்கின்றது. நாவற்பழத்திற்கு ஆசைப்பட்ட குரங்கைப் போல் மாணவர்களும் மக்களும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவைகளை எல்லாம் கவனித்தபடி ஆனந்த குமாரசுவாமி நலன்புரி நிலையத்தில் குந்திக் கொண்டிருக்கும் அவனுக்கு முன்னால் எப்போது எங்களுக்கு மீட்சி? என்ற கேள்விக் குறியே தோன்றி நிற்கிறது.

நினைவுகள் சிமீகூடம்
நெ ஸீசம் (7)

ஓய்வு (திருநகர் நடராசா)

அவன் ஒரு சாதாரண மனிதன். சிறிய கட்டில் ஒன்றில் அவன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான்.

அது ஒருசிறிய ஓலைக் குடிசை. பத்தடி நீளமும் எட்டு அடி அகலமும் கொண்டு சுவர்கள் கழி மண்ணினால் கட்டப் பட்டிருந்தது. உள்ளே நிலம் சிமெந்தினால் இழுக்கப்பட்டு சுத்தமாக இருந்தது. அங்கு அவனால் தயாரிக்கப்பட்ட சிறு மேசையும் அதில் புத்தகங்களும் பத்திரிகைகளும் குவிந்து கிடந்தன. அதற்குப் பக்கமாகக் கிடந்த கட்டிலில் தான் அவன் அமைதியாக உட்கார்ந்திருக்கிறான். அது அவன் தன் ஓய்வுக்காக உருவாக்கிக் கொண்ட இடம். எழுபது வயதைத் தாண்டி வந்துவிட்ட அவனுக்கு இப்பொழுது அந்திம காலமாகிவிட்டது. சாவை எப்பொழுதும் அவன் சந்திக்கலாம். அவனுக்கு இப்பொழுது ஓய்வு தேவை. ஓய்வு என்றால் என்ன? ஓய்வைப் பற்றி பலரும் பலவிதமாகச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். என்ற கடமைக் காலம் முடிய கொஞ்ச மாதந்தான் கிடக்கு, பிறகு என்ன பென்ஷன் பணத்தை வாங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு ஓய்வாக இருந்து விடுவேன். இப்படி ஒரு அரச ஊழியர் சொல்லிக் கொள்கிறார்.

“எங்களின்ற எல்லாப் பிள்ளைகளும் கலியாணம் கட்டி அவரவரே போய் விட்டினம் இன்னும் ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவளையும் எப்படியாவது கட்டிக் கொடுத்திட்டால் நாங்கள் ஓய்வாக இருப்பம்” இப்படி ஒரு அபலைப் பெற்றோர்கள் அவலப்படுகிறார்கள்.

“எங்களின்ற வயதுக்க காணி பூமி சொத்து பத்தெல்லாம் தேடிப்போட்டோம். பிள்ளைகள் எல்லாம் வெளிநாட்டில் அங்கங்க

ஓய்வு ①

இருக்கினம். நாங்கள் இனித்தான் ஓய்வாக இருக்கப்போறும்” இப்படி வசதி படைத்தவர்கள் எல்லோரும் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

“நான் அந்தக் காலம் தொட்டு இந்தக் காலம் வரையும் சந்தோசமாகவே இருக்க இல்லை. செத்தாப்பிறகாவது ஓய்வாக இருப்பன்” ஏழ்மையால் துன்பப்படுதும் ஒவ்வொரு மனிதனும் கூறிக் கொள்கிறான்.

இப்படிச் சொல்லிக் கொள்கிறவர்கள் எல்லோரும் ஓய்வாக இருக்கிறார்களா? இல்லை என்பதைத்தான் அவன் தன் அனுபவத்தில் கண்டு கொண்டிருக்கிறான். அவனும் அந்த ஓய்வுக்காக அல்லலும் பகலும் அலை மோதிக்கொண்டுதான் இருக்கிறான்.

கட்டிலில் இருந்து கொண்டே வீட்டு வாசல் வழியாக வெளியே பார்க்கிறான். அந்தக் காணிக்கான வேலியும் அதற்கப்பால் நீண்ட கிறவல் வீதியும், அவன் கண்ணுக்கு வெளிச்சமாகத் தெரிகிறது. வீதிக்கு ஓரமாக, மேய்ச்சலுக்குப் போகாமல் வாயை அசைவு போட்படி வயது போன எருது ஒன்று ஓய்வாக சுருண்டு படுத்திருப்பதும் அவன் கண்ணுக்குப் படுகிறது. தொடர்ந்து பெய்து வரும் இந்த அடைமழை காலத்திலும் கொஞ்சமும் கலைப்படாமல் அமைதியாகப் படுத்திருக்கும் அந்த எருதையே மிக உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் அவன்.

அவனது வாழ்க்கைச் சக்கரம் சுழன்று சுழன்று எவ்வளவோ தூரத்தைக் கடந்து வந்து விட்டது. இன்னும் மிஞ்சி இருப்பதோ கொஞ்சத் தூரந்தான். அதற்குள் எவ்வளவு துன்பங்கள் துயரங்கள் தொல்லைகள் சோதனைகள் இடம்பெயர்வுகள் பொருளாதாரச் சீர்குலைவுகள் அப்பப்பா சொல்ல முடியாது.

காடு வெட்டி நிலம் திருத்தி காணியாக்கி கல் வீடு கட்டி ஆனந்தமாய் வாழ்ந்த அவன், அசுர யுத்தம் காரணமாக குடும்பத்தாரோடு இந்த வன்னி மண்ணைவிட்டு ஓடினான். ஆவணங்கள் அனைத்தையும் வாகனங்களில் ஏற்றி ஒவ்வொரு இடமாக் குந்தி எழும்பி கடைசியாக அம்பலவன் பொக்கணையில் தஞ்சம் அடைந்தான். அங்கும் ஒரு மாதம் வரைதான் இருக்க முடிந்தது. அங்கேயும் வான் தாக்குதலும் ஷெல் தாக்குதலும் ரவைத் தாக்குதலும் விரட்டத் தொடங்கினி ஓடுவதற்கு இடமே இல்லை என்ற நிலையில் இராணுவத்திடம் சரண் அடைந்து அவர்கள் மூலம் எத்தனையோ துன்பங்களுக்கு மத்தியில் அவன் குடும்பம் ஆனந்த குமாரசாமி முகாமிற்கு வந்தனர். ஒரு வருடத்தை அங்கு கழித்துவிட்டு, மீன்குடியமர வன்னிக்கு தன் காணிக்கு அனுப்பப்பட்டான். செல்வச் செழிப்போடு அவன் வாழ்ந்த வீடு மொட்டை தட்டி, காணிப்பரப்பெல்லாம் பத்தை முடி காடாகி சின்னா பின்னப்பட்டு சிதைந்து கிடந்தது.

நிறுவனம் கொடுத்த ஒரு தற்ப்பாளையும் பின்னர் வழங்கப்பட்ட பன்னிரண்டு தகரங்களையும் கொண்டு வீட்டின் கால் பகுதியை முடிக்கொண்டு தன் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தான். பொருளாதாரம்

சுவாமி (2)

அனைத்தையும் இழந்து வெறும்கையோடு தன் சொந்த நிலத்திற்குத் திரும்பியிருந்த அவன் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தான். மனைவியும் திருமணம் ஆகாத ஒரு மகளும் அவனுக்குப் பாரமாக அமைந்து உழைக்க வேண்டிய தேவைக்கு அவன் தள்ளப்பட்டான். தான் செய்து வந்த கட்டடத் தொழிலையே ஆரம்பித்தான். ஓரிரு மாதத்தான் அதையும் அவனால் செய்ய முடிந்தது. எத்தனையோ வருடங்களாக சிமெந்தோடு கட்டிப்புரண்டவனுக்கு இன்று சிமெந்து எதிரியாகமாறி நின்றது. ஒவ்வாமை ஏற்பட்டு நோய்வாய்ப்பட்டான். அந்தி மலராகிவிட்ட அவனால் வேறு எந்தத் தொழிலையும் செய்ய முடியாமல் திணறினான்.

தன் சொந்த ஊருக்குப் போனால் உழைக்கலாம் உழைத்துச் சாப்பிட்டு ஓய்வாக இருக்கலாம் என்று நம்பி வந்தவனுக்கு எஞ்சியது ஏமாற்றந்தான். என்ன செய்வான் அந்த அப்பாவி. இழந்த பொருளாதாரத்தைக் கட்டி எழுப்ப முடியாவிட்டாலும் வாழ்வாதாரத்தைக் கொண்டு நடத்தவும் வழி கிடைக்கவில்லை. சிந்தனைகளே அற்ற ஒரு ஐட மனிதனாய் உலாவினான் வாழ்க்கையே வெறுத்துப்போய் விட்டது. அப்பொழுதுதான் அந்த அதிசயமான நிகழ்வு நடந்தது.

ஸ்ரீரங்கன்நாதன் சுகந்தினி ஆகிய தம்பதியினர் வீட்டக்கு அவன் போய் வருவது வழக்கம். அவர்கள் ஏற்கனவே அவனோடு நெருங்கிய பழக்கம். நடுத்தர அளவுக்கு உட்பட்ட அவர்களுக்கு இரண்டு ஆண்களும் ஒரு பெண்ணுமாக மூன்று பிள்ளைகள் உண்டு. அவர்கள் இருவரும் அரச நிறுவனத்தில் பணி புரிகின்றவர்கள். அவனோடு பணிவாகவும் அன்பாகவும் பழகுவார்கள். அவர்களைச் சந்திப்பதில் அவனுக்கு ஒரு ஆனந்தம். ஒருமுறை அவன் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தபோது, சுகந்தினி அவர்கள் ஒரு சங்கதியைச் சொன்னார்.

“சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த என்னுடைய பள்ளிச் சினேகிதி சுலோசினியும் அவளின்ற மனுஷன் சற்குருவும் பிரசா உரிமைபெற்று சுவீடனில் இருக்கினம். ரெண்டு பேரும் அங்க தொழில் செய்யினம். சுலோசினி என்னைப் போனில் கூப்பிட்டு, வசதிசுறைஞ்ச பிள்ளைகள் உள்ள அஞ்ச குடும்பங்களைத் தெரிவு செய்து அறிவித்தால் நான் உதவி செய்யிறன் முக்கியமாக பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க வசதி இல்லாதவர்களாய் இருந்தால் நல்லது. என்று சொல்லியிருக்கிரு நான் உங்களையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிறன். அவ தன்னுடைய உழைப்பிலிருந்து தான் உங்களுக்கெல்லாம் மாதா மாதம் சிறு தொகையை அனுப்பப் போகிறா” என்று சுகந்தினி அவர்கள் சொன்னார். அவனுக்கு அதில் சரியான நம்பிக்கை பிறக்கவில்லை.

ஒரு மாதம் கடந்த பின்னர் அவன் அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்த போது அவ உங்களுக்கும் காச அனுப்பி இருக்கிறா என்றபடி ஐயாயிரம் ரூபாவை அவனிடம் கொடுத்தார்கள். அவனுக்குப் பேராச்சரியமாக இருந்தது. எந்தவித உறவோ அறிமுகமோ இல்லாத ஒரு அப்பாவிக்குப் பணம் அனுப்புவதென்றால் இது நடக்கக் கூடிய காரியமா? இப்படியான விசாலமனம் படைத்த மனிதர்களை அவன் இன்னும் சந்திக்கவே

இல்லை. தங்கள் உறவுகளுக்கும் உற்றார், சுற்றத்தார்கள் மட்டுமே சுகமாக வாழ வேண்டும் என்று தொகை தொகையாகப் பணம் அனுப்பிக் கொண்டிருக்கும் சுய நலப் புலிகள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய சமுதாயத்தில் இப்படியான மனிதத் தெய்வங்களும் இருக்கிறார்களே இந்த மனப்பாங்கு எந்த மனிதனுக்கு வரும். அதிலும் ஒரு பெண்மணி தன்னுடைய உழைப்பிலிருந்து வழங்குவதையும் அதற்கு அவர் கணவர் ஒத்துழைப்புக் கொடுப்பதையும் எண்ணிப் பார்க்கும் போது அவனுக்கு வியப்புக்கு மேல் வியப்பாக இருந்தது.

மூன்று மாதங்கள் கழிந்தன.

ஒருநாள், “சுலோசினி குடும்பத்தினர் தங்கள் ஊருக்கு வந்து நிற்கிறார்கள் நாளை இங்கே வருவதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள்” என்று சுகந்தினி அவர்கள் அவனிடம் சொன்ன போது அவனுக்கு இருப்பே கொள்ளவில்லை. அவர்களை நேரில் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தில் துடியாய்த் துடித்தான். வேளைக்கே போய் அவர்கள் வீட்டில் இருந்து கொண்டான். மத்தியானம் பதினொரு மணிக்கு சுலோசினி அவர்கள், அவர் கணவர், இரண்டு பிள்ளைகள் சகிதம் ஒரு வாகனத்தில் வந்து இறங்கினார்கள். அவன் உள்ளத்தில் ஒரு புத்துணர்ச்சி பொங்கிப் புரண்டது.

“உங்களுக்கு உதவும் ஆள் இவதான்” என்று சுகந்தினி அவர்கள் சுலோசினி அவர்களை அறிமுகப்படுத்தினார். அவன் தன் இருகரம் கூப்பி நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டான். மத்தியானப் போசனம் முடிந்ததும் வீட்டு முற்றத்தில் எல்லோரும் சுற்றி அமர்ந்து கொண்டார்கள். சற்குரு அவர்கள் அவனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டார். அவன் குறை நிறைகளை விசாரித்தார்.

“உங்களை நான் தெய்வங்களாக நினைக்கின்றேன்” என்று அவன் தன் நெஞ்சம் நெகிழ்ச் சொன்னான். “ஏன் ஐயா அப்படிச் சொல்லுறியிள்” அப்படிச் சொல்லாதேயுங்கோ ஐயா! என்று சற்குரு அவர்கள் வேண்டிக்கொண்ட வார்த்தைகளில் இருந்து அவர்களுடைய பெருந்தன்மை அன்பு, பணிவு அனைத்தையும் அவனால் காண முடிந்தது.

அவர்கள் உதவும் ஏனைய விதவைத் தாய்மார்களும் தங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு அங்கு வந்தனர். பிள்ளைகள் அனைவரையும் அன்போடு அருகில் அழைத்து அனைத்து கல்வி நிலவரங்களை விசாரித்து “நல்லாய் ஊக்கமாகமாய் படிக்க வேணும் அடுத்த முறை நாங்கள் வரும்போது படிப்பில் கெட்டிக்காரராய் இருக்க வேணும்” என்றெல்லாம் அறிவுரைகள் கூறி சிறு சிறு பரிசுகளும் வழங்கினார்கள்.

கடைசியாக ரங்கநாதன் குடும்பத்தாரோடு அவனையும் நிறுத்தி புகைப்படங்கள் எடுத்தக் கொண்டு நாலு மணியளவில் விடைபெற்றுக் கிளம்பினார்கள். பேரையும் புகழையும் விரும்பாத அந்த மனிதத் தெய்வங்களை இன்று அவன் நேரில் கண்டது அவனுக்கு பெரும்

ஆத்ம திருப்தியாக இருந்தது.

அவர்கள் அனுப்பிக் கொண்டிருக்கும் பணம் அவன் குடும்பச் செலவுக்குப் போதைமையாக இருந்தாலும் கூட, அந்தளவாவது அவர்கள் உதவி செய்கிறார்களே என்ற ஆறுதலையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுக்கிறது. காலம் அறிந்து செய்யும் உதவி ஞாலத்தை விடப் பெரியதல்லவா? அவனுடைய ஆத்ம சிந்தனை எங்கெங்கோ போய்விட்டுத் திரும்பியிருந்தது. அவன் பார்வைக்கு இலக்காகிப் படுத்துக் கிடந்த அந்த எருது இன்னும் எழுந்திருக்காமல் ஓய்வாகப் படுத்திருந்தது. அவனுடைய பார்வையும் அதைவிட்டு அகலவில்லை.

ஒவ்வொரு சீவராசிக்குள்ளும் இறைவன்தான் இருக்கிறான் என்று யோகிகளும், ஞானிகளும், முனிவர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்களே! அது உண்மையா? இப்படி ஒரு கேள்வி எழுகிறது அவனுக்குள்ளே! “ஆம்!” என்ற பதில் கிடைக்கிறது. “அது எப்படி உண்மையாகும்?” அடுத்த கேள்வி.

“யேசு, புத்தர், முகமது நபி ஆகியோரை இறைவனாக நம்பும்போது, எல்லா உயிர்களினுள்ளும் இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை ஏன் நம்ப முடியாது? அவனை அறிய முடியாத படிக்கு அகங்காரம் என்னும் இருள் மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. அதுதான் உண்மை. அகங்காரம் என்பது ஆணவம், ஆசைகளைக் கொண்ட மனோவிருத்தி. இவற்றை நீக்கி விட்டால் இருப்பது இறைவன்தான். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக யேசு, புத்தர், முகமது நபி ஆகியவர்கள் இருக்கிறார்கள். யேசு ஒரு தச்சத் தொழிலாளியாகவும், பிறப்பிலிருந்தே அகங்காரமற்றவராகவும் இருந்தார். முகமது நபியும் அப்படியே! புத்தர் அரச குமாரனாகவும் அகங்காரத்தோடும் பிறந்தார். அகங்காரத்தை நீக்கிவிட்ட பின்னர்தான் அவரும் இறைவனாக ஆனார். உடம்மை நான் என்று எண்ணும் அகங்காரத்தை நீக்கிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தால் எஞ்சி இருப்பது இறைவன்தான். இதையே “அகண்ட சாம்ராச்சியம் உனக்குள்ளேயே இருக்கிறது” என்று யேசுவும் சொன்னார். இதுதான் அவன் வாழ்க்கையின் கடைசி அத்தியாயத்தில் கண்டறிந்த உண்மை.

இறைவனைச் சரணடைவதுதான் ஒரு மனிதனுக்கு உண்மையான ஓய்வு. அவனைச் சரணடையாத எந்த மனிதனாலும் ஓய்வாக இருக்க முடியாது.

ஓய்வு (5)

இங்கும் தீபாவளி!

‘அம்மா நாகபூஷணியே! நேற்று சுமதி அக்கா சொன்னது உண்மையாக இருக்கக் கூடாது’

குழந்தை வாணியின் கண்கள் சிவந்து முகம் மிகச் சோர்வாகக் காணப்பட்டது. உடம்பை மீண்டும் மீண்டும் தொட்டுப் பார்த்தாள் வாசகி. உடல் தீயாகச் சுட்டது வாசகிக்கு ‘திக்’ என்றது.

வாணியை வாரித்தூக்கிக் கொண்டு சுமதியின் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

சுமதியின் வீடும் வாசகியின் குடிசையும் ஒரே காணியில் தான் இருந்தன. அந்தக் காணி சுமதி குடும்பத்திற்குச் சொந்தமான. ஒரு ஏக்கர் நிலப்பரப்பைக் கொண்டது அக்காணியில் ஏற்கனவே சுமதி குடும்பத்தவர் பெரிய கல் வீடு கட்டி குடியிருந்தவர்கள். யாழ்ப்பாண பிரச்சியில் குடி எழுந்து வந்த வாசகி குடும்பம், சுமதி குடும்பம் வாழ்ந்து வந்த கல் வீட்டுக்குப் பின் புறமாகச் சற்றுத் தள்ளி சிறு குடிசை ஒன்றை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தனர் சுமதியின் கணவன் மதனும் வாசகியின் கணவன் மயூரனும் பழைய சினேகிதர்கள்.

மயூரன் குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும் பணக்காரர் என்று சொல்லும் அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும் வாழ்க்கை வசதிகள் குறையாமல் வாழ்ந்தவர்கள்.

ஒரு மாதம் வரையிலும் அவர்களின் கையோடு ஒத்துழைத்த காசு அதன் பின்னர் கையை கடிக்கத் தொடங்கியது. கோவிற் கட்டிடச் சிற்ப வேலைகள் செய்யும் மயூரனுக்கு சீமெந்து இல்லாத பிரதேசத்தில் வேலை கிடைக்குமா? வெறும் வேதனை தான் மிஞ்சியது.

இங்கும் தீபாவளி? ①

கட்டடத் தொழிலாளிகள் எல்லோரும் வவுனியாவுக்கு அப்பால் சென்று தான் தொழில் செய்து கொண்டிருந்தனர். வேறு வழியில்லாமல் மயூரனும் வவுனியா செல்லத் தீர்மானித்தான். அதற்காக தன் கையில் போட்டிருந்த மோதிரத்தை வட்டிக் கடையில் பத்திரப்படுத்தினான்.

ஒரு மாதம் கடந்தும் வாசகிக்கு மயூரனிடம் இருந்து பணம் எதுவும் வந்து சேரவில்லை. சென்ற ஒரு மாதத்தில் மூன்று முறை மதன் வவுனியா சென்று திரும்பியிருந்தான். வாசகி அவனிடம் மயூரனைப் பற்றிக் கேட்ட போதெல்லாம், “வவுனியாவில் காளி கோயில் ஒன்று கட்டியினம் அதில் மயூரன் வேலை செய்யிறான். காசு கையில் கிடைக்கவில்லையாம்” என்ற தகவலைத் தெரிவித்தான்.

கடைசியாக இந்த வாரம் மதன் வவுனியா போய் வந்த போதும் வாசகிக்கு ஏமாற்றம் தான் கிடைத்தது. அத்தோடு ஒரு வேதனைக்குரிய செய்தியும் கிடைத்தது.

மதன் வெளியே போனதும் சுமதி வாசகியைக் கூப்பிட்டு “என்னுடையவர் இந்த விசயத்தை உங்களிடம் சொல்லக் கூடாது என்று சொன்னவர். எனக்கு மனம் கேட்கவில்லை. அங்கே உங்களின்ர அவர் ஒரு வீட்டிலே தான் சாப்பாடு வைத்திருக்கிறாராம். அந்த வீட்டுக்காரி ஒரு மாதிரியாம். ஆம்பிளை எவ்வளவோ நல்லவனாய் இருந்தாலும் ஒரு பொம்பிள்ளை நினைத்தால் அவளை ஏமாற்றிப் போடலாம்”

என்று ஆரம்பித்த வாசகியின் காதிற்குள் ஏதேதோ சங்கதியைச் சொன்னாள். அதை வாசகியால் நம்பவும் முடியில்லை. நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. இந்த நிலையில் பிள்ளைக்கு வேறு காய்ச்சல்.

சுமதியின் வீட்டு முற்றத்ததில் வந்து நின்ற வாசகி “அக்கா” என்று குரல் கொடுத்தாள். சற்று நேரம் கழித்து வீட்டுக்குள் இருந்த சுமதி எட்டிப் பார்த்துவிட்டு “யார் வாசகியா? நில்லுங்கோ வாறன்” என்றபடி மீண்டும் தலையை உள்ளெடுத்து கொண்டாள்.

புதுச்சாறி சட்டை அணிந்து கையில் காப்பு கடிசாரம் கழுத்தில் சங்கிலி சகிதமாய் தலைக்கு நிறைய ‘எக்சோரா’ மலர்களைச் குடியிருந்த சுமதி ஆடி அசைந்து வந்தாள்.

“ஓ.....இன்று தீபாவளி”

“என்ன வாசகி நானும் இவரும் கோயிலுக்கு போறம். விஷயத்தைச் சொல்லுங்கோ” என்று தாமதிக் முடியாத நிலையில் துரிதப்படுகித்தினாள் சுமதி.

“வாணிக்குச் சரியான காய்ச்சல் அக்கா? அதனால் தான் உங்களிட்ட....” வாசகியால் தொடர்ந்து பேச முடியவில்லை.

“விஷயத்தைச் சொல்லுங்கோ” சுமதியின் அவசரம் குறையவில்லை.

“ஆஸ்பத்திரிக்குப் போறதென்றால் பொழுது விடிய முன்னம் போக வேணுமாம் அப்பதான் மருந்து எடுத்துக் கொண்டு நேரத்திற்குத் திரும்பலாம்”

“ஓமோம் முந்தி அப்படி இல்லை இப்போ இடம்பெயர்ந்த சனங்கள் வந்தாப் பிறகு இந்த நெருக்கடி. சரி சொல்லுங்கோ”

சுமதியின் அவசரம் கூடியது.

“பிரிம்பான டிஸ்பென்சரியில மருந்து எடுக்கலாம் என்றுதான்... கடனோடு கடனாக உங்களிட்ட காசு நூறு ரூபா கேட்பம் என்று வந்தனான்.

“அட கடவுளே நான் என்ன செய்ய. இருந்த காசைத்தான் தீபாவளிக்கான சாமான்கள் எல்லாம் வாங்கியாச்சு. நான் இருந்தால் தருவன் என்று உங்களுக்குத் தெரியும் தானே”

வாசகிக்கு வாய் திறந்து அழ வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அவள் நிதானத்தை இழக்கவில்லை.

“சுமதி நேரம் போகுது போகலாமா?” என்று குரல் கொடுத்தபடி வீட்டினுள் இருந்து வெளியே வந்தான் மதன்.

“என்ன செய்ய... நான் வாரன்” கூறிவிட்டு கணவனுடன் கிளம்பிவிட்டாள். சுமதி நேரம் அரை மணித்தியாலத்தைக் கடந்து விட்டது. கோயிலுக்குச் சென்றிருந்த மதன் சைக்கிளில் திரும்பி வருவது தெரிந்தது. வெளிப்படலையைத் திறந்து மூடிவிட்டு சைக்கிளில் ஏறி வாசகி வீட்டு முற்றத்தில் வந்து நின்றான் மதன். சைக்கிளை நிலையில் நிறுத்திவிட்டு சட்டைப் பையிலிருந்து நூறு ரூபாய் நோட்டொன்றை எடுத்து வாசகியின் பக்கத்தில் வந்து,

“இந்தா பிள்ளைக்கு மருந்து எடு இண்டைக்கு தீபாவளியும் அதுவுமாய்...”

“வேண்டாமண்ண பிள்ளைக்கு காய்ச்சல் குறைந்திருக்கு. பார்த்துப் போறன்”

“சாட்டுச் சொல்லாமல் காசைப் பிடி” மிகவும் நெருங்கி கையைப் பிடித்து காசைக் கையில் திணித்து விடுவான் போலிருந்தது.

வாசகி காசை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“சுமதி கோயிலில் நிற்கிறா இன்னும் பூசை தொடங்கவில்லை. மனம் கேட்காமல் ஓடி வந்தேன்”.

சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பும்போது

“இந்தக் காசைப்பற்றி சுமதிக்குச் சொல்லாதே. இந்தக் காசை நான் மயூரனிடம் வாங்கிக் கொள்ளன்” என்ற படி சைக்கிளில் ஏறி மிதித்தான் மதன்.

வாணியைத் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டினுள் பாயில் படுக்க வைத்தாள். வாசகி “அம்மா அப்பா வந்திட்டாரா? வாணியின் ஆவலான கேள்வி. “அப்பா வந்திடுவார் பிள்ளை படுங்கோ” வாசகியின் ஆறுதலான பதில்.

மதன் கொடுத்த காசைப் பத்திரமாக வைத்துவிட்டு தனக்குத் தெரிந்த கை மருந்துகளைத் தேடி கசாயமாகக் காய்ச்சி வாணிக்குக் கொடுத்து படுக்க வைத்தாள் வாசகி.

வாணி நிம்மதியாக நித்திரையாகிவிட்டாள். வாசகிக்கு இருப்புக்

கொள்ளவில்லை. அவள் சிந்தனைச் சிதறல்கள் எங்கெங்கோ பரவிப் பறந்து கொண்டிருந்தபோது ஷெல் ஒன்று வானில் கூவிக் கொண்டு போய் சற்றுத் தொலைவில் விழுந்து வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து இன்னும் மூன்று “ஷெல்கள்” விழுந்து வெடித்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பித்த வான வெடி வேடிக்கை வன்னிப் பகுதிக்கும் பரவி விட்டதா? என வாசகி எண்ணிப் பயந்து கொண்டிருந்த சமயம் சுமதியும், மதனும் சைக்கிளில் வந்து இறங்கி வீட்டுக்குள் நுழைவது தெரிந்தது.

மதன் கொடுத்த நூறு ரூபாயை எடுத்துக் கொண்டு சுமதி வீட்டுக்குப் போன வாசகி வெளியில் நின்று கொண்டு சுமதியைக் கூப்பிட்டாள்.

‘அக்கா இந்தாருங்கோ பிள்ளைக்கு மருந்து எடுக்க மதன் அண்ணா தந்தவர். பிள்ளைக்கு கை மருந்து கொடுத்து காய்ச்சல் விட்டுக் கிடக்கு. காசு இப்ப தேவையில்லை. தேவையெண்டால் கேட்கிறேன்.

காசைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு வேகமாக வீட்டினுள் போனாள் சுமதி.

மனப்பாரம் குறைந்து தன் குடிசைக்குத் திரும்பிட எண்ணிக் கால்களை எடுத்து வைத்த போது,

“இதற்காகத்தான் என்னைக் கோயில்ல விட்டுபோட்டு விழுந்தடித்துக் கொண்டு அவசர அவசரமாகத் திரும்பி வந்திரோ” சுமதி மதனுடன் கர்ச்சித்தாள்.

“சுமதி ஏன் இப்படி ஆத்திரப்படுகின்றாய். இப்போது என்ன நடந்து விட்டது? “என்னவோ ஒன்றும் விளங்காத மாதிரி நடிக்கிறீர்கள்? அவளுக்கு காசு குடுக்கக் கூடாது. குடுத்திட்டு வாங்க முடியாது என்றெல்லாம் எனக்குப் புத்தி சொல்லிப்போட்டு நீர் தானம் செய்யுறீரோ?

“உஷ் சத்தம்போட்டு பேசி என் மரியாதையைக் கெடுக்காதே சுமதி உன்ர கால்ல விழுந்து கேட்கிறேன்” மதனின் கெஞ்சலைத் தொடர்ந்து இருவரின் பேச்சுக் குரல்களும் மெல்ல மெல்ல அடங்கிப் போயின.

அந்நேரம் விர் எனப் பறந்து வந்த ஷெல் ஒன்று சற்றுத் தூரமாக விழுந்து வெடித்தது.

அடுத்தும் ஒரு ஷெல் வெடிக்கும் சப்தம்! மீண்டும் ஒரு ஷெல்! பல பக்கங்களிலும் ஷெல் வெடிக்கும் சப்தம்.

“வாணி....” என்று கத்திக் கொண்டே தன் மகளிடம் ஓடி வந்தாள் வாசகி.

வாணி அழுதுகொண்டு நடு முற்றத்தில் நின்றாள். ஓடி வந்த வேகத்தில் வாணியை வாரி அணைத்துக் கொண்டாள். அதே சமயம் அவர்களை நோக்கி ஓடி வந்த ஒரு உருவம்.

“நிலத்தில் படுங்கள்” என்றபடி அவர்கள் இருவரையும் அணைக்க திடுக்குற்றி வாசகி திரும்பிப் பார்க்க?

“மய்ய நீங்களா?” என்ற ஆனந்தக் கூச்சலோடு மூவரும் நிலத்தில் படுத்துவிட்டனர். அதே நேரத்தில் ....டும்!...என்ற அகோர ஒலி வாணைப் பிளக்க அதைத் தொடர்ந்து வெடிச் சிதறல்கள் மேலமுந்து பரவிச்

சிவகுமர் தயாவுன் (4)

சிதற....ஒரே புகைமண்டலம்...ஒரே தூர்நாற்றம்....எல்லாம் சில கணத்தில் நடந்து முடிந்தன. சற்று நேரத்தால் ஷெல் தாக்குதல் வேறு பகுதிக்குத் திரும்பியது.

“அம்மா நாகபூசணியே!” என்ற வாய் அசைவோடு கண்களைத் திறந்தாள் வாசகி. அவள் தினம் தினம் பூப்போடும் துளசிச் செடி அவள் கண்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. வாசகி எழ மயூரனும் வாணியோடு எழுந்தான்.

சுமதி வீட்டுப் பக்கமாக புகை மண்டலம் பரவித் தெரிந்தது. அவசரத்தோடு மூவரும் சுமதி வீட்டுப் பக்கமாக ஓடினர். அங்கே?...உடல் சிதறிக் கருகிய நிலையில் இரண்டு சடலங்கள்....!

“சுமதி அக்கா!... தன் முகத்தைக் கைகளால் பொத்திக் கொண்டு வானதிரக் கத்தினாள் வாசகி.

“வாசகி இப்ப அழும் நேரமல்ல...இன்னும் கொஞ்சம் இங்கு தாமதித்தால் எங்களுக்கு அழ யாருமே இல்லாமல் போயிடும். எழும்பு எழும்பி இருக்கிற காசை எடுத்துக் கொண்டு வா. எங்காவது தூரம் போவம்.

“காசா....? அதிர்வாக திரும்பினாள் வாசகி

“ஏன் ஒண்டும் மிச்சம் இல்லையே ஒரு மாதத்திற்குள்ள மொத்தமா ஐயாயிரத்திற்கு கிட்ட மதனிடம் அனுப்பினானல்லே”

“என்ன?” என்றாள் மறுபடியும் அதிர்வாய்...?

“ஏன்? மதன் உன்னட்ட ஒண்டும் தரயில்லையோ?

அவளுக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் மௌனமானாள்.

“இப்படிச் செய்திற்றானே. என சரியான துரோகி....” என்று ஏதேதோ சொல்ல வாயெடுத்தவனை தடுத்த வாசகி, “அவர்களைப் பேசாதீங்க. அகாலமாய்ச் செத்ததுகள் நிம்மதியாக போகட்டும்”

(முற்றும்)

இங்கும் தீபாவளி 5

பாஷை தவறிய கால்கள்

நேரம் பிற்பகல் ஐந்து மணி. வீட்டின் வெளித்திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த ஆறுமுகத்தாரின் சிந்தனைகள் அங்குமிங்குமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

அவர் பழையமையான எழுத்தாளர். நீண்ட வருட இடைவெளிக்குப் பின்னர் ஒரு கதை எழுதி பத்திரிகைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. யதார்த்த முறையில் எதைப்பற்றி எழுதுவது என்பதே அவரின் முக்கிய சிந்தனை.

“ஐயா! ஆறுமுகத்தாரின் சிந்தனைகள் சிதறியது. அவருக்கு எதிரே பெண் ஒருத்தி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“ஐயா! என்னைதத் தெரியுதா?

“யாரம்மா நீ?” என வினா எழுப்பிய அவர் அடுத்த வினாடியே அவளைத் தெரிந்து கொண்டார்.

“ஓ நீ அருந்ததி தானே! இங்கே எங்கே வந்தாய்” இரம்மா! அவருக்கு எதிரே அமர்ந்து கொண்டாள் அருந்ததி.

‘சுகமாய் இருக்கிறீயா அம்மா?

‘எனக்கு என்னய்யா குறை’ என்று அவள் சிரித்துக் கொண்டாலும் அவளின் கண்களில் இருந்து நீர் முத்துக்கள் அரும்பின.

“ஏனம்மா கண் கலங்குகிறாய்?

“கலங்கிறேனா கனவு கண்டீர்களா?” என்று சிரித்து சமாளித்து விட்டு “மனுஷி பிள்ளைகள் எங்கே ஐயா, தனியாக இருக்கிறீயளே” என பேச்சை மாற்றினாள்.

“என்றைக்கும் ஒருவனுக்குத் தனிமைதானம்மா நிச்சயம். பிள்ளைகள்

பாஷை தவறிய கால்கள்

எல்லாம் கலியாணம் செய்து கொண்டு போட்டினம். மனுஷியும் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து போயிட்டா” என்ற ஆறுமுகத்தார் எழுந்தார்.

“இரம்மா வாரன்” அடுக்களைக்குள் நுழைந்த ஆறுமுகத்தார் இரண்டு சில்வரில் கோப்பி ஊற்றிக் கொண்டு திரும்பி வந்தார். ஒன்றை அருந்தியிடம் கொடுத்துவிட்டு தான் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தார்.

“ஐயா நான் அந்தக் கடிதத்தை உத்தமி மாமியிடம் கொடுக்கவில்லை. அவள் தான் என்னிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டாள்”

“எந்தக் கடிதம்?”

“நீங்கள் எனக்கு எழுதிய கடிதம்!”

மூன்று வருடங்களுக்கு முன் நடந்து முடிந்த சம்பவம் அது.

அதை நினைவு படுத்தினாள் அருந்ததி. ஆறுமுகத்தாருக்கு எதிரே இருந்த கோப்பியில் இருந்து அலை அலையாக ஆவி கிளம்பிக் கொண்டிருந்ததைப் போல் அவர் மனதிலும் நிகழ்வுகள் பறக்கத் தொடங்கின.

ஆறுமுகத்தார் மனைவியால் புறக்கணிக்கப்பட்ட காலம் அது. அப்போது ஆறுமுகத்தாருக்கு வயது ஐம்பந்தைந்து. வீட்டில் இரண்டு குமர்ப் பெண்கள் இருந்தனர். அவர் மனைவி அவரோடு எப்போதும் சண்டை பிடித்துக் கொண்டு தொல்லை கொடுப்பாள். பகலில் தொழிலுக்குப் போகும் ஆறுமுகத்தாருக்கு இரவில் அவளின் தொல்லை என்ன செய்வார் பாவம்.

அவர் வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீடு ‘உத்தமி’ வீடு, இராணுவ நடவடிக்கையால் இடம்பெயர்ந்து வந்தவள் அவள். அவளுக்கு ஐம்பத்தெட்டு வயது இருக்கும். மிகவும் கம்பீரத் தோற்றம் உள்ள அவள் ஒரு புத்தகப் பைத்தியம். எப்போதும் புத்தகமும் கையுமாக இருப்பாள். அவள் வீட்டுக்கு ஆறுமுகத்தார் ஒரு நாள் சென்றார்.

“அண்ணே! வீட்டில் தொல்லையாய் இருந்தால் இஞ்சை வாருங்கோ. புத்தகங்கள் இருக்கு எடுத்துப் படியுங்கோ. உங்கள் அமைதிக்கு வழி பிறக்கும்” என்று ‘உத்தமி’ சொன்னதும் ஒவ்வொரு நாள் இரவும் அவள் வீட்டுக்குச் சென்று வருவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டார் அவர். அதனால் அவருக்கு எவ்வளவோ நிம்மதி இருந்தது.

வழக்கம் போல் ஒரு நாள் உத்தமி வீட்டுக்கு போயிருந்தார் ஆறுமுகத்தார். நீண்ட நாள் பழக்கப்பட்டவள் போல் இளம் யுவதி ஒருத்தி அவர் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள். அவளுக்கு இருபத்தினாலு வயது இருக்கும் குண்டான உடல் தோற்றம். முழங்கால் வரை உள்ள பாவாடையும் மேல் சட்டையும் அணிந்திருந்தாள்.

“நீங்கள் கதை எழுதுவீர்களாமே. மாமி சொன்னா! இப்போது எழுதுவதில்லையா?” என்று கேட்டாள்.

“ஒரு காலம் எழுதினேன். இப்போது எழுதுவதில்லை. எழுதுவதற்கு வீட்டில் நிம்மதி வேண்டுமம்மா”

“ஏன் இங்கே வந்திருந்து எழுதுங்களேன்”

சிறு குழந்தையைப் போல் குழைந்து குழைந்து கதைத்ததே அவள் மேல் அவருக்கு ஒரு தனிப்பட்ட பாசத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது.

அவர் அவளைப் பற்றி உத்தமியிடம் விசாரித்த போது அவள் தனக்கு தூரத்து உறவினர் என்றும், பெயர் அருந்ததி, பெற்றோருக்கும் அவளுக்கும் சரிப்பட்டுப் போகாததால் தன்னுடன் கூட்டி வந்து வைத்திருப்பதாகவும் சொன்னாள்.

பல நாள் பழக்கத்தில் உத்தமியின் வீட்டு நிலையை ஆறுமுகத்தாரால் ஆராய முடிந்தது.

இவளுக்குப் போய் 'உத்தமி' என்று வைத்தார்களே.....என சிரித்துக் கொண்டார்.

இரவு ஏழு மணியானதும் உத்தமி வீட்டுக்குப் பல வாலிபர்கள் வந்து போவார்கள். அவர்களின் தொழில், வருவாய், தகுதிந்கேற்ப அவர்களை உத்தமி உபசரிப்பாள். ஒருவருக்கு தனியான பால், ஒருவருக்கு பால் கலந்த தேனீர், ஒருவருக்கு கோப்பி இப்படி பல ரசங்களில் உத்தமி தயாரித்துக் கொடுத்து உபசரிப்பாள்.

சில தினங்களால் தான் தயாரித்து அருந்ததியிடம் கொடுத்தனுப்பி அவளை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள்.

சில நாள் கழித்து அவர்களைக் கண்டவுடன் அருந்ததியே அவருக்கு ஏற்ற விதத்தில் உணவு, பானம் தயாரித்துக் கொடுப்பதற்கு தயார் செய்யப்பட்டிருந்தாள். அங்கு வந்து போனவர்களில் முக்கியமானவன் கோபால். பெரிய அறிவாளி போல் பேசுவான். செயலில் பின் தங்கியவன். அவன் ஒவ்வொரு நாள் இரவும் எட்டு மணிக்கு மேல் தவறாது வந்து போவான்.

ஒரு நாள் உத்தமியின் வீட்டுத் திண்ணையில் ஆறுமுகத்தாருக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த அருந்ததி,

“என்னை ஒருவர் நேசிக்கிறார். மூன்று வருஷத்தால் எங்களின்ர கலியாணம் நடக்கும். கலியாணம் முடிஞ்சதும் இருவரும் விருந்துக்கு உங்களின்ர வீட்டுக்கு கட்டாயம் வருவோம் ஐயா” என்றாள்.

“தாராளமாய் வாருங்கோம்மா” என்றார் அவர். அப்போது சைக்கிளில் கோபால் வந்து நின்றான். ஆறுமுகத்தாருக்குப் பக்கத்தில் அருந்ததி இருந்தது கோபாலுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அடுத்த நாள் அருந்ததி ஆறுமுகத்தாரோடு அதிகமாகக் கதைக்கவில்லை.

கலகலப்பற்று முகத்தில் சோகம் குடிகொண்டனவள் போல் காணப்பட்டாள்.

ஆறுமுகத்தாரோடு குழந்தையைப் போல் குறும்புகள் பேசி வந்த அருந்ததி குடும்பப் பெண் போல் விலகி விலகிப் போனாள். அது அவருக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அங்கு வரும் வாலிபர்கள் குறிப்பாக கோபால் போன்றவர்கள் அருந்ததியோடு குறும்புப் பேச்சுக்களும் கைச்சேட்டைகளும் நடத்துவதைக் கண்டும் காணாதவன் போல் உத்தமி நடந்து கொள்வதையும் ஆறுமுகத்தார் கண்காணித்தார்.

உத்தமி ஆடம்பரமாக வாழ நினைப்பவள். இரண்டுக்கு மேற்பட்ட

பாசம் இவ்விய கால்கள்

திருமணங்களைச் செய்தும் கணவன்மார் இல்லாதவள். “சின்ன வீடு” சிவப்பு விளக்கு இவைகளில் எல்லாம் அனுபவம் வாய்ந்தவள். அவளையாரும் ஏமாற்றிவிடவும் முடியாது. இவை ஆறுமுகத்தார் அறிந்து கொண்டவை.

தந்தையும், மகளும் போல் ஆறுமுகத்தாரும் அருந்ததியும் பழகியதால் அவர் அவளுக்குப் புத்திமதி கூறி அவள் நிலையை மாற்றிவிட்டால் தன் வருமானம் பாதிப்படையும். ஆதலால் அருந்ததியை ஆறுமுகத்தாரோடு பழகவோ பேசுவோவிடாமல் ஒவ்வொரு நிமிடமும் கண்காணிக்கத் தொடங்கினாள் உத்தமி.

ஆறுமுகத்தார் அனுபவசாலி. தன்னை அவர் மதிப்பீடு செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதும் அவர் மீது பாசம் வைத்திருக்கும் அருந்ததி நிலை மாறிவிடுவாள் என்பதும் உத்தமிக்கு விளங்கி விட்டதால் ஆறுமுகத்தாரை தன் வீட்டுக்கு வராமல் தடை செய்வதற்கு உத்தமி முயற்சித்தாள். அதைப் போல் அவளின் வீட்டுத் தொடர்பை விலக்கிக் கொள்ளவே ஆறுமுகத்தாரும் விரும்பினார்.

போன சென்மத்து தொடர்பு என்பார்களே அது உண்மையோ பொய்யோ ஆறுமுகத்தாருக்குத் தெரியாது. ஆனால் கொஞ்ச நாள்கள் பழகிய அருந்ததி மேல் அவருக்கு ஏனோ ஒருவித பாசம் ஏற்பட்டிருந்தது.

மனத் துயரத்தால் அமைதி இழந்திருந்த ஒருவன் பாடகி ஒருத்தியின் பாடலால் ஈர்க்கப்பட்டு மனம் ஒன்றிப் போய் அமைதி கண்டதைப் போல் அருந்ததியின் பழக்கத்தால் அமைதி பெற்றவர் ஆறுமுகத்தார். ஆகவே தான் அருந்ததியை அவரால் மறக்க முடியவில்லை.

“செந்தாமரை சேற்றிலே மலர்ந்தாலும் அது உயர்ந்து மலர்ந்து இருக்கும் போதுதான் அதற்கு ஓர் தனியான அழகும் சிறப்பும் உண்டு. அதே மலர் சேற்றிலே அமிழ்ந்து போனால் அது நாற்றம் வீசும். மீனுக்குத்தான் உணவாகும். அப்படி ஒரு நிலை அருந்ததிக்கு வரக்கூடாது” என்பதே ஆறுமுகத்தாரின் சிந்தனை.

ஒரு நடிகையை என்றும் நல்ல பாத்திரத்திலேயே கண்டுகளித்த ரசிகன் அவளைக் கேவலமான பாத்திரத்தில் காணக்கூடாது என விரும்புவானே அப்படியான பதற்ற நிலை ஆறுமுகத்தாருக்கு கற்பனை வளம் கொண்ட ஒரு கலைஞன் குழந்தை உள்ளம் கொண்டவன். தன் சக்திக்கு மீறிய உணர்ச்சிகள் பொங்கி எழும்போது அவன் தன்னையும் மறந்துவிடுவது இயல்பு.

ஆறுமுகத்தார் ஒரு கடிதம் எழுதி அருந்ததியிடம் கொடுத்தார். அதில்.....அம்மா என்று ஆரம்பித்து அவள் காட்டிய அன்புக்கும் நன்றி தெரிவித்து, குறுக்கு வழியில் நடந்து கெட்டுப்போகாமல் நேர் வழியில் நடந்து விரும்பியவனை கைப் பிடித்து வாழும்படி ஆசி கூறி தான் அங்கு வருவதைத் தவிர்த்துக் கொள்வதாகவும் கூறி கடிதத்தை முடித்திருந்தார்.

அடுத்த நாள் உத்தமி அக்கடிதத்தைக் காட்டி எதை எதையோ

பாசை துண்டிய கிரைக்கள்

ஏசினான்.

‘நான் அவளுக்கு எழுதியது காதல் கடிதம் இல்லை. அவளை என் பிள்ளையாக எண்ணித்தான் எழுதினேன்’ என்று அவர் சொல்லியும் அவள் அடங்கவில்லை.

பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய் குரங்காய் மாறிய கதையாய் ஆயிற்று ஆறுமுகத்தாரின் நிலை.

அவர் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை என்பதை அவர் மனச்சாட்சி கூறிக்கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் நின்ற அருந்ததி “போங்கள்” என்று கைகாட்டவே ஆறுமுகத்தார் வந்துவிட்டார். அன்று முதல் அருந்ததியைப் பற்றி எந்தவித அக்கறையும் அவர் கொள்ளவில்லை.

“கோப்பி ஆறிவிட்டது ஐயா” என்ற அருந்ததியின் குரலைக் கேட்டு சுய நினைவுக்குத் திரும்பினார் ஆறுமுகத்தார்.

அந்தக் கடிதத்தை நீயாகக் கொடுத்தாருந்தாலும் சரி உன் மாமி பறித்திருந்தாலும் சரி அதைப்பற்றி நான் கவலைப்பட்டதே இல்லை. நான் உனக்கு எழுதியது காதல் கடிதம் இல்லையே பாசத்தால் எழுதிய கடிதம். அது உன் மாமியின் கொள்கைக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவ்வளவுதான் என்ற அவர் “உன்னை நேசித்தவனைக் கலியாணம் செய்து கொண்டு ரெண்டு பேருமாக என் வீட்டுக்கு வருவதாகச் சொன்னியே எங்கேயம்மா அவர்?”

“அவர் ஏமாற்றிவிட்டாரையா, வெளிநாட்டுக்குப் போனவர் வேறொருத்தியைக் கலியம் செய்திட்டார்”.

“நீ இப்போது யாரோடு இருக்கிறாய்?” உத்தமி மாமி எங்கே? ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னால் இந்த ஊரை விட்டுப் போன பிறகு நான் அவரை விட்டுப் பிரிஞ்சிட்டன.”

ஆறுமுகத்தார் மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டார்.

உத்தமி வீட்டுக்கு வாடிக்கையாக வந்துபோன வாலிபர்கள் எல்லோரும் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். அதனால் அவளுக்கு வருமானம் இல்லாமல் போயிற்று. வேறு புதிய நபர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டாலும் அது மற்றவர் கண்களுக்குத் தெரிந்து சட்டத்தின் பிடியில் சிக்க வேண்டும் தவிரவும் அவளுக்கேற்ற ஏமாளிகள் வந்து வாய்க்க வேண்டும்! வேறு வழியில்லாமல் தன் இருப்பிடத்தை உத்தமி மாற்றிக் கொண்டாள்.

இது ஓரளவு ஆறுமுகத்தாருக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆகவே மேலும் அருந்ததியைத் தன்னுடன் தங்க வைப்பதில் பலன் இல்லை என உத்தமியே அருந்ததியை விலக்கியிருக்கலாம் என அவர் யூகித்துக் கொண்டார்.

“எனக்கு நிறைய அலுவல் இருக்கம்மா” நீண்ட பெருமூச்சோடு எழுந்தார் ஆறுமுகத்தார். அருந்ததியும் எழுந்தாள்.

“நான் போகட்டுமா” அவரைத் திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி கேட்டாள் அவள்.

அவர் தலையை அசைத்தார்.

பாசத் தீவிரிய காவிகள்

அருந்ததி மெல்ல மெல்ல நடந்தாள். அவளையே பார்த்துக் கொண்டு சிலையாக நின்றார் ஆறுமுகத்தார். அவள் நடந்து போய் குறுக்கு வீதியில் ஏறியதும், இரண்டு பேர் எதிரே வந்து நின்றார்கள்.

ஏதோ கதைத்து சிரித்தார்கள். இருவரும் இரண்டு பக்கத்திலும் அவள் தோளின் மேல் கைபோட்டு அணைத்தபடி நடந்து மறைந்தர்.

ஆறுமுகத்தாரின் கண்களில் நீர் நிறைந்து நிலத்தில் சிதறியது. விடுவிடு என வீட்டுக்குள் நுழைந்த ஆறுமுகத்தார் விளக்கை கொழுத்தினார். எதைப்பற்றி எழுதலாம் என எண்ணிக்கை கொண்டிருந்த அவருக்கு கதை கிடைத்து விட்டது. எழுத ஆரம்பித்தார். அதுவே “பாதை தவறிய கால்கள்”.

(யாவும் கற்பனை)

பாதை தவறிய கால்கள்

(6)

தீர்ந்த முடிவு

மாலைப் பூசை ஆரம்பமாவதற்கு அறிகுறியாக மாதா கோயில் மணி ஒலித்து ஓய்ந்தது. வெளியில் நின்ற அனைவரும் உள்ளே போய் முழந்தாளிட்டு பிரார்த்தனையில் ஈடுபடத் தொடங்கினர்.

மெதுவாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சிற்றாறு ஓசை எழுப்பினாற் போல தூய்மைபெற்ற அமைதியில் நடந்து கொண்டிருந்த பிரார்த்தனையை வெளி வீதியில் நின்றபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் அருளாந்தம்.

கோயிலின் வாசல் முகப்பில் சிலுவையில் அறையப்பட்ட சாந்தமே உருவாக நின்ற யேசுவின் உருவச் சிலையும், மைந்தனைக் கையில் ஏந்தி எல்லாம் என் குழந்தைகள் தாம் என்பதை எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்த புனிதத்தாய் மேரி மாதாவின் சிலையும் அருளானந்தத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. மாறி மாறி அவைகளைக் கவனித்த அவனுக்கு தன்குள்ளாகவே ஒரு கருணையின் நெகிழ்ச்சி உதயமாயிற்று. பிறவியிலேயே சைவ மதத்தவனான அருளாந்தத்தால் அவர்களைப் போல் முழந்தாளிட்டுப் பிரார்த்தனை செய்யத் தெரியாவிட்டாலும் கைகள் இரண்டையும் மேலே உயர்த்திக் கும்பிட முடிந்தது.

“அம்மா திரேசாவை என்னிடமிருந்து பிரித்து விடாதீர்கள்” என்ற சொற்கள் உதட்டைவிற் கிளம்பி மறைந்தன.

“மற்றவர்களின் துன்பத்தைத் துடைப்பதற்காக இந்தப் பாவ பூமியில், அவதரித்த யேசு பெருமானே, எங்கள் எண்ணம் வெற்றிபெற அருள் செய்ய வேண்டும் என்று பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டான்.

தீர்ந்த முடிவு ①

காய்ச்சற்காரன் வாய் பிதற்றுவதைப் போல காதற் காய்ச்சல் பிடித்த அவன் மனமும் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தது.

தன் நண்பன் மகாதேவனை எண்ணினான். புயல் அடித்து மறைந்த மாதிரி மகாதேவன் காலமாகி மூன்று வருடங்கள் ஓடி மறைந்து விட்டாலும் அவன் நினைவுகள் இப்போது புதுமையாகத் தோன்றின அருளானந்தத்திற்கு.

அன்று மகாதேவன் குறைந்த சாதிப் பெண்ணை மணம் செய்து விட்டான் என்று இந்தச் சமூகம் அவனைப் புறக்கணித்தபோது அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்ட தானே இப்போது அந்த மாய வலையில் மாட்டி நிற்பதை எண்ணி வெட்கினான், வேதனைப் பட்டான். மற்றவர்களின் குறைகளை வளைத்து வளைத்தப் பேசும் நாக்கு தன் குறையை மனச்சாட்சி எடுத்துச் சொல்லும் போது ஏன் சுமாயிருக்க வேண்டும் என்ற காரணத்திற்கு விடைதேட முடியாமற் திணறினான். என்ன இருந்தாலும் மகாதேவன் ஒரு இலட்சிய வாதி நினைத்த பெண்ணையே மனைவியாக்கிக் கொண்டான். ஆதனாஹ்தானே....? அருளானந்தத்தால் நிலைத்து நிற்க முடியவில்லை அங்கும் இங்கும் உலாவினான்.

பிரார்த்தனை முடிந்து ஆட்கள் வெளியில் வருவது தெரிந்தது. இதுவரை நேரமும் காணாத் துடித்தக் கொண்டு நின்ற கண்கள் மக்கள் கூட்டத்தை துருவித் துருவி ஆராயத் தொடங்கின.

எறும்பின் ஒழுக்குப் போன்று வெளியே வந்து கொண்டிருந்த சனக்கூட்டத்தில் திரேசாவைக் கண்டு மகிழ்த்தான். அதிக நாட்கள் பட்டினி கிடந்த அவன் கண்களுக்கு பெரும் அங்கலாய்ப்பு உண்டாயிற்று. ஓடிச் சென்று அவளுடன் இரண்டொரு வார்த்தைகளாவது பேச வேண்டும் என்ற வேகத்தில் கால்களைத் தூக்கிய போது பின்னால் அவள் தந்தை யோசப் வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. திடீரெனத் தன் தீர்மானத்தை மாற்றி முகத்தைத் திருப்பி நின்று கொண்டான். கொஞ்ச நேரத்தில் சனக்கூட்டம் கலைந்து விட்டது. திரேசாவும் தந்தையும் தூரத்தே போய்விட்டிருந்தார்கள்.

கோயிலில் இப்போது மின்சார விளக்குகள் எரியத் தொடங்கின. திரும்பி வீட்டிற்குப் போகலாம் என்றாலும் அவன் மனம் கேட்கவில்லை. எதை எதையோ எண்ணிக் கொண்டவனாக குறுக்கு வழியாகத் துரிதமாக நடந்தான். குடம் நிறைந்து வழிந்தோடும் நீரைப்போல் அவன் வேதனை நெருக்கத்தால் வெளியேறிக் கொண்டிருந்த எண்ணத்திவலைகள் பலப்பல.

என்னதான் ஏற்பட்ட போதிலும் திரேசாவுடன் கதைத்தே ஆகவேண்டும் என்ற முடிவில் மனப்பயமே தெரியவில்லை அவனுக்கு.

தங்கள் இரு குடும்பத்தரின் எதிர்ப்பும் எச்சரிக்கையும் எத்தனை தூரம் பிரிவுபட்டு இருக்கிறதோ அத்தனை தூரம் தங்களின் காதல் இறுக்கம் வலுப்பெற்றிருப்பதை எண்ண, எண்ண தொகையா எண்ணங்களே உருப்பெற்று நின்றன, அவன் உள்ளத்தில்.

திரேசா முடிவு (2)

குறுக்கு வீதியின் முடிவுக்கு வந்த அவன் நேர் வழியில் வந்து கொண்டிருந்த திரேசாவைத் தனியாகக் கண்டான். வீதி இருமருங்கிலும் யாரும் வருவதாகத் தெரியவில்லை.

“திரேஸ்!” என்று மெல்லக் கூப்பிட்டான். இருபக்கத்தையும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு “ஆனந்த்!” என்று ஓடிச் சென்று அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டான் திரேசா.

“அப்பா எங்கே திரேஷ்!”

“சிகரெட் வாங்கக் கடைக்குப் போயிருந்தார். இப்போது வந்து விடுவார்” பயப் பீதியோடு திரும்பிப் பார்த்தான் திரேசா.

“சுகமில்லை என்று கேள்விப்பட்டேன். போன இரண்டு வாரங்களாக உன்னைக் கோயிற் பக்கமே கணவில்லை. உண்மையா திரேஸ்”.

“ஓம் ஆனந்த்! உள்ளப் புண்தான் அதற்குக் காரணம்” நாம் எத்தனை நாட்களுக்கு இப்படி இலைமறை காயாக இருந்து அவதிப்படுவது. நம் காதலைப் பற்றி அப்பாவிடம் சொன்னேன். அவர் ஏற்கவில்லை. மதவித்தியாசத்தைக் கொண்டு மறுக்கிறார். வந்த வருத்தமாவது என்னைக் கொன்றுவிட்டிருக்க வேண்டும். அதிலும் தப்பி விட்டேன். உங்களைப் பிரிந்து என்னால் வாழ முடியாது ஆனந்த்! மரணம் தானாக வராவிட்டாலும் அதை வருவித்துக் கொள்ள எனக்குத் தெரியும்” தேம்பிக் கொண்டிருந்த திரேசா திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு “அப்பா வருவதாகத் தெரிகிறது. சிகரெட் ஒளி மினுக்கிறது” என்றாள் நடுக்கத்துடன் அவன் பிடியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்டு வந்த வழியே நடந்தாள்.

மாலை மறைந்து இருள் வந்து அதுவும் கரைந்து கரைந்து சாமப் பொழுதாகிக் கொண்டிருந்தது. சாமச் சேவல் கூவி இரு மணித்தியாலங்கள் ஆகிவிட்டன. இதுவரையும் தன் அறையில் உறக்கமின்றி ஆவேசமான முடிவோடு போராடிக் கொண்டிருந்தாள் திரேசா. நேரமும் அவள் எண்ணங்களோடு உராய்ந்து உராய்ந்து நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. விடிவதற்கு முன் ஏற்படுகின்ற கும்மிருட்டு இப்போது கருமை கட்டியிருந்தது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் விடிந்து விட்டால் தான் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி பலனற்று தன் இலட்சிய எண்ணம் சுருண்டு விடுமென்று எண்ணி திரேசா விருட்டென எழுந்தாள். அலுமாரியைத் திறந்து ஏற்கனவே தன்னால் எழுதிப் புத்தகப் பிரதிகளுக்குள் வைக்கப் பட்டிருந்த கடிதம் ஒன்றை எடுத்து வந்தாள். அதை ஒரு முறை வாசித்து விட்டு மேசையில் வைத்து தாளின் மூலையில் சிறு புத்தகம் ஒன்றாற் பாரம் வைத்தாள். அக்கடிதம் தன் பெற்றோர்களுக்கு அவளால் எழுதப்பட்டது.

“அப்பா! அம்மா!” என்று ஆரம்பித்து, “மதம் என்பது மனிதர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சட்டம். அதைக் கொண்டு தூய்மையான ஒத்த உள்ளங்களைப் பிரிக்க நினைப்பது தவறிலும் தவறு. அதை அறிவு முதிர்ந்த தாங்களே எண்ணி உணராத போது என்னால் என்ன செய்ய இயலும். நான் ஒரு பெண் உங்களால் ஊட்டி வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளை. உங்களை மீறி நடக்கவும் என்னால் முடியாது. அதேசமயம் ஆனந்தை

திரேஷ் கூடவு 3

யும் மறக்க என்னால் முடியவில்லை. காதல் உள்ளம் ஒரே குறிக்கோள் உடையது. படம் பிடிக்கும் கெமெராவைப் போல் உண்மையான காதல் உள்ளமும் குறிப்பிட்ட தனக்குள் அடங்கி நிற்கும் ஒருவரைத்தான் படம் பிடிக்குமேயல்லாமல் வருவோர் போவோரையெல்லாம் தனக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளத் தெரியாது. என்னுடைய உள்ளம் ஆனந்தையே படம்பிடித்தக் கொண்டது. அதை மாற்றி அமைக்க இனி முடியாது. இந்தப் பிரச்சினையில் மரணம்தான் அதைத் தீர்க்கும் மருந்து எனக்கண்டு அதையே மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்கிறேன்”

என்று அதிற் குறிப்பிட்டிருந்தாள் திரேசா. நச்சுத் திரவத்தை கையில் எடுத்தாள், சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த யேசுவின் படத்தைப் பார்த்தாள். ‘பாவத்தை ரட்சிக்க வந்த எங்கள் யேசு பிதாவே நான் செய்யும் பாவத்தையும் வேண்டிக்கொள்ளும்’ என்று முணு முணுத்தாள். கையை நெற்றியில் வைத்து சிலுவை அடையாளமிட்டாள். அருளானந்தத்தின் அழகு முகத்தை ஒரு முறை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தாள்.

கண்கள் இறுக மூடிக்கொண்டே நச்சுத் திரவத்தை வாய்க்கு நேரே கொண்டு போனாள். அடுத்த கணம் திடீரென ஒரு முரட்டுக் கரம் தட்டிவிட்ட வேகத்தில் சீசா கீழே விழுந்து சிதறியது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள் திரேசா. எதிரே அருளானந்தம் நின்றான்.

“நீ இப்படி என்றாவது ஒரு நாள் செய்வாய் என்று எனக்குத் தெரியும். என் மனச் சலனம் நன்மையாயிற்று. உன்னுடன் வாழ்வதற்கு உரிமை கேட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்கு உன்னோடு சாவதற்கும் உரிமை இருக்கிறது. சாவதானால் இருவருமே சாவோம்” என்று அருளானந்தம் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள் “ஒருவருமே சாக (வேண்டாம்)” என்ற குரலோடு வந்து கொண்டிருந்தார் ஜோசப்.

“அப்பா! என்று கத்திக் கொண்டே திரேசா அவர் கால்களில் விழுந்தாள். அவளைத் தூக்கி அன்பாக வருடி விட்ட யோசப், ‘நான் உன்னுடைய தகப்பனம்மா. பிள்ளையின் குணம் பெற்றோருக்குத் தெரியாதா என்ன! நீ எழுதிவைத்த கடிதத்தை நான் ஏற்கனவே படித்துவிட்டேன். சாதாரணமான காதலுக்குக்காகச் சாகத் துணிந்துவிட்டாயே திரேசா. இடையிட்டு வந்த காதலுக்கு இத்தனை முக்கியத்துவம் இருக்குமானால் பிறப்பிலிருந்தே அன்பு காட்டி வந்த நாங்கள் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்பதை நான் உணர்கிறேன். நேராக வளர்ந்து கொண்டிருந்த பசுமரம் ஒரு பருவத்திற்கு கிளைவிடுது இயற்கை தான். அதை ஒடித்து விட்டாலும் அதன் தளிர் வளர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கும். பருவப் பெண்ணின் அன்பும் அப்படித்தான். பெற்றோர்களின் மேல் உள்ள அன்பு ஒரு பருவத்தில் நின்று காதலன் மேல் வளர்கிறது. அது உன்னுடைய தவறு இல்லை. ஆண்டவனுடைய நியதி இப்படியென்றால் அதைத் தடுக்க யாராலும் முடியாது. நடந்தவைகளை மறந்து இனியாவது சந்தோசமாயிருங்கள்” என்றார்.

பொழுது பல பலத்துப் புலர்ந்து கொண்டிருந்தது.

நிறைவு

அவருக்காக என் உள்ளத்தில் ஓர் அன்புவட்டத்தைப் போட்டு அதிற் பல இன்பக் கற்களை வைத்து ஒரு பெரிய கட்டித்தையே எழுப்பியிருந்தேன். அத்தனையும் உடைந்து சிதறித் தூள் தூளாகிவிட்டது.

ஆசையோடு உண்பதற்குத் தின்பண்டம் வாங்கி வரும்போது வழியிற் காகம் பறித்துக் கொண்டு போனதைப் போல் ஆயிற்று என் ஆசையும் - வாழ்வும்.

பெண் மனம் ஒரு மலரைப் போன்றது என்று கவிஞர்கள் வர்ணிப்பதில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை. அவர்கள் சொல்லுவது போல் ஆண் ஒரு வண்டு தான். மலருக்கு தனக்குள்ளாகவே மலர்ந்து விரிந்து கருகத் தெரியுமேயல்லாது வண்டைப்போல் மற்றவர் பார்க்கும் படி பறந்து திரியத் தெரியாது.

நான் பெண்ணாக இருந்ததாற் தான், என் உள்ளத்தை அவருக்குப் பறந்து காட்டத் தவறிவிட்டேன். ஏற்கனவே என் உள்ளத்தை அவருக்குத் திறந்து காட்டியிருந்தால், அவர் ஒருவேளை அந்தத் தவறிலிருந்தே தப்பியிருக்கலாம். இப்போது வருத்தப்பட்டு என்ன ஆகப் போகிறது. என் பெண் மனம் கேட்க மாட்டேன் என்கிறதே! என்ன செய்வேன். அதுவும் அவர் செய்திருக்கும் குற்றம் மன்னிக்கக் கூடியதா? போயும் போயும் ஒரு குறைந்த சாதிப் பெண்ணையா அவர் மனைவியாகக் கொள்ள வேண்டும். இந்த உலகத்தில் அவருக்கு வேறு பெண்ணை கிடைக்கவில்லையா? ஏன், நான் ஒரு பெண்ணாகத் தெரியவில்லையா அவருக்கு? ஏன் இந்த விபரீத எண்ணம்.

நிறைவு (1)

ஐயோ கடவுளே! நான் சிறுமியாகவே இருந்திருக்கக் கூடாதா? அல்லது படிப்பு வாசனை அற்றவளாக இருந்திருக்கக் கூடாதா? சிந்திக்கத் தெரியாத பைத்தியக்காரியாகவாவது இருந்திருக்கக் கூடாதா? ஓர் ஆணாகவாவது பிறந்திருக்கக் கூடாதா? அவரின் உயிருக்கு உயிரான நண்பன் - என் அருள் அண்ணாவே அவரை மறந்துவிட்டான். என்னால் அப்படி மறக்க முடியில்லையே!

அண்ணாவின் நட்பின் மூலம் தானே வீட்டிற்கு வந்தார். அதன் பிறகு என் பெற்றோர்களையும் கவர்ந்ததோடு நில்லாமல், என்னையும் எதற்காகத் கவர்ந்தார்? நானாகச் செய்துகொண்ட முடிவுக்கு அவர் என்ன செய்வார். பாவம்! என் பஞ்ச மனம் அவரோடு ஒட்டிக்கொள்ள ஏங்குவதை நான் அவருக்குப் புரிய வைத்திருந்தாந்தானே! அவர் எப்படி வாழ்ந்தாலும் சந்தோசமாக வாழட்டும்.

இப்படி எல்லாம் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் எண்ணி வெந்து வேதனைப்பட்டேன். கண்ணீரை மழையாகப் பொழிந்தேன்.

இப்போதும் அந்த வேதனை தீரவில்லை. கண்ணீர் குறையவில்லை. என் பேதை மனம் துடித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

அவரும் நவமணியும் இப்போதும் ஊரிலே தான் இருக்கிறார்கள். அவர் பெற்றோர் இருவரையும் மண் தின்று விட்டது. அதற்கும் அவர் செய்த தவறே காரணம்.

இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சொல்லி இந்தச் சமூகமே அவர்களைக் கொன்று தீர்த்து விட்டது.

ஒருவன் பசிக்கிறதென்றால் ஒரு பிடி சோறு கொடுக்காத இந்தச் சமூக ஏச்சுக்குச் செவி கொடுத்ததால் பிறகு கேட்கவா வேண்டும்? தூரம் போவானேன். எங்கள் குடும்பமே அவரைப் பகைத்து நிற்கிறது. 'தேவா தேவா' என்று முன்னும் பின்னும் திரிந்த என் அண்ணாவே அவரை மறந்து விட்டான். அது அவனின் குற்றமல்ல. அண்ணாவும் இந்தப் பாழ்பட்டுப் போன சமூகத்திற்குப் பயந்துவிட்டான். ஆரம்பத்தில் கலப்பு மணத்தை ஆதரித்த அவனே, இன்று எதிர்த்து நிற்கிறான். இது எதிர்பல்லாமல் வேறு என்ன? இந்தச் சமூகத்தோடு சேர்ந்து அண்ணாவும் அவர் மேல் வெறுப்புக் காட்டுக்கிறான் என்றால் அதுதானே அர்த்தம்.

கலப்பு மணம் செய்து கொண்ட எத்தனையோ பேர் சந்தோசமாக இருக்கிறார்கள். ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிச் சேரும் வாழ்க்கையல்லா அது! ஆனால் அவர் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியே இல்லையாம்.

வீட்டிற்கு நல்லவளாக அமையாவிட்டால் வீடு எப்படிச் சரியாக அமையும்? முன்பு அடக்கமான பெண்ணாய் இருந்த நவமணி, இப்போதெல்லாம் சண்டை பிடிக்கிறாளாம் கணவன் என்றும் பாராமல் கண்டபடி கதைக்கிறாளாம். இந்த இரண்டு வருடத்திற்குள் அவர் கசந்து போய்விட்டாரா?

குழந்தை பிறந்தாலாவது அவள் கொட்டம் அடங்கும் என்று பார்த்தால் அந்தப் பாக்கியமும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

நினைவு (2)

ஒவ்வ

குடும்பத்தில் நிம்மதி இல்லை. வெளியிலும் நிம்மதி இல்லை. பாழ்கிணற்றில் விழுந்த எலிக்குட்டி போல் தவிக்கிறாராம். காற்றிற்கு ஆடும்பட்ட மரம்போல் அங்கும்மிங்கும் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறாராம் அவர். இப்போது கள்ளும் குடிக்கிறாராம். விழுந்தால் படுக்கும் வரை ஒரே குடிதானாம். அதனாலும் அவருக்கு இருந்த கொஞ்ச நஞ்சு மரியாதையும் குறைஞ்சு போயிற்று.

சேற்றிக்குள் புதைந்த செந்தாமரையாகிவிட்டார். உருவம் மங்கிய புகைப்படம் போல் ஆகிவிட்டார்.

அவரைத் திருத்தி நல்வழிக்குக் கொண்டுவரும்படி நவமணியிடம் போய்க் கூறிப் பார்க்கலாம். ஆனால் என் அம்மாவும் அப்பாவும் கண்டால் என்ன செய்வார்களோ என்று பயமாயிருக்கிறது. தவிரவும் நவமணியும் நீ யார் என் கணவரைப் பற்றிக் கூற? என்று திருப்பிக் கேட்டு விட்டால், என்னால் பதில் சொல்ல முடியுமா?

இந்தச் சமூகத்திற் பிறந்துவிட்டால் அதுவும் ஒரு பெண்ணாக இருந்து விட்டால் எத்தனை கட்டுப்பாடுகளுக்குள் பயப்பட வேண்டும். அவர் இந்தச் சமூகத்தில் பயப்படாத காரணத்தினால்தானே இன்று சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப்படுகிறார். சீர்திருத்தம் என்னும் பேச்சை வாயளவில் நிறுத்தாமல் செய்கையிற் கொணர்ந்த படியால் தானே அல்லலும் தொல்லையும் அனுபவிக்கிறார். சாக்கடை நீர்சூட முதலில் நல்ல நீராகத்தானே இருக்கிறது. பின்னர் தானே அழுக்கு நீராக மாற்றப் படுகிறது. அவர் இப்போது சாக்கடை நீர். தோட்டி தன் தூம்புத் தடியால் கூட்டித் தள்ளி விடுவதைப் போல் அவரையும் இந்தச் சமூகம் தள்ளிக்கொண்டே போகிறது. அதனால் அவரும் சீர்கெட்டுச் கீழே கீழே போய்க் கொண்டிருக்கிறார்.

நாட்டில் ஒற்றைக் கண் மனிதர்கள் உலாவுவதைப் போல் இந்தச் சமூகம் ஒரு நல்லவரை ஒரு கண் கொண்டு தான் பார்க்கிறது. அன்னாரின் குறைகளைக் காண்கிறதே தவிர நிறைவைக் காணத் துணிவதாயில்லை. ஒற்றைக் கண் குருடாய் இருப்பதே அதற்குக் காரணம் போலும்.

ஒரு மனிதரிடம் உண்டாகும் மறைமுகமான விருப்பே சமூகத்தின் வெறுப்பாகப் பரிணமிக்கிறது. காந்திஜி மேற்கொண்ட மறைமுகமான விருப்புத்தான் அவரைக் கொல்லக் கூடிய வெறுப்புக்கு அடிகோலியது.

பணத்தால் உயர்ந்தவனை எல்லோரும் சேர்ந்து போற்றுகிறார்கள். ஆனால் குணத்தால்-கொள்கையால் உயர்ந்தவனைக் குறை வைத்து தூற்றுகிறார்கள். அத்தனையும், பொறாமை, மற்றவரைப் போல் தான் வரமுடியவில்லையே என்ற குறுகிய ஆசை அடுத்த வீட்டுப் பெண் ஆண் பிள்ளை பெற்றாள். என்று இந்த வீட்டுக்காரி அடிவயிற்றில் குழவியாற் குத்திக் கொண்டால் எப்படியாகும்?

அவர் நல்லவர் புரட்சியாளர், எண்ணியதைச் சொன்னார் சொன்னதைச் செய்தார். இதுதான் இந்தச் சமூகத்திற்குப் புகைச்சல். வைக்கோல் பட்டடை நாயைப் போல் தங்களுக்கும் வாழத்

தெரியாது. மற்றவைவரையும் வாழ விடாது இந்தச் சமூகம். அவரைக் கீழே தள்ளி விழுத்தி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறது புதுமையான சமூகம்.

ஊரே அவர் வாழ்க்கைக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கும் போது நான் ஒருத்தி மட்டும் மனம் நொந்து ஆகப் போறதென்ன?

அவர் சிந்தனையாகவே நெசவு சாலையிருந்து வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தேன்.

எங்கள் வீட்டிலிருந்து நெசவுசாலை ஒரு மைல் தூரம் இருக்கும். மழை பெய்ததால் கொஞ்ச நேரம் நெசவு சாலையிற் தங்கி நிற்க வேண்டியதாயிற்று. அதனாற் தாமதமாகிவிட்டது. எப்போதும் என்னோடு துணையாக வரும் பிரேமாவும், நாயகியும் கடந்த இரண்டு தினைங்களாக வரவில்லை. ஒருத்திக்குக் கலியாணப் பேச்சாம், ஒருத்திக்கு சுகமில்லையாம். நான் தனியாகவே விரைவாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். வழியின் இடையில் குடிமனை எதுவும் இல்லாத எருக்கலைச் செடிகள் முளைத்த பரந்தவெளி.

அந்த இடத்திற்கு வந்ததும் இன்னும் துரிதமாக நடக்க ஆரம்பித்தேன். எருக்கலைச் செடியின் கீழ் வீதியின் ஓரமாக ஒருவர் குந்திக் கொண்டிருப்பதை என் கண்கள் கண்டன.

கேள்விக் குறியை மனம் எழுப்பும் போது கண்கள் பார்க்காமலா இருக்கும். பயம் இருந்த போதும் திரும்பித் திரும்பி பார்த்தேன். அந்த ஆளும் என்னைப் பார்த்தார். சந்தேகமில்லை. அவரே தான் இருந்தார்.

“யார் பாக்கியவதியா” என்றார். குரல் கம்மியிருந்தது என் கண்களில் உறக்கம். மெல்ல மெல்ல அவர் அருகிற்போய் நெசவுக்குப் போய் வருகிறேன் ஏன் இதிற் குந்திக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள் என்றேன். யாராவது வருகிறார்களா என்ற பயப்பீதியிருந்தது. அங்குமிங்கும் பார்த்தேன். வீதியில் யாருமேயில்லை. அவர் உள்ளத்தைப் போல் முடிவுபெறாத நீண்ட வீதிதான் இருந்தது. பொழுதும் இருண்டு கொண்டு போயிற்று.

“சும்மா இருக்கிறேன் நீ போ” என்றார். என் மனம் கேட்கவில்லை. பயமும் தெளியவில்லை. அவர் கோலத்தைப் பார்த்ததும், காலி படிந்த வேட்டியும், கலைந்த தலையுமாக இருந்த அவரைப் பார்த்ததும் அழுகையே வந்தது. அவைகளைப் போலவே அவர் அழகும் சீர்கெட்டிருந்தது. எப்படியிருந்தவர். எப்படி மாறிவிட்டார். என் பெண் மனம் கொதித்தது. இப்படிக் கோலத்தில் இவர் இருப்பதிலும் பார்க்க செத்துப் போகலாமே என்றும் என் பேதை மனம் எண்ணியது.

“அருள் சுகமாக இருக்கிறானோ? அவனைப் பார்த்து எத்தனை நாளாகி விட்டன. நான் விசாரித்ததாகச் சொல்லு” என்றார்.

அவர் வார்த்தை தடுமாற்றத்தைக் கொண்டு அதிகமான மதுப் போதை என்றும் எழுந்து சரியாக நடக்க முடியாமலே அப்படி உட்கார்ந்திருக்கிறார் என்றும் தெளிவாக உணர்ந்தேன்.

ஒய்வு

“உங்கள் வீட்டிற்குப் போகலாம் வாருங்கள்” என்றேன்.

“வேண்டாம் நீ போ” என்று மறுத்தார். அவரை வீட்டிற்குச் செல்ல வற்புறுத்தினேன். என் வேண்டுகோளுக்காக எதையெதையோ புலம்பிக் கொண்டு தடுமாறித் தடுமாறி வந்தார். ஒரு படியாக அவரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து வீட்டுப் படலையில் விட்டு விட்டு வீட்டிற்குப் போனேன்.

மறுநாள் நெசவு சாலையிலிருந்து புறப்படும்போதும் அவரைப் பற்றியே எண்ணினேன். இன்றும் அவரைச் சந்திக்கலாம் என்ற எண்ணமே மேலோங்கியது. அவரை எப்போது நெருக்கமாகக் கண்டேனோ அதே கணத்திலிருந்து அவர் நினைவுகளும் நெருங்கி நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தன.

வேகமாக நடந்தேன். வீதி ஓரத்தில் ஏதோ கூட்டம் காணப்பட்டது. என்னவென்று கவனித்தேன். விசர்பிடித்த நாயை ஒருவன் அடிக்க, அங்கு நின்றவர்களும் சேர்ந்து அடித்தார்கள். அவரையும் இப்படித்தானே இந்தச் சமூகம் விரட்டி விரட்டி அடிக்கிறது என்று எண்ணினேன்.

தொடர்ந்து சிறிது தூரம் நடந்ததும் இன்னுமொரு சனக்கூட்டம் அதையும் எட்டிப் பார்த்தேன்.

கார் விபத்தில் சிக்கி உயிரற்றுக் கிடக்கும் அவரைக் கண்டேன். உள்ளத்தில் நெருப்பு எரிந்தது.

மிதமிஞ்சிய குடிவெறியினால் முட்டாள் தனமாக மகாதேவன் இறந்துவிட்டான் என்று சமூகம் எள்ளி நகையாடியது. ஆனால் அந்த உத்தமரை இந்நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டதும் சமூகத்தான். என்று நினைத்த போது கண்ணீர் சுரக்கவில்லை. உள்ளம்தான் இரத்தக் கண்ணீர் சொரிந்தது.

நினைவு 5

நில்லுங்கோ நானும் வாரேன்!

இருபத்தொரு நாட்களாக கௌரி விரதத்தை அனுஷ்டித்து இன்று காலை தான் பாரணையை முடித்துக் கொண்ட கௌரிக்கு இன்றுதான் கொஞ்சம் அசதியாக இருந்தது.

விட்டு வெளித்திண்ணையில் சோர்வாகப் படுத்திருந்தாள்.

வெளிப்படலையில் விசில் ஓசை கேட்டது. தலையை நிமிர்த்தி எட்டிப் பார்த்தாள். தபால்காரன் நின்று கொண்டிருந்தான். எழுந்து போய் கடிதத்தை வாங்கி வந்தாள். தன் கணவன் சுதாகரால் எழுத்தப்பட்ட வெளிநாட்டுக் கடிதமாக இருக்கலாம் என எண்ணிப்போன அவளுக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தது. அது உள் நாட்டுக்கு கடிதம். பிரித்துப் பார்த்தாள். அது சிநேகிதி கலா எழுதிய நீண்ட கடிதம். கடிதத்தோடு காகக் கட்டளையையும் இணைந்திருந்தாள் கலா. திண்ணையில் வந்து படுத்துக்கொண்டே கடிதத்தைத் தன் மனதிற்குள்ளாக வாசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

என்றும் அன்புச் சிநேகிதி கௌரிக்கு, நான் ஊருக்கு வந்த பிறகும் உன்னைப் பற்றி கவலையும், சிந்தனையும் என்னை விட்டுப் போக வில்லை. உன் குடும்ப வாழ்க்கையைப் பற்றியும் உன்னிடம் கேட்டு அறிந்ததால் உன் வாழ்க்கை ஏன் இப்படி ஆனது என்று எனக்கு ஒரே கவலை. எத்தனையோ ஆம்பிளைகள் வெளிநாடு போய் உழைக்கிறார்கள். மாதா மாதம் பணம் அனுப்பி மனம் நோகாமல் மனைவிமாருக்கு கடிதங்களை எழுதி அவர்களைத் திருப்திப் படுத்துகிறார்கள். ஆனால் உன் கணவரோ சரியாகப் பணமும் அனுப்பாமல், கடித மூலம் உன்னைக் கண்டித்துக் கொண்டு இருக்கிறார். யாழ்ப்பாணத்தில்

ஒய்வு

இருக்கும் மாமியார் தானும் இடையிடையே உன்னிடம் வந்து ஆறுதல் சொல்லி விட்டுப் போனாலும், உன் மனம் அமைதிப்படும். உன்னிடம் அதிகம் சீதனம் இல்லாத காரணத்தால் அவ உன்னை வெறுக்கிறா. அவவும் ஒரு பெண்தானே. அவவுக்கே உன் மீது இரக்கம் வரவில்லை என்றால் அவ என்ன மனுஷி. அவ என்ன லட்சக் கணக்கில் சீதனம் கொடுத்தே தான் கலியாணம் செய்தவ.

இப்ப கொஞ்சக் காலமாய்த்தான் வெளிநாட்டுப் பயணங்களினாலும் வயது முதிர்ந்த காரணத்தினாலும் காசு காசாய்க் கொட்டி கலியாணங்கள் நடக்குது. அது போகட்டும் உன்ர கணவர் உன்னை விரும்பித்தானே எடுத்தவர். சீதனம் கேட்டே உன்னைத் தொட்டவர். மற்றவர்கள் எதைச் சொன்னாலும் கேட்பதற்கு அவருக்கு என்ன மதி? தங்களின்ர உடல் பசிக்காக ஒரு பெண்ணை பழி ஆக்குவது, பசி தணிந்ததும் அவளை விட்டிட்டு விலகிப்போய் வேறு ஒரு சீதனக்காரியை தேடுவது. அப்படி இப்படி என்று பொய்யைச் சொல்லி பெண்களிட்ட இலட்சக் கணக்காய் பணத்தைக் கறந்து எடுத்து ஊதாரிச் செலவுகள் செய்துகொண்டு மோட்டார் சைக்கிள்களில் பவனி வருவது அனேகர்களின் இன்றைய வாழ்க்கையாய் போய்விட்டது. தன் உழைப்பில் ஒரு பெண்ணை வைத்துக் காப்பாற்ற முடியாதவன் ஒரு ஆணா? வெறும்பேடி. சீதனம் வாங்கக் கூடாது. பெண்ணுக்கு விடுதலை வேண்டும் என்றெல்லாம் மேடைகளில் பேசுகிறார்கள். பத்திரிகைகளில் எழுதுகிறார்கள். அதைத் தன் வாழ்க்கையிலே கடைப்பிடிக்கிறார்களா? இல்லையே! ஏன்? எல்லாம் ஏமாற்று வித்தை. மலரிலே மது குடிக்கும். வண்டைப்போல் ஒரு பெண்ணைத் தன் வழிக்குக் கொண்டு வரும்வரை மயங்கிக் கிடப்பார்கள். தங்கள் காரண காரியம் முடிந்ததும் மற்றவரின் நகைப்புக் காக அவள் குறைந்த சாதி, அவளுடைய நடத்தை சரியில்லை என்றெல்லாம் தான் விலகி விட்டதற்கு காரணம் கூறுவார்கள். நான்கண்ட சிறு சிறு அனுபவங்களைக் கொண்டுதான் இதை எழுதுகிறேன்.

பெண் சமுதாயம் கட்டில். பதுமைகளாக, பாரம் தூங்கிகளாக மட்டும் வாழக் கூடாது. கலியாணம் என்பது வெறும் சம்பிரதாயத்திற்காக செய்யப்படுவது அல்ல. இரண்டு பேரின் இரத்தங்களும் ஒன்றாகக் கலப்பது. இரண்டு சீவனங்களும் ஒன்றாக இணைவது. கலியாணம் ஆகாத பெண் நிறைகுடம் போன்றவள். தளம்ப மாட்டாள். தளம்ப கூடாது. ஆனால் கலியாணம் ஆகியும் கணவர் பக்கத்தில் இல்லை என்றால் அவள் தன் பருவத் தாகத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது கடினமான காரியம். பெண்ணினுடைய உள் உணர்ச்சிகளைப் பற்றி பெண்ணுக்குத் தான் தெரியும். எங்கள் பகுதியில் நடந்த சம்பவம் ஒன்றை உதாரணமாக குறிப்பிடுகிறேன்.

கட்டிளங் கன்னியான அவளுக்கு வயது இருபது. கலியாணம் செய்து நாலு மாதத்திலேயே கணவன் பிரிந்து வெளிநாடு போய்விட்டான். ஐந்து வருடங்கள் ஆகியும் அவனுடைய தரிசனம் அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. மாதா மாதம் அவனிடமிருந்து பணம் அவளுக்கு

வந்து கொண்டிருந்தது. அதனால் என்ன பயன். பருவப் பசி அவனை விட்டபாடினலை. பாவம் என்ன செய்வான் அவன்? கணவன் என்ன பூட்டா போட்டு விட்டுப் போனான். ஒரு புடவை வியாபாரியோடு தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டான். ஆறு வருடங்கள் கழித்து அவன் கணவன் வந்தான். ஒரு மாதம் நின்றான் மீண்டும் போய்விட்டான். இப்படியான பெண்ணும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் நீயோ கணவனே கதி என்று கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய். உன்னையும் கெட்டுப் போகச் சொல்லி இதை எழுதவில்லை.

கோயில் கோபுரம் எவ்வளவுக்கு உயர்ந்து நிற்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அந்தக் கோயிலுக்குச் சிறப்புண்டு. அது சரிந்தால் கோயிலின் மதிப்பும் மகிமையும் குறையும். மனைவி கோயில் என்றால் கணவன் கோபுரம். கணவனுக்கு மனைவி பணிந்து நடக்கலாம். ஆனால் கணவன் மனைவியை அடிமைப்படுத்தும் பட்சத்தில் தான் பலவீனப்பட்டவன் அல்ல என்பதை உணர்த்த மனைவி தவறக் கூடாது.

என்றாவது ஒருநாள் உன் கணவர் பணிந்துபோய் உன்னைத் தேடி வருவார். அப்போது நீ உன் சுதந்திரத்தை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது. அப்போது தான் அவரை உன் வழிக்குக் கொண்டுவர முடியும். அது தான் தலையாணை மந்திரம். உன் நன்மைக்காகவே இதை எழுதுகிறேன். இத்துடன் ஐயாயிரம் ரூபாய் அனுப்பி வைக்கிறேன். நிராகரிக்காமல் ஏற்றுக்கொள் உன் செலவுக்கு உதவும்.

இப்படிக்கு

உன் அன்புச் சநேகிதி,

கலா.

கலாவின் கடிதத்தில் உள்ள கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக் கொள்ளா விட்டாலும் ஒரு சில கருத்துக்கள் கௌரியின் அடிமனதில் ஆழமாய் பதிந்து கொண்டன. கடிதத்தை வாசித்து விட்டுத் தலை நிமிர்ந்த போது மாடு ஒன்று வெளிப்படலையைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே வருவதைக் கவனித்தாள். எழுந்து போய் மாட்டை வெளியே துரத்திவிட்டு படலையைச் சாத்தினாள்.

அதேசமயம் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் வந்து அவள் வேலி ஓரமாக நின்றதையும், அதிலிருந்து அவள் கணவன் சுதாகர் இறங்குவதையும் கவனித்தாள். ஐந்து வருடங்களுக்கு மேலாக அவனைக் காணாதிருந்த கௌரிக்கு ஓடிப்போய் அவனை வரவேற்க வேண்டும் என்னும் பேராவலை கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள். கண்டும் காணாதவன் போல் வீட்டுக்கு வந்து தின்னையில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“கௌரி.....கௌரி” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே முற்றத்திற்கு வந்தான் சுதாகர்.

“இஞ்ச ஏன் வந்த நீங்கள்? இஞ்ச ஆர் இருக்கினம்! பெண்சாதி ஒருத்தி இருக்கிறாளே என்ற நினைவே இல்லாமல் இதுவரை காலமும்

ஒய்)

வாழ்ந்த நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்திருந்து உங்கட அம்மா வந்து கூப்பிட்டதும் என்னைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் சிந்திக்காமல் கலியாணம் செய்து ஆறு மாதத்தில் என்னை விட்டுப் பிரிந்து அவவுக்குப் பின்னால் போனியள். உங்களின்ற நண்பனான ரகுவை எங்கள் வீட்டுப் பக்கம் வரக்கூடாது என்று வெளிநாட்டிலிருந்து கடிதம் எழுதினீர்கள். இதெல்லாம் சரியா? இனிமேல் இந்த வீட்டுப் பக்கம் வராதேயுங்கோ” தன் கோபம் முழுவதையும் கொட்டித் தீர்த்தாள் கௌரி.

“ஐயோ கௌரி என்னைப் பற்றி கொஞ்சமும் விளங்காமல் கதைக்கிறியே? இடம்பெயர்ந்த காலத்தில் ஆமிப்பிரச்சினையால் நான் வந்து கந்தபுரத்தில் இருந்தபோது நாங்கள் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி ஒன்று சேர்ந்ததும் உண்மை. அம்மா வந்து என்னைக் கூட்டிப் போய் வெளியில அனுப்பினதும் உண்மை. என் அக்கா ஒருத்தி கன்னியாக இருக்க, நான் கலியாணம் செய்திட்டன். அவவுக்கு கலியாணம் செய்து வைப்பது என் கடமையாய் இருந்தது. கடமை முதல் காதல் பிறகு என்று சொல்லுவினம். அதனாலே தான் அம்மாவின் சொல்லுக்கு அடிபணிந்து வெளிநாடு போனேன். அங்கே ஓய்வு உறக்கமில்லாமல் உழைச்சேன். அக்காவுக்கு ஒரு காணி வாங்கி வீடு கட்டி, கலியாணமும் நடந்து முடிஞ்சது. அத்தோடு என் கடமையும் முடிஞ்சிட்டு. இதுவும் உண்மை. வளவுக்குள் வந்த மாட்டை வெளியே துரத்தினாயே ஏன்? நீ பாசமாய் வளர்த்த பூ மரங்களைத் தின்று விடும் என்றுதானே. அது மாதிரித்தான் ரகு வந்துபோகும் சங்கதியை அயலவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு அம்மா எனக்கு கடிதம் எழுதினா. அதை வைத்துத்தான் உனக்கு நான் கடிதம் எழுதினேன். இது தான் நடந்த உண்மை. நாங்கள் பிரிந்திருந்த காலம் போதும். இனிமேலாவது உன்னை விட்டு விலகக் கூடாது என்ற எண்ணத்தோடு தான் இங்கே வந்தேன். ஆனால் நீயே என்னை வெறுக்கும் போது என்ன செய்வது” என்று சொல்லி விட்டு வெளிப்படலையை நோக்கி நடந்தான் சுதாகர். “நில்லுங்கோ நானும் வாரேன்” என்று கத்திக்கொண்டே பின்னால் ஓடினாள் கௌரி.

திரும்பி நின்று ஓடி வந்த கௌரியை அப்படியே கட்டி அணைத்துக் கொண்டான் சுதாகர்.

எங்கே போவது?

ஊர் முழுவதையும் தன் புன்னகையால் மெய்மறக்கச் செய்திருந்தாள் இருள் மங்கை. மனித உயிர்கள் அனைத்தும் ஆரவாரமின்றி ஓய்வு பெற்றிருந்த அமைதியான நேரம்.

விவேகானந்தன் விழிகளை விரித்தபோது தன் தலை, வெண்மையான தலையணையில் இருப்பது தெரிந்தது. மருந்து மணமும் மூக்கில் மோதியது. தான் படுத்திருப்பது ஆஸ்பத்திரியில் என்பதும், குப்புறப்படுத்திருப்பதும், கையொன்றிலும் இரு கால்களிலும், முதுகிலும் மருந்திட்டுக் கட்டப்பட்டிருப்பதும் வேதனையின்றும் புலனாகியது.

தன் கண்களைத் திறந்துகொண்டபோது யாரோ தன் பக்கமாக போனதுபோல் சிறு ஓசை காதுகளுக்கு எட்டியதே அல்லாமல் வேறு எந்தவிதச் சத்தமும் கேட்டதாக இல்லை அங்கே மின்சார விநியோகத்திற்கேற்ற ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டிருந்தனவே தவிர செயல்படவில்லை எனவே அந்த அறையும் பூரண ஒளியைப் பெறாமல் இருளில் அழுங்கிப்போயிருந்ததில் வியப்பில்லை. ஒரு முனையில் ஹரிக்கன் விளக்கொன்று அணைவதா எரிவதா என்று மினுங்கிக் கொண்டிருந்தது. பாதுகாப்பாக நிற்க வேண்டிய கண்காணிமார்கள் எவரும் அந்த “வார்ட்”-இல் நின்றதாகத் தெரியவில்லை.

விவேகானந்தனின் உடலும் உள்ளமும் வேதனையால் கனத்து நொந்தன. தண்ணீர் விடாயால் நா வரட்சி பெற்றது. “தண்ணி, தண்ணி!” என்று வாய்க்குள்ளாகவே சொற்கள் கழன்று யாரைக் கூப்பிடுவது? யாரிடம் கேட்பது? முகத்தை அப்பிடியும் இப்பிடியும் திரும்பினான்.

ஓய்வு

யாராவது வரமாட்டார்களா என்ற ஏக்கம் பெரு மூச்சோடு நின்றது. உயிரைக் காக்க வேண்டிய ஆஸ்பத்திரி உயிரைப் போக்குவதற்கு பயன்படுத்தப்படுகிறதா என நொந்தான்.

வலது பக்க மூலையிலிருந்து குறட்டை ஒலி கேட்டது. போதிய எண்ணெயின்றி அழுதழுது எரிந்து கொண்டிருந்த ஹரிக்கன் விளக்கிற்குப் பக்கத்தில் ஓர் ஆள் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்து இருப்பது தெரிந்தது. அந்த 'வார்ட்' கங்காணிதான் நிம்மதியாக நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தார். பாவம், அவரை யார் கேட்கப் போகிறார்கள்? "தண்ணி! தண்ணி!" என்று கொஞ்சம் உரமாகக் கத்தினான் விவேகானந்தன். அவர் எழுந்து வருவார் என நினைத்தான் அவர் அசையவே இல்லை.

ஒரு வேளை கும்பகர்ணன் பரம்பரையாக இருப்பாரோ யார் கண்டார்கள்? தட்டிக் கேட்க ஆள் இல்லாதபடியால்....தன் விருப்பந்தானே! தன் பக்கமாக யாரோ வந்து நிற்கும் ஓசை மாத்திரம் கேட்டது. முகத்தை திருப்பினான். சரியாகப் பார்க்க முடியாததால் முகம் புலப்படவில்லை. வெள்ளை உடையிலிருந்து வைத்தியத் தாதியாக இருக்க வேண்டுமென எண்ணினான். அவன் கையில் தண்ணீர்ப் பாத்திரம் இருந்தது. அவனுக்கோ எழுந்திருக்க முடியாத நிலை.

கையால் அவன் கழுத்தைக் கோர்த்து முகத்தைத் திருப்பி மெல்ல மெல்ல தண்ணீரைப் பருக்கினான். குடித்து முடிந்ததும் கடைவாயில் வழிந்தோடிய நீரைத் துடைத்து தலையைத் தலையணையில் கிடத்திவிட்டு வெளியே நடந்தான். அந்தத் தாதிப் பெண். இந்த வரையிலாவது தனக்கு உதவி செய்த தாதியை மனதினுள் போற்றினான் விவேகானந்தன்.

"அம்மா, அம்மா" என் முணங்கினான். அதில் ஓர் ஆனந்தமிருப்பதாக உணர்ந்தான். "என்ன ஏன் காப்பாற்றினீர்கள்?" என்று மனதிற்குள் யாரையோ வைதுகொண்டான். முகத்தைத் திருப்பி வார்ட் கங்காணியைப் பார்த்தான் அவர் கண் விழிக்கவே இல்லை அடுத்த பக்கம் திரும்பிப் படுத்திருந்தார்.

பிரசவ வார்ட்டிலிருந்து "ஐயோ! அம்மா" என்று யாரோ ஒரு பெண் குரலெழுப்பிக் கதறுவதம் அதற்குப் பதிலாக "கத்தாமல் படு" என்ற கடும் சொல்லும் விவேகானந்தனின் காதுகளில் எதிரொலித்தன.

இந்த வார்ட்டின் சீர்கேடு தான் அங்கேயும் அதனாற்தான் அந்தப் பெண் அப்படி கதறிக் கொண்டிருக்கிறாள். பாவம்! என்று எண்ணிய போது அவன் வேதனை கூட அவனுக்குக் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. அங்கே கடிந்துரைப்பதற்கேனும் பக்கத்தில் ஒருத்தி இருக்கிறாள். இங்கே அதுவுமில்லை.

வேலையில்லா வேலையாக ஒருத்தி வந்தாள். தண்ணீர் கொடுத்தாள். போய்விட்டாள். முகத்தை அங்குமிங்குமாகத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான். நித்திரை வரவில்லை. உடம்போ அசைவதற்கு இடம்தரவில்லை.

பக்கத்துக் கட்டிலிற் கிடந்த மனிதர் ஒருவரின் இருமல் சத்தம்

கேட்டதும் அவனுக்கு ஓர் ஆறுதல் ஏற்பட்டது. இத்தனை நேரமாக ஆழ்ந்த நித்திரையில் முடங்கிப் போயிருந்த அவர் இப்போது தான் விழித்திருந்தார்.

பிறகும் திரும்பத் திரும்ப இருமினார். அவரால் படுத்திருக்க முடியவில்லை. எழுந்து உட்கார்ந்தார். சுருட்டொன்றை எடுத்து வாயில் வைத்து, நெருப்புக் குச்சியைத் தட்டிப் பற்ற வைத்தார். அவர் இருமலும் நின்றது. கெட்ட பொருள் எத்தனை கெதியில் செயல் புரிகிறது? இத்தனை நாட்களாக பலன் செய்யாத மருந்தைவிட ஒரு சிறு சுருட்டு எவ்வளவு கெதியில் பலன் செய்து விட்டது! நன்மை நாட்படப் பலன் கொடுத்தாலும் தீமை கெதியில் செயலாற்றி விடுகிறது. விவேகானந்தன் தனக்குள்ளாகவே சிரித்துக் கொண்டான். அவருடன் பேச வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு.

“என்ன பெரியவரே! சுருட்டுப் புகைகிறீர்களா?” என்றான் அவர் பேசவில்லை.

சுருட்டின் சுவையில் மெய்மறந்து இருந்தார். “என்ன பெரியவரே, சுருட்டா புகைக்கிறீர்கள்?” திரும்பவும் கொஞ்சம் உரத்துக் கேட்டான். “என்ன தம்பி சொன்னியள்?” ஒமோம் இருமல் விடுதில்லை” என்றதும் ஆள் செவிட்டு ஆசாமி என்பது விவேகானந்தனுக்கு விளங்கிற்று.

“அதற்காகச் சுருட்டுப் புகைப்பது நல்லதா?” இங்கே சுறுட்டுப் பத்தக்கூடாது தெரியுமா

“கூடாதுதான் தம்பி ஆனால் பழக்கமாகப் போச்சு, மாற்ற முடியுமா? இதைப் புகைச்சால் தான் இருமலும் இல்லாமல் இருக்கு”.

“மெய்தான் தீமையைத் தீமை தான் கண்டிக்கும்... தீமைக்குச் சக்தி கூடுதலாக உண்டு. எந்த இடத்திலும் எந்தச் சமயத்திலும் தீமையைக் கையாளாம். அதனாற் தான் பன்றி தன்னோடு திரியும் கன்றையும் மலம் தின்ன வைக்கிறது.”

பெரியவர் சோகத்தோடு “நீங்கள் சொல்லுவது முற்றிலும் சரிதான். இந்த இருமல் நோய்க்கு நான் எத்தனையோ விதமான மருந்து செய்து பார்த்திட்டேன் தம்பி! தமிழ் வைத்தியரிடம் சூரணம் எடுத்து தின்றேன். கடைசியா இங்கே வந்த பிறகுதான் கொஞ்சம் சுகமாய் இருக்கு”

“பெரியவரே இந்தக் காலத்தில் தமிழ் வைத்தியத்தை நம்பக்கூடாது. ஏன் தெரியுமா? நம்முடைய சாப்பாட்டு வகைகளில் வித்தியாசம் உண்டு. இப்போது நடந்து கொண்டிருப்பது விஞ்ஞான காலம் பெரியவரே! விஞ்ஞான ரீதியிற் தயாரிக்கப்படும் சாப்பாட்டைத் தான் நாங்கள் இப்போது சாப்பாட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு நெற் செடிதானும் இப்போது விஞ்ஞான மருந்து உபயோகிக்காமல் உண்டாவதில்லை. அதனால் விஞ்ஞானத்தில் கண்டு பிடித்த மருந்துகள் தான் சரிவரும். அமெரிக்கன் சாப்பாட்டையும் தயாரிப்பையும் பயன்படுத்தி விட்டு அப்பையாவிடம் மருந்து எடுத்தால் எப்படிப் பெரியவரே சரிவரும்?”

“பொடியனைப் பார்த்தால் படித்த ஆள் மாதிரி தெரியுதே? என்று

ஒவ்வ

வெளியிற் சொல்லாமல் மனதினுள் எண்ணிக் கொண்டே சுருட்டின் புகையை உள்ளே இழுப்பதும் வெளியே விடுவதுமாக இருந்தார் பெரியவர்.

காவற்காரன் இரண்டு முறை மணியை அடித்தான். இந்நேரம் வரையும் நித்திரையில் இருந்ததாலோ என்னவோ இரவு ஒன்பது மணிக்குப் பின் இப்போது தான் இரண்டு மணி அடித்தான். இடையிற் தவறவிட்டதால் கொஞ்சம் உஷாராகத் தட்டினான். விவேகானந்தனுக்கு உடம்மை மறுபக்கம் திருப்பலாம் போல் தோன்றியது. தைரியமாகத் திரும்ப முயன்றும் முடியவில்லை. இரண்டு கால்களையும் கட்டிற் சட்டத்தோடு இழுத்துக் கட்டி இருந்தது அவனுக்கு இப்போதுதான் தெரிய வந்தது. தன் கால் ஏதாவது ஒன்று முறிந்திருக்கலாம் என்றும் யூகித்தான்.

“இந்தக் கார் விபத்தில் எப்படி சிக்கினீர்கள் தம்பி?” என்றார் கிழவரும் விடாப்பிடியாக.

“என் கூடாத காலம். நல்ல காலமாக இருந்தால் ஏன் இப்படி நடக்கப் போகிறது? அப்படித் தான் நடந்தாலும் இது வரையும் நான் உயிரோடு இருப்பேனா? என் வாழ்க்கையும் ஒரு சோகக் கதை பெரியவரே” என்று ஆரம்பித்தான் விவேகானந்தன்.

அவனுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்து விட்டுப்போன தாதி இப்போது திரும்பவும் வந்தான். பெரியவர் சுருட்டை கைக்குள் அடக்கிக் கொண்டார்.

“யாரும் பேசக்கூடாது. பேசாமல் நித்திரை கொள்ள வேண்டும்” கடுமையாகச் சொல்லிவிட்டு நிற்காமல் விறுவிறு என நடந்து விட்டான். பெரியவர் எட்டிப் பார்த்தார். பயத்தில் மளமளவென்று சுருட்டைப் புகைத்து முடித்தார்.

“ஆபத்துக்குத்வ ஆட்கள் இல்லை. அதிகாரத்தைப் பார்த்தியே தம்பி” என்றார் மெதுவாக. “தீயும் தான் தீர்வதற்கு முன், தீவிரமாக எரிந்து விட்டுத்தான் தணிகிறது. அதை இவர்களால் தடுக்க முடியுமா? பெரியவருக்குக் கேட்கவில்லை. “என்ன தம்பி”? என்றார். “இப்படிச் சொல்வதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறு என்ன வேலை இருக்கப் போகிறது?”

“விபத்தைப் பற்றி நீங்கள் சொல்லுங்கள் தம்பி” பெரியவர் துரிதப்படுத்தினார். தன் வாழ்க்கை ரகசித்தை அந்நியர் ஒருவருக்குச் சொல்லலாமா என்ற பிரச்சினை மனதினுள் கிளம்பிய போதிலும் அதை எல்லாம் மீறிய வேகம் ஒன்று அவனைப் பேச வைத்தது.

“காதலுக்குக் கண் இல்லை என்பது எவ்வளவு உண்மையோ. அது ஓடி முன்னேறக் காலும் இல்லை என்பதும் அவ்வளவு உண்மை. செல்லப்பிள்ளையாகப் பிறந்து வளர்ந்த நான் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவன். அங்கே நேர்ஸ் ஒருத்தியைக் காதலித்தேன். மாலையில் முற்ற வெளிக்குக் காரில் உலாவப் போகும் போவது என் வழக்கம். நேர்ஸ் மாலதியும் நேரம் வாய்த்த போது அங்கே வருவான் இருவரும் வாலிபப் பருவத்தினராகவும் வசதி நிறைந்தவர்களாகவும் இருந்ததால்

காதல் மின்சாரம் எங்களைக் கௌவிக் கொண்டது. அவளை நான் மணக்கவும் துணிந்த போது என் பெற்றோர்களுக்கு விருப்பமில்லை. வீட்டோடு இருந்து வாழ வேண்டிய பெண் வீதி வரை சென்று உத்தியோகம் பார்க்கிறாள் என்றால் அவள் எப்படி ஒழுக்கமாக இருக்க முடியும் என்ற வெறுப்புணர்ச்சி அவர்கள் உள்ளத்தில் உருப்பெற்று விட்டதால் அவர்களின் சம்மதத்தைப் பெற முடியாமல் போய்விட்டது. என் பெற்றோர்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக நடக்க என் அறிவு இடந்தரவில்லை. இடையிலே தோன்றி மறையும் சிறிய ஆசைக்காக காலம் காலமாகக் காத்து வளர்த்த என் பெற்றோர்களைப் புறக்கணிக்க முடியுமா பெரியவரே? ஆனால் அதே சமயத்தில் மாலதியையும் மறக்க முடியவில்லை. நோய் வந்த பிள்ளை விளையாட ஆசைப்பட்ட மாதிரி என் நிலையும் இருந்தது. தீவிர யோசனையின் முடிவில் எங்கள் தூரத்து உறவினர் இருந்ததால், இங்கே வந்தேன்.”

விவேகானந்தனை இடை மறித்தார் பெரியவர்.

“கசடறக் கற்றபின் அதற்குத் தக்கவாறு நின்றிருக்கிறீர்கள் தம்பி. உங்கள் இதயம் மிகவும் விரிவானது. இந்தக் காலத்துப் பொடியருக்கு எல்லாம் எதிர்மாறாக இருக்கிறது. உங்கள் வாழ்க்கை இப்போதையப் பொடியருக்குக் காதல் என்றால் போதும், அதிலேயே ஊறிப் போய்விடுகிறார்கள். பிரிவு ஏற்பட்டவுடன் விஷத்தைக் குடிக்கிறார்கள். நான் அதிகமாகப் படிக்கவில்லை. அனுபவமுண்டு. செல்லமாக வளர்ந்து ஆளாகிய உங்கள் பெற்றோருக்காக காதலைத் தியாகம் செய்த உங்களை நான் மனம் மகிழ வாழ்த்துகின்றேன். பிறகு என்ன தம்பி?”

விவேகானந்தனால் அதிகமாகப் பேசமுடியவில்லை. உள்ளம் ஒத்துழைத்தது. உடல் வேதனை கொடுத்தது. நா தடுமாற்றம் கண்டது. இருந்தாலும் சுமை தாங்கியான பெரியவரிடம் தன் உள்ளப் பாரத்தை இறக்கி வைப்பதில் ஏதோ ஒரு திருப்தி அவனுக்கு.

“நேர்ஸ் மாலதிக்கு அமைதியான ஒரு கடிதம் வரைந்தேன். என்னை மறந்து விடும்படி அதில் வற்புறுத்தியிருந்தேன். ஒரு மாதத்தின் பிறகு நாளை எனக்குத் திருமணம் வந்து எங்களை ஆசீர்வதித்தாவது போங்கள். என்னை நீங்கள் இருக்கும் ஊருக்குத் தான் மாற்றியிருக்கிறார்கள். மணம் முடித்ததும் நானும் கணவரும் உவ்விடம் வருவோம்” என்று கடிதம் எழுதியிருந்ததோடு கல்யாண அழைப்பும் சேர்த்து அனுப்பியிருந்தான். அதற்குப் போன இடத்திற்குத் தான் ஐந்து மைல்களுக்குள் இந்த விபத்து நடந்தது.

மீண்டும் தொடர்ந்து விவேகானந்தனால் பேச முடியாமல் முற்றுப்புள்ளி வைத்தான். யாரோ விசம்பும் ஒலி கேட்டது. பிரசவ வார்ட்டில் இருந்து அந்த ஒலி கேட்டதாகத் தோன்றியது. கொஞ்ச நேர அமைதிக்குப் பின் பெரியவர், “தம்பி” என்றார். பதில் வரவில்லை. பாவம் வேதனை நித்திரை கொள்ளட்டும்” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டார். தாதி ஓடி வந்து கூப்பிட்டாள். சத்தமே இல்லை. தொட்டுப் பார்த்தாள், உடல் குளிர்ந்து ஜில்லிட்டது.

ஒவ்வ

மனித உயிர் கடைசியாக நம்பியிருக்கும் நீண்ட பயணத்தைத் தொடங்கிவிட்டான் விவேகானந்தன். தாதி தன்னையும் மீறி “விவே” என்று விரிட்டான். பெரியவருக்குத் தெரிந்து விட்டது. எதையோ எண்ணி ஒரு மூச்சு விட்டார் பெருமூச்சாக!

“விவே! மாலதி உங்களை மறக்கவேயில்லை. பெற்றோர் நிச்சயித்த திருமணத்தையே உதறித் தள்ளிவிட்டு உங்களைக் காண ஓடி வந்தாள். மணவறையில் இருக்க வேண்டியவள் மறைந்து ஓடிவிட்டாள். பெற்றவர் முகதிலும், ஏன் அந்த ஊருக்கே இனித் தலைகாட்ட முடியாத ஊறு செய்துவிட்டாள். உங்கள் மாலதி. நம்பி வந்தவளை நட்பாற்றில் விட்டு விட்டு நீங்கள் தனிப் பயணம் நடந்து விட்டீர்களே விவே!” என்று அழுது கொண்டே அவன் அருகிலிருந்தாள் தாதி மாலதி. மினுங்கிக் கொண்டு இருந்த ஹரிக்கன் விளக்கு இப்போது அணைந்துவிட்டது. விவேகானந்தனின் உணர்வற்ற தலையை மடியில் தூக்கி வைத்தாள் அதிர்ச்சியோடு!

சென்று வருகின்றேன்

அது ஒரு குறுகிய பாதை. அந்தவழியால் நடப்பவர்கள் எவரும் என் கண் எறியில் இருந்து தப்பவே முடியாது. வழக்கம் போல் அந்தப் பாதையில் நின்று கொண்டு வரும் வனிதையர்களைக் கவனித்துக் கொண்டு நின்றேன். கொஞ்ச நேரத்தால் ஒரு நாகரிக மங்கை வந்தாள். நாகரிகமே பெண்கள் சமுதாயத்தில் இருந்துதான் உருவாகிறது என்பதைக் கண்கூடாகக் கண்டேன். அவள் உடையில் மாத்திரமல்ல பூரித்துப் போயிருக்கும் இடையிற்தான் எவ்வளவு கொள்ளை அழகு!

அவள் என் அருகில் வந்ததும் 'ஹில்மன்' கார் குளுங்கி நிற்பது போல் ஒரு கணம் நின்று என்னைப் பார்த்து ஒரு புன்னகை செய்துவிட்டு அப்பால் நடந்தாள் அவள் பாவித்திருந்த வாசனைப் பொருள் என் மூக்கில் கம்! என்று மோதியது. அவளையே பார்த்துக் கொண்டு அப்படியே நின்றேன். அவர்களும் மகரந்த வாசனையை வைத்துக் கொண்டுதானே வண்டினத்தைத் தன் வசம் இழுத்து மெய் மறக்கச் செய்கின்றது.

“என்னடா ரகு” என்ற குரல் கேட்டுத்தான் சுய உணர்வுக்கு வந்தேன். நண்பன் விக்கினராசா நின்று கொண்டிருந்தான். “அண்ணனும் நோக்க அவளும் நோக்கினாளா? என்றான் விக்கினா சிரித்துக் கொண்டே.

“அவளும் நோக்கினது மட்டும் அல்ல புன்னகையும் சொரிந்து விட்டுப் போகின்றாளா என்றேன். அவள் போனதிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டே “கலியாணம் கட்டியும் இந்தப் பிராக்குப் பார்க்கிற பழக்கம் உன்னை விட்டுப் போகவில்லையே! பெண் என்றால் பேயாக

ஒவ்வ

அலைகிறாய் என்று தானே உன் தாய் தகப்பன் கலியாணத்தைச் செய்து வைச்சிருக்கினம். நீயோ திருந்தின பாடில்லை”

ரசிப்புக் கலை எல்லோர்க்கும் வராதடா முட்டாள்! ரசிக்க வேண்டியதை ரசித்து அனுபவிக்க வேண்டியதை அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும். உனக்கு அதைப்பற்றி ஒன்றும் விளங்காது. நீ ஒரு கடவுள் பைத்தியன். யேசுதாசரைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கத்தான் உனக்குத் தெரியும்! அன்பு, அடக்கம், உண்மை, ஒழுக்கம் என்றெல்லாம் விளங்காத தத்துவங்களைச் சொல்லி அந்த ஆள் உன்னைக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறார் அதெல்லாம் இந்தக் காலத்துக்குச் சரிவராது.

ரகு சொல்ல மறந்திட்டன் உன்னை அவர் கட்டாயம் கூட்டி வரச் சொன்னாரடா?

“ஏன்”?

“என்ற நண்பன் என்ற படியால் உன்னைப் பார்க்க வேண்டுமாம் ஆசைப்படுகிறார் வா போயிட்டு வருவம் வாடா”

“இன்றைக்கு கோயில் திருவிழாவுக்கும் போகப் போறன் நாளைக்கு வாரான்”

“கடவுள் என்றாலே உனக்குப் பிடிக்காது திருவிழாவுக்குப் போறன் என்கிறாய் ஒகோ திருவிழாவுக்குப் போனால்தான் அந்தச் சனக்கும்பலுக்கு யாரையாவது சுழற்றிப் பிடிக்கலாம் இல்லையா?”

நான் மெளமாகச் சிரித்துக் கொண்டேன் “நீ அந்த யேசுதாசருக்குப் பின்னால் திரிகிறாய் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உன்னையும் தன்ர சமயத்திற்கு மாற்றப் போறார்” என்றேன் நான்.

“சீ அப்படிச் சொல்லாதேடா அவர் தங்கமானவர் இத்தனை நாளாக நான் அவரோடு பழகினன் ஒரு நாளாவது வேதத்தை உயர்த்தியோ சைவத்தைத் தாழ்த்தியோ சொன்னது கிடையது. கடவுள் என்றால் எல்லாம் ஒருவர்தான் என்ற சமதர்ம கொள்கை உடையவராடா அவர். அவரைக் குறை சொல்றியே!

‘அப்படி என்றால் நீ ஏன் எங்களின்ற கோயில் திருவிழாவுக்கு வர இல்லை’ நான் விக்னாவைக் கேட்டேன்.

‘அமைதியாக இருந்து மனம் குவித்துக் கடவுளைக் கும்பிட வேண்டும். திருவிழாக் காலங்களில் மனம் படியாது வெளிக்காட்சிகளைக் கண்டு ரசிக்கத்தான் முடியும். வழக்கமாய் கோயிலுக்கு போகதவர்களும் கூட அன்றைக்குத்தான் காப்புச் சீப்பு வாங்கவும் உன்னைப் போல் காதல் களியாட்டம் போடவும் காத்திருந்து போவார்கள்”

எனக்கு அடக்க முடியாத சிரிப்பு வந்தது. போடா முட்டாள் நீ சரியான கிணற்றுத் தவளையாய் இருக்கிறாய் உன்னைப் போல் எல்லோரும் நினைத்துக் கொண்டால் கோயில்களில் திருவிழாவே நடத்தாமல் முடிவிட வேண்டியதுதான்.

“அதுசரி திருவிழாவுக்கு தம்பதி சமேதர்களாகப் போறியளா அல்லது நீ மாத்திரம் தனியாகப் போறியா?

“அந்த அடுப்படிச் சங்கதி எனக்குச் சரிவராது ஐயா தனியாகப் போறார்”

“அது தானே கேட்டன், அப்படிச் செய்யக் கூடாதா”

நீ எனக்குப் புத்தி சொல்லாதே எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்? என்று சொல்லிக் கொண்டே விடைபெற்றோம் இருவரும்

ஒருகிழமை கழித்து விக்னா என் வீட்டுக்கு வந்தான். மாலை நாலு மணி இருக்கும். பேராசிரியர் யேசுநாதரின் வீட்டுக்கு வரும்படி விடாப்பிடியாகத் தொல்லை கொடுத்தான். நான் எவ்வளவோ மறுத்தும் அவன் கேட்காமல் இழுத்தான். வேறு வழி இன்றி புறப்பட்டேன். வழியில் ரகு இனியாவது இந்தக் காதல் விளையாட்டுக்களை விட்டுப் போட்டுச் சும்மா இரடா உனக்கென்று ஒரு மனைவி இருக்கிறான் தானே உனக்கு இன்னுமா அந்த ஆசை அடங்க இல்லை” என்றான் விக்னா.

“நான் வலியப் போகாட்டாலும் வலியத் தேடிவருதுகளே என்னடா செய்ய?”

“அப்ப இப்பவும் ஏதாவது சிக்கியிருக்கோ”?

நான் தான் உளறுவாயன் ஆயிற்றே. “ஓமடா பக்கத்து வீடு புருஷன் தூரத்தில் வேலை மாதத்தில் ஒருநாள் வருவான் கலியாணம் செய்து புதுசு அவளுக்கு நல்ல உடம்புக்கட்டு அவளுக்கு அணையிற நோக்கம் இருக்கு”

பேராசிரியன் வீட்டுக் கடவைக்கு இருவரும் வந்துவிட்டோம். ஒரு சாதாரணக் குடிசை வீடு அது. வீட்டைச் சுற்றிலும் காய்கறித் தோட்டம் “இதுதானா உன் ‘பேர்’ ஆசிரியர் வீடு எங்கே ஆளையே காணாமோம்”.

தோட்டத்திற்குள்ள்தான் எங்காவது நிற்பார்” என்றான் விக்னா. எட்டிப்பார்த்தேன் அவன் சொன்னது போல் தோட்டத்தின் மத்தியில் ஒரு கட்டையான பேர் வழி நின்று எதையோ செய்து கொண்டிருந்தார். மாலை வெயில்பட்டு அவர் வெண் மண்டை மினு மினுத்துக் கொண்டிருந்தது. எனக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. இந்தப் வெண் மண்டையைப் பார்க்க வா என்னைக் கூட்டி வந்திருக்கிறாய்” என்று சிரித்தேன்.

“அவர் குறைஞ்ச ஆள் இல்லை. அன்பு, அறிவு, அனுபவம், பணிவு எல்லாம் அவரிடம் இருக்கும் இருவரும் உள்ளே போனோம். எங்களைக் கண்ட பேராசிரியர் பக்கத்தில் வந்தார். “தம்பி விக்னா”! உமது உயிர் நண்பர் ரகுநாதன் இவர்தானே சரி வாருங்கள்” மண்ணால் அமைக்கப்பட்ட திண்ணையில் இருவரும் அமர்ந்து கொண்டோம், வீடு மண்ணால் ஆக்கப்பட்டிருந்தாலும் ஒழுக்கமாகவும் சுத்தமாகவும் இருந்தது நாங்கள் குந்தி இருந்த பகுதியைச் சார்ந்து இன்னும் ஒரு சிறு அறை மாத்திரம் இருந்தது. அறைக்குச் செல்லும் பாதைக்குப் பக்கமாக மேலே ஒரு படம் மட்டும் இருந்தது. யேசுநாதர் தன் இருதயத்தைத் திறந்து காட்டும் படம் அது. படத்தின் கீழ் அதைத்

ஓடி

தாங்கிய வண்ணம் ஒரு பலகை இணைக்கப்பட்டு அதில் மெழுகுவர்த்திகள் கொழுத்தியதால் மெழுகு உருகி ஓடிய அடையாளம் காணப்பட்டது.

சிமெந்தினால் கல் வீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் காலத்தில் இந்தப் பேய் மனிதர் இப்படி ஒரு மண் வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறே. பிற்போக்கான இவரைப் புகழ்ந்து தள்ளினானே விக்னா” என்று என் மனதிற்குள் அலுத்துக் கொண்டேன் பேராசிரியரும் எங்களோடு வந்து திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டார். என்னை ஒருமுறை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

நான் “டெர்லின்” சேட் போட்டு முகத்திற்கு வாசனைப் பவுடர் பூசி கலாதியாக இருந்தேன். “என்ன ரகு யோசிக்கிறீர்கள் வீடு சின்ன மண் வீடாய் இருக்கே என்றா? இப்படி வாழத் தேர்ச்சி வேண்டும். விசாலமான பெரிய கல் வீட்டை விடச் சிறிய மண் வீட்டில்தான் மன அமைதி கூடுதலாகக் கிடைக்கும் அமைதிதான் மனிதனுக்கு முக்கியம் தேவை. நீர் அலுவலகம் ஒன்றில் வேலை செய்வதாக விக்னா சொன்னார். கலியாணமும் செய்து விட்டீர், சரி நல்லது நீர் கொஞ்சம் குஷியான பேர் வழி அப்படித்தானே! நான் பேசாமல் இருந்தேன் பேராசிரியர் பொழுது இருளுவதைக் கவனித்துவிட்டு, “கொஞ்சம் இருங்கள் பிரார்த்தனையை முடித்துக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன் என்று எழுந்து முன்னால் இருந்த யேசுவின் படத்திற்கு மெழுகுவர்த்தி கொழுத்திவிட்டு முழங்காலில் இருந்து பிரார்த்தனை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

நானும் விக்னாவும் வெளியே வந்து தோட்டத்தைக் கவனித்த படி நின்றோம் “இவர் என்னடா சும்மா புலம்புறார் வீட்டுக்குப் போவோம்” என்று விக்னாவைக் கேட்டேன். வந்தவுடன் போனால் அவர் மனம் நோகும் கொஞ்சம் பொறுத்துப் போகலாம்” என்றான் விக்னா. பேராசிரியரின் பிரார்த்தனை முடிந்ததும் இருவரும் போய் பழைய இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டோம்.

“தம்பிமார்களே பிரார்த்தனை ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவசியம் தேவை. நம்முடைய குற்றங்குறைகளை இறைவனிடம் ஒப்புவிக்கும் போது தூய்மை அடைகிறோம். இல்லை என்றால் சாப்பிட்ட பின் கை கழுவாத மாதிரி ஒரு அருவருப்பு ஒட்டிக் கொண்டே இருக்கும். பகலெல்லாம் அலை மோதிக் கொண்டிருக்கும் மனம் பிரார்த்தனையால் அமைதி பெறுகிறது” என்று எங்களுடன் பேசிக் கொண்டே, “ஹரிக்கன்” விளக்கிற்கு எண்ணெய் விட்டுப் பற்ற வைத்தார். “நம்முடைய மனம் இருக்கிறதே அது மிக மிகப் பொல்லாதது. அது அடிக்கடி ஏதாவது ஒன்றில் தாவிக் கொண்டே இருக்கும். அதை அமைதிப்படுத்தி வாழ வேண்டும். இதைத்தான் எல்லா மதங்களும் சொல்லுது. நான் “பைபிளை” மட்டுமல்ல சைவப் புத்தகங்களையும் கொஞ்சம் பார்த்திருக்கின்றேன்.

ஹரிக்கன் விளக்கைத் தொங்க விட்டிருந்த கம்பியில் மாட்டிவிட்டு

திண்ணையில் உட்கார்ந்தார். பேராசிரியர் ஒரு காலுக்கு மேல் அடுத்த காலைத் தூக்கி வைத்து அதன் பாதத்தைக் கையால் தடவிக் கொண்டே, “சைவப் புத்தகத்திலிருந்து நான் படித்த பாடல் ஒன்று என் நினைவுக்கு வருகிறது அதன் கருத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் அதாவது அடுக்களை உறியில் ஒரு பால் சட்டி தொங்குகிறது பாலைக் குடிப்பதற்கு பூனை ஒன்று சுவர் மூலமாக ஏறி உறிக்கு வருகிறது. அதே சமயத்தில் மேல் முகட்டில் ஊர்ந்து போன கரப்பான் பூச்சி ஒன்றைக் கண்டுவிட்டது பூனை, உடனே பாலை விட்டு விட்டு பூச்சியைப் பிடிக்க முகட்டுக்குப் பாய்கிறது பூனை. பாய்ந்த அதிர்ச்சியில் பால் சட்டியும் கீழே விழுந்து உடைய மேலே இருந்த கரப்பான் பூச்சியும் ஓடி மறைந்து விடுகிறது. கடைசியில் இரண்டுமே கிட்டவில்லை. நம்முடைய மனமும் அப்படித்தான் பேரின்பத்தை அடையப் போகும் சமயம் சிற்றின்பத்தை நாடி இறுதியில் இரண்டையும் இழந்து ஏமாந்து போகிறது. நாம் இளமையில் செய்கின்ற பாவங்கள் முதுமையில் வந்தே தீரும். எங்கள் மதத்தின்படி பாவங்கீர்த்தனம் செய்யில் பாவம் தொலையும் என்பது நியதி. நான் கிறிஸ்தவனாய் இருந்தாலும்கூட அதை மறுக்கிறேன். குற்றம் செய்வதனுக்கு மன்னிப்பே கிடையாது. அவன் தண்டனை பெற்றே தீருவான். அதற்காகத்தான் எவன் எந்நிலையில் இருந்த போதிலும் இதயத்தை சுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டும். இதையே எங்கள் யேசுவும் போதிக்கிறார். பேராசிரியரையும் அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த யேசுநாதர் படத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்தேன். என்னைப் புரிந்து கொண்ட யேசுநாதர் அந்தப் படமும் அதைத்தான் காட்டுகிறது” என்றவர் தொடர்ந்து சொன்னார்.

நம்மைக் கெடுக்கும் சத்திராதி நமது கண்கள் தான். கண் சரீரத்தின் விளக்கு. உங்கள் கண் தெளிவாய் இருந்தால் உன் சரீரம் முழுவதும் வெளிச்சமாய் இருக்கும். உன் கண் கெட்டதாய் இருந்தால் சரீரம் முழுவதும் கெட்டதாய் இருக்கும் என்கிறார் யேசு” என்றார் பேராசிரியர்.

இதற்காகத்தான் இந்த முட்டாள் என்னைக் கூட்டி வந்தான் என்ற வெறுப்போடு விக்னா நேரம் போகுது வீட்டுக்குப் போறதில்லையா என்றேன். விக்னாவைப் பார்த்து பேராசிரியர் சிரித்துக் கொண்டே “நல்ல மருந்தாய் இருந்தாலும் நோயாளிக்குக் கசக்கத்தான் செய்யும். தம்பி ரகு நான் சொன்னவைகளைக் கேட்டு மனம் நோகக் கூடாது உன்னைப் பற்றி விக்னா என்னிடம் நல்ல மாதிரிச் சொன்னார். நல்ல பிள்ளை கெட்டுப் போகக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இவ்வளவும் சொல்ல வேண்டி வந்தது. நீர் இப்போது இளம்பிள்ளை காலப் போக்கில் உணர்வீர் சரி போய் வாருங்கள்”

இருவரும் விடைபெற்றோம்.

ஏற்கனவே அவரிடம் என்னைப் பற்றி சொல்லி வைத்து விட்டுத்தானே என்னைக் கூட்டி வந்தாய்” என்று விக்னாவை வழியில் கடிந்து கொண்டேன். ஒருபெரிய மனிதனின் கையால் “குட்டுப்பட்டால் என்னடா”

என்றான் விக்கா. இடையில் விக்கா விடைபெற்றுப் போய்விட்டான். நான் வீட்டுக்கு வந்தேன். மனைவியும் தாய் வீட்டுக்குப் போயிருந்தாள். பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணின் ஞாபகம் வந்தது. சந்திப் போமா சந்திப்போமா என்ற பழைய சினிமாப் பாடலைப் பாடிக் கொண்டு முற்றத்தில் நின்றேன். அடுத்த வீட்டில் ஆரவாரம் எதுவும் இல்லை. என்மனம் தவியாய்த் தவித்தது. மீண்டும் பாடினேன். சற்று நேரத்தில் அவள் வந்து நின்றது நிலவொளியில் தெரிந்தது. மனதில் துணியை வரவழைத்துக் கொண்டு வேலி ஓரத்திற்குச் சென்றேன். அவளும் வந்தாள். உள்ளே வரட்டுமா என்றேன். வாருங்கோ என்றாள். யாரும் இல்லையா என்றேன். மெதுவாக இல்லை என்று தலையை ஆட்டினாள். அவள் வீட்டுக்கு விரைந்தேன். அவள் கணவன் மாதத்தில் ஒருநாள் தான் வீட்டுக்கு வருவான் என்பது எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும். அதனால் பயப்பட வேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை. வீட்டிற்குள் நுழைந்து மேசைக்கு முன்னால் கிடந்த கதிரையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்தேன்.

‘கோப்பி குடியுங்கோவன்’ இனிமையாக ஒலித்தது அவள் குரல். ஓம் என்று தலை அசைந்தது கோப்பிக் கிளாசைக் கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்தாள். அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே கோப்பியைச் சுவைத்தேன். ‘கோப்பி எப்படி என்றாள்’ ‘நல்லாயிருக்கு’ என்றேன். ‘உங்கள் மனைவி தரும் கோப்பியும் இப்படித்தானே இருக்கும்’ அவள் கேட்டாள். என் மனம் கொஞ்சம் தடுமாறியது. வாயாற் சொல்லாமல் தலையை ஆட்டினேன். ‘மிஸ்டர் ரகு’ அவளும் பெண்தான் நானும் பெண்தான் சுவையில் எல்லாம் ஒன்றுதான், இல்லையா? இந்த நிலையில் என் கணவர் வந்தால் என்ன நடக்குமென்று எண்ணிப் பார்த்தீர்களா? ஒரு பெண் பார்த்துவிட்டால் தவறாக எண்ணிக் கொண்டு இப்படி அலையக் கூடாது. கிழவிகூட சில சமயம் திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். அதற்காகத் தப்பிப்பிராயம் கொள்வதா? அவள் கூறி முடிப்பதற்கு முன்னரே என்னை மன்னித்து விடுங்கள் என்று கத்திக்கொண்டு குறுகிய பாதை வழியாக ஓடி வந்தேன். என் விரிவடைந்த கண்களுக்கு பாதைகூட விசாலமாகத் தோன்றியது. பெருமை இல்லாத குப்பை சிறுகாற்றைத் கூடத்தாங்க முடியாமல் பறக்கிறது. மதிப்பு வாய்ந்த கோபுரமோ பெருமையோடு நிமிர்ந்து நிற்கிறது. கோபுரம் போன்ற சில மனிதர்கள் மத்தியில் என் போன்றவர்கள் வெறும் குப்பைத்தானே!.

ஒளி விளக்கு

தும்பைப் பூவைப் போல் தூய்மையே உருவானவள் ஆனந்தி. சமூகம் அவளைத் தூற்றுவதை எண்ணும்போது சிரிப்புத்தான் வரும் அவளுக்கு.

பூத்துக் குலுங்க வேண்டிய புது மலர் சேற்றிலே எறியப்பட்டு வாடிக் கிடந்தது.

கண் குளிர்ந்த கணவன் உயிரோடு இருக்கும் போதே தூற்றிய சமூகம் அவள் தனிமரமாகி நிற்கும் போது சும்மா விடுமா?

அவள் கணவன் கார் விபத்தில் செத்துப் போக கைக் குழந்தையுடன் நிர்த்தியாய் நின்றாளே! அப்போது இந்தச் சமூகம் என்ன செய்தது? அண்ணன் செத்தாலும் அவன் சொல்லிப்போன வார்த்தைக்காக, உங்களை என் உயிருள்ள வரை காப்பாற்றுவேன் அண்ணி! என்று உறுதி கொடுத்து இரண்டு வருடங்களாகத் தன் சுக துக்கங்களைத் தள்ளிப்போட்டுவிட்டு உழைத்து உழைத்து ஓடாகிப் போன ரவிந்திரனையும் அவளையும் சேர்த்து கதை கட்டி கேலி செய்கிறதே இந்தச் சமூகம்.

மாலை விளக்கை வேளைக்கே கொழுத்திவிட்டு அலுப்போடும் மனச் சலிப்போடும் வெளித்திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்தாள் ஆனந்தி. முற்றத்தில் தனியாக நின்ற தென்னை காற்றிற்கு அங்குமிங்குமாக ஆடிக் கொண்டிருந்தது. சோடைபோய் விட்ட அத் தென்னையில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சிதறிய ஓலைகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அடிமரத்தைச் சுற்றி சுற்றி ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் குழந்தை இளங்கோ. புகைப்படம் உருப் பெற்றாற்

ஒப்பு

போல் தன் கணவனையே சாயலாகக் கொண்ட இளங்கோவையே கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஆனந்தியின் இதயத்துள் இருந்து பாரமான பெரு மூச்சொன்று வெளியே வந்தது. தன் கலங்கிய கண்களைத் துடைத்து விட்டு தெருவைப் பார்த்தாள். அவள் எண்ணியதற்கு ஏற்றாற் போல் அவளை அடிக்கடி வட்டமிடும் சுந்தரம் தெருவில் வந்து கொண்டிருந்தான். வீட்டை நெருங்கியதும் “சம்மதமா என்னும் பழைய சினிமாப் பாடலைப் பாடத் தொடங்கினான். மாலை மயங்கிய அந்நேரத்தில் ஆனந்தியைப் பார்த்தக் கொண்டே நின்றான்.

“ஆச்சி!” என்று உரத்துக் கூப்பிட்டாள் ஆனந்தி. “வாரன் பிள்ளை” என்ற குரல் அயல் வீட்டிலிருந்து கேட்டது. அது ஆனந்திக்கு ஒரு தெம்பு. சுந்தரம் வந்த வழியைப் பார்த்து நடையைக் கட்டினான். ஆனந்தியின் மனப்பீதி கொஞ்சம் தணிந்தது.

“மாலை நேரம் மரத்திற்குக் கீழ் பிள்ளையை விளையாட விட்டிருக்கிறியே பிள்ளை” என்றபடி கடவையைக் கடந்து கொண்டு உள்ளே வந்தாள் அயல் வீட்டுப் பூரணம். எப்படிப் பிள்ளை என்று சொல்லி பூரணம் திண்ணையில் போய் குந்தினாள். இளங்கோவும் ஓடிவந்து தாயின் மடியில் இருந்து கொண்டான். அறுபது வயது நிரம்பிய பூரணத்தின் உடற்கட்டு பருத்து ஆளை வாட்ட சாட்டாமாகக் காட்டியது. அவள் அயல் வீட்டில் தனியாகத்தான் குடியிருந்தாள். கணவனை ஆறு மாதத்திற்கு முன்புதான் இழந்தாள். மணம் ஆகாத மக்கள் அவளுக்கு இருவர்தான். ஒருவர் கொழும்பிலும் மற்றவர் யாழ்ப்பாணத்திலும் உத்தியோகம். அவர்கள் அனுப்பும் காசைக் கொண்டு சலிப்பில்லாமல் சாப்பிட்டு வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த பூரணம் எவரோடும் அன்பாகப் பழகுவாள் அதிலும் ஆனந்தி மீது தனி அன்பு அவளுக்கு.

மாலையில் ரவீந்திரன் வேலை முடிந்து வரச்சுணங்கினால் ஆனந்திக்குத் துணையாக இருந்து கொள்வாள்.

“இப்பவும் சுந்தரம் இந்தப் பக்கம் வந்தவனா பிள்ளை?”

‘ஓம் ஆச்சி அதனால்தான் உங்களைக் கூப்பிட்ட நான்’

ஒரு பொம்பிள்ளையைத் தனிச்சிருக்க விட மாட்டாங்களாமே பொறுக்கியள்”

காவாலிப் பொடியன் என்று முனுமுனுத்துக் கொண்டாள் பூரணம் ஐந்து வீடு தள்ளி ஆறாவது வீட்டில் குடியிருப்பவன் சுந்தரம். பெற்றோருக்கு ஒரே மகன் அடிக்கடி அவசியமின்றி அந்தப் பாதையால் வருவான். திரும்பிப் பார்ப்பான். காது சொறிவதைப் போல் பெரு விரலைக் காதினுள் விட்டுச் சைகை செய்வான். ஆரம்பத்தில் அவனைப் பற்றி ஆனந்தி ஒரு கணக்கும் போடவில்லை. நாளடைவில் கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்ததில் இந்தக் காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டாள். இதைத் தாய்க்குத் தாய் போலான பூரணத்திற்கும் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டாள்..

“இதுக்காக நீ கவலைப்படாதே பிள்ளை”! கரும்புக் கட்டோடு

இருந்தா ஏறும்பு தானாக ஏறி இறங்கிப் போகும். இதை வெளியே சொன்னால் உன்னைத் தான் தூற்றுவினம்! நீ எப்படித்தான் நல்லவளாய் இருந்தாலும் இந்த உலகம் உன்னைக் குறை சொல்லாமல் விடாது. எப்பவும் வயதுள்ள பொம்பிள்ளை தனியாக வாழ முடியாது. எனக்குத்தான் வயது போயிட்டுது உனக்கு வாழ இன்னும் எவ்வளவோ காலம் கிடக்குது! பூரணத்தின் இந்த ஆறுதல் வார்த்தை ஆனந்தியின் மனப்பயத்தை ஒருவாறு தணித்தது.

இதை ரவியிடம் சொல்லலாம் ஆனால் எனக்குப் பயமாக இருக்கு ஆச்சி! நம்மைப் போல பொறுமையாக ஆம்பிள்ளையள் இருக்க மாட்டினம் பிறகு அது நமக்குத்தானே அவமானம்' என்றாள் ஆனந்தி. ரவி இன்னும் வரவில்லையா பிள்ளை "தூரத்து வேலை பஸ்ஸிலே வரவேணும் இனி வந்திடுவார்! பாவம் எங்களுக்காக மாடாய் உழைக்கிறார் கஷ்டம் அறியாதவர். படிச்சிட்டு வீட்டோடு சும்மா இருந்தவர் இப்ப அங்கினை வேலைக்குப் போறார். இந்தக் காலத்தில படிச்சவைக்கெல்லாம் உத்தியோகமே கிடைக்குது" ஆனந்தியின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் சிந்தியது.

'தம்பி ரவி நல்ல சீவன் அல்லாட்டா உங்களை வைத்துச் சாப்பாடு தர அதுக்கென்ன தலை விதியா'? 'இப்ப கொஞ்ச நாளா அவர் சரியாச் சாப்பிடுறதுமில்லை. வீட்டுக்கு வந்தால் ஒரே யோசனை கேட்டாலே காரணம் சொல்லுறதும் இல்லை. இதை எண்ணும் போது எனக்குப் பெரிய கவலையாக் கிடக்கு ஆச்சி.

"வேலை செய்து போட்டு வரக் களைப்பாய் இருக்கும் இல்லாட்டா ஊராக்களின்ற கதை காதிலே அடிபட்டிருக்கும்"

"ஊரார் நொடிப்பதெல்லாம் அவருக்குத் தெரியாமல் இல்லை. வேலைக் கஷ்டமாகவும் தெரியவில்லை. அவர்படித்தவர் பண்புள்ளவர் நான் கவலைப்பட்டாலும் அவர் புத்தி சொல்லுவார்"

"பருவம் அப்படியான பருவம் பிள்ளை" பூரணம் எதையோ எண்ணிக் கொண்டு சிரித்தாள். அவள் நெற்றியில் அனுபவ சுருக்கங்கள் விழுந்தன. பூரணம் குறிப்பிட்டது ஆனந்திக்கு விளங்கிவிட்டது. பெண் உள்ளம் பெண்ணுக்குத் தெரியாதா என்ன?

"கலியாணம் என்றாலே கோபப்படுறார் ஆச்சி! நானும் கூடிய மட்டும் சொல்லிப் பார்த்திட்டன். ஊரார், எல்லாம் நம்மைக் கேவலமாயப் பேசுதே அதற்காக என்றாலும் நீங்கள் கலியாணம் செய்யக் கூடாதா? என்று வெளிப்படையாகவும் கேட்டு விட்டன்"

"உங்களை இப்படியே விட்டுப் போட்டு நான் கலியாணம் செய்து போட்டு நிம்மதியா எப்படி இருப்பேன். அப்படியானால் முதலிலே நீங்கள் செய்து கொள்ளுங்கோ"! என்று திரும்பிக் கேட்கிறார் நான் என்ன செய்யட்டும் ஆச்சி!"

பூரணம் மீண்டும் சிரித்தாள். நான் சொல்றன் என்று கோபப்படாதே! தம்பி ரவிக்கு ஒரு யோசனை இருக்கும் போலிருக்கு அதை வெளிப்படையாகச் சொல்ல வெட்கப்படுது இளம்பிள்ளை இல்லையா,

ஒவ்வ

நீங்கள் ரெண்டு பேரும் குடும்பமாய் இருந்திட்டா என்ன? பூரணத்தின் வார்த்தை ஆயிரம் தடிகொண்டு தலையில் அடித்த மாதிரி இருந்தது ஆனந்திக்கு. பூரணத்தின் மேல் ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. மறுகணம் நிதானமாகச் சிந்தித்தாள். இதில் கோபப்பட என்ன இருக்கு ஊரார் சொல்லுவதை ஆச்சி சொன்னா. என்று அவள் உள்மனம் சொல்லியது. “கோபப்படுகிறீயா பிள்ளை! இது ஊர் உலகத்தில் இல்லாதது” பூரணத்தின் வார்த்தைகள் ஆனந்தியை எங்கெல்லாமோ இழுத்துச் சென்றன. திடீரெனக்காயப்பட்டவன் வேதனை தாளாது அங்குமிங்கும் ஓடித் திரிவதைப் போல் அவள் நோப்பட்ட உள்ளம் எங்கெல்லாமோ ஓடிக் கடைசியாக ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தது. அதை நிறைவேற்றவும் அவள் துணிந்தாள்.

ஆனந்தி சிறுமியாக இருந்த காலத்தில் ஆரம்ப வகுப்பில் தான் படித்த புத்தகத்தில், ஓர் உருவத்தையே பல உருவங்களாகத் தீட்டி வெவ்வேறு உவமைகள் காட்டப்பட்டிருந்ததை எண்ணிப் பார்த்தாள்.

ரவியின் உள்ளம் வெவ்வேறு உள்ளமாகத் தோற்றினாலும் ஒரே உள்ளமாகத்தான் இருந்தது. இப்போதும் இருக்கிறது.

ரவி காறி உமிழும் சத்தம் கேட்டதும், ‘தம்பி வந்திட்டிடுது பிள்ளை’ நான் போயிட்டிடுவாரன் எழுந்து வீட்டுக்கு நடந்தாள் பூரணம்.

குழந்தை இளங்கோ, “சின்னையா வந்திட்டார்” என்றபடி ஓடிச் சென்று ரவியைத் தழுவிக்கொண்டான். வாரித்துாக்கி கொஞ்சி ஆனந்தியிடம் கொடுத்துவிட்டு கிணற்றடிக்கு நடந்தான் ரவி.

அவசர அவசரமாக உடம்பைக் கழுவிக்கொண்டு வந்த அவன் உடல் சோர்வடைந்த நிலையில் வெறும் தேனீரைக் கேட்டு வாங்கிக் குடித்து விட்டு தன் அறையில் போய் படுத்து விட்டான். ஆனந்தி சாப்பிட அழைத்த போதும் பின்னர் சாப்பிடுவதாகச் சொல்லிப் போனான்.

பத்து மணி வரையும் பார்த்துவிட்டுஅவன் வராததால் அவன் அறைக்குள் சென்று “ஏன் சாப்பிட இல்லையா” என்று கேட்டாள் ஆனந்தி.

நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ அண்ணி! எனக்கு இப்போ பசிக்கவில்லை” என்று அவன் சொன்னதும் ஆனந்தியும் சாப்பிடாமலே படுத்துவிட்டாள். ஆனந்திக்கு நித்திரை வரவில்லை. மனம் தொலையாத நினைவுகளோடு போராடிக் கொண்டிருந்தது. எழுந்து வெளியே வந்தாள். ரவியின் அறைப் பக்கமாக நடந்தாள்.

விளக்கொளியில் அவன் படுத்திருப்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. மல்லார்ந்து கிடந்த அவன் மார்பில் பத்திரிகை ஒன்று விரித்தபடி கிடந்தது. “பாவம் களைப்பு” என்று மனத்திற்குள் முணு முணுத்துக் கொண்டே பத்திரிகையை கை வைத்து எடுத்த போதுதான் அவன் விழித்திருப்பது ஆனந்திக்குத் தெரிந்தது.

“என்ன அண்ணி!” திடுக்குற்றி எழுந்தான் ரவி. ஒரு பெரியவருக்குச் செலுத்த வேண்டிய மரியாதை அவன் சொற்கள் மூலம் சுடர்விட்டது.

‘சாப்பிட இல்லையா?’

“பசி இல்லை”

“ஏன்?”

“.....”

நித்திரை கூடவா வரவில்லை. உங்கள் நெஞ்சில் ஒரு பாரம் இருக்கு அதுதான் நித்திரை வரவில்லை. பேப்பர் படிச்சுக் கொண்டிருந்தேன். என்றவன் பேச்சை மாற்றினான். அண்ணி இளங்கோ படுத்து விட்டானா? நீங்கள் ஏன் இன்னும் நித்திரைக்குப் போக இல்லை? வெளியில் காற்று வேகமாக வீசுது. குளிரோ தாங்க முடியவில்லை நித்திரை எப்படி வரும்?

‘காற்று உள்ளே வராமல் யன்னல்களை இழுத்துப் பூட்டி விடுங்கோ’ நித்திரை வந்தால் தானே! இதுவரை இந்த உலகத்தையும் அதைச் சார்ந்த சமுதாயத்தையும் பற்றி எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். மற்றப் பெண்களைப் போல் பூவோடும் பொட்டோடும் வாழ வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு.

ஆனந்தியின் உள்ளம் உடல் எல்லாம் நடுங்கின. உணர்ச்சி மாத்திரம் நடுங்கவில்லை.

“நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள் அண்ணி!. இந்தச் சமுதாயம் எங்கள் இருவரையும் பற்றி எதைச் சொல்றதோ அதை நான் சொல்லுறன் அதைச் செயல்படுத்தவும் துணியிறன்.

“அண்ணி!!” அவன் உள்ளத்தையே அவனால் நம்ப முடியவில்லை. ஓவியன் வெறும் கோடுகளைப் போட்டு பின்னர் உருவத்தை அமைப்பதைப் போல், ஆனந்தியும் இதுவரை வெறும் கோடுகளாகத்தான் இருந்தன இன்று அது உருவமாகி உணர்ச்சியையும் பிரதிபலித்துக் காட்டிவிட்டது. தன்னைத் தாங்கி நின்ற நிலம் பிளவுபட்டு தன்னையே விழுங்கிக் கொண்டிருப்பதை உணர்தான் ரவி. “கடவுளே எனக்கு ஏன் இந்தச் சோதனை?” முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டே வெளியே ஓடினான் அவன்.

“ரவி தயவு செய்து போகாதீர்கள் நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்” ஆனந்தி கத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவன் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் போன திசையைப் பார்த்துக் கொண்டே விக்கி விக்கி அழுதாள் ஆனந்தி.

பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய் குரங்காய் முடிந்த கதையை எண்ணி தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டாள் அவள்.

ஆறு நாட்களாக ரவி வீட்டுப் பக்கமே வரவில்லை. அவள் தான் செய்துவிட்ட தவறு தன்னையே சொல்வதை எண்ணி எண்ணி வருந்தினாள் ஆனந்தி. இந்த உலகத்தையும் அதைச் சார்ந்த சமுதாயத்தையும் திட்டித் தீர்த்தாள். “அம்மா சின்னையா எங்கே அம்மா?” என்று மழைலைச் செல்வன் இளங்கோ கேட்கும் போதெல்லாம் “நாளை வருவார் நாளை வருவார்” என்று சமாதானம் சொல்லி வந்தாள்.

ஏழாம் நாட் காலை ஆனந்தி அடுக்களையில் ஏதோ செய்து

கொண்டிருந்தான். யாரோ கூப்பிடுவது கேட்டது. ரவியின் குரலாக இருந்ததால் வெளியே வந்தான். ரவிதான் வந்து கொண்டிருந்தான். கூடவே அழகிய இளம் மங்கை ஒருத்தியும் வந்தாள். விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தை இளங்கோ ஓடிப்போய் ரவியின் கால்களை இறுக்கமாகக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டான்.

இளங்கோவைத் தூக்கிக் கொஞ்சிக் கொண்டே “உனக்கு ஒரு சின்னம்மாவும் வந்திருக்கிறா” என்றான் ரவி மகிழ்ச்சிப் பொலிவோடு.

ரவியையும் அந்த இளம் மங்கையையும் மாறி மாறிப் பார்த்த ஆனந்தி “உள்ளே போ அம்மா இது உன் வீடுதான்” என்றாள். அவள் உள்ளே போனதும் அண்ணி நானும் ராணியும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிட்டோம் ஏற்கனவே இதை உங்களிடம் சொன்னால் நிச்சயம் கலியாணம் செய் என்பீர்கள். பிறகு உங்களைக் காப்பாற்றும் கடமையில் இருந்து தவறிவிடுவேனோ என்று பயந்தேன். இதைப் பற்றித்தான் கொஞ்ச நாளாக சங்கடப்பட்டேன்.

நீங்கள் என்னை பிழையாக எண்ணிக்கொண்டியள். ராணியோடு பழகிப் பார்த்ததில் அவள் மெத்த நல்லவள் என்னைப் போல அவளும் உங்களைப் புறக்கணிக்கவே மாட்டாள். அவளின்ற தாய் தகப்பன் விருப்பத்தோடு பதிவுத் திருமணம் செய்து கொண்டு இங்கு கூட்டி வந்தேன் என்னை மன்னிப்பீர்களா அண்ணி!

ஆனந்தியின் இமைகளைக் கண்ணீர் நனைத்தது.

“என்னைத் தான் நீங்கள் மன்னிக்க வேணும் ஊரார் எங்களைத் தவறாகக் கதைச்ச படியால்தான் உங்களைக் கலியாணம் செய்யச் சொல்லி பல தடவை வற்புறுத்தி வந்தேன். நீங்கள் கேட்டால் தானே! நீங்கள் நல்லவர் கெட்ட அபிப்பிராயமே உங்களிடம் இல்லை என்றதை இந்த இரண்டு வருடங்களாக அறியாதவளா நான். நீங்கள் இப்பிடிக் குடும்பமாக வாழ வேண்டும். எனக்காக நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையை இழக்கக் கூடாது என்பற்காகத்தான் அன்று இரவு அப்படி நடந்து கொண்டேன் தம்பி” இதைக் கேட்டதும் அழுகையும் ஆனந்தமும் ஒரே சமயத்தில் தோன்றி அவனைத் திணற அடித்துவிட்டன.

“அண்ணி நீங்கள் மனிதரே இல்லை” தியாக விளக்கு! இந்தச் சமுதாயத்திற்கு நீங்கள் மங்கிப் போன அகல் விளக்காய் தோன்றினாலும் எனக்கு நீங்கள் ஒளி விளக்கு அண்ணி”!

கமலச்சந்திரன்

“அத்தான்”...!

குயிலின் இசையும், மயிலின் அழகும் கலந்தாற்போல் செந்தாமரையின் இனித்த குரலும் அழகு பனித்த உடலும் சேர்ந்து தன்னை சொர்க்கத்திற்கே கொண்டுபோய் விட்டதைப் போன்ற உணர்வு சந்திரனுக்கு. இளம் காளை அல்லவா அவன்.

சர்க்குக் குச்சியைப் போல் மெலிந்து நீண்டு வளைந்த அவன் விரல்க்கணுக்கள் அவன் தலையின் சுருள் மயிரை வருடிக் கொண்டிருந்தன.

சாய்வு நாற்காலியில் ஓய்யாரமாகப் படுத்திருந்த அவளுடைய ஒடுங்கிய இடுப்பை இரண்டு கைகளாலும் கோர்த்துப் பிடித்திருந்த சந்திரன், மது உண்ட வண்டிற்கு நிகராகி அவள் அழகுச் சுடர் ஒளிபாயும் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் பளிங்கு முகம் பல கோணம் பெற்று, “அத்தான்!! அத்தான்!!” என்று அறைகூவி அழைப்பதைப் போல் உணர்ச்சி இழியங்கள் மெழுகிட்டு விரிந்து விரிந்து தோன்றின.

“அத்தான் நான் காணும் இன்பக் கனவுகள் எத்தனை! அதில் இழைந்தோடும் எண்ணப் பிரவாதம் எத்தனை? கன்னி என் உள்ளத்தில் கலைந்தெழும் காதற் காட்சிகள் எத்தனை? இதுவரை காலமும் தாயில்லாக் குறையைத் தந்தை தவிர்த்தார். இனித் தாங்கள் தான் எனக்கு எல்லாம். இந்தச் செந்தாமரை உங்களுக்காகவே காத்திருக்கின்றாள். அத்தான்! நம் திருமணத்திற்கு இன்னும் இரண்டே தினங்கள் தான் இருக்கின்றன. அதற்கிடையில் நீ இப்படி எல்லாம்

ஒய்

பேசி முடித்துவிட்டால் மணவறையில் நான் யாருடன் பேசுவது?

பொய்க் கோபத்துடன் சலித்துக் கொண்ட சந்திரன் அவள் கதுப்புக் கட்டியிருந்த கன்னத்தைக் கைகளால் கிள்ளினான்.

செந்தாமரை விழித்துக் கொண்டாள்.

“அதோ அப்பா வருகிறார்” என்ற செந்தாமரையின் குரல் கேட்டு சந்திரன் சுயநிலை அடைந்து திண்ணைக்கு வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். நல்ல வேளை அப்போதுதான் குமாரசாமி கொத்தனாரும் மெல்ல மெல்ல நடந்து வருவது தெரிந்தது.

அவர் அருகில் வந்ததும் எழுந்து நின்றான் சந்திரன். மரியாதைப் பண்பை சந்திரனிடம் கண்ட குமாரசாமி “இருங்கோ தம்பி வாரன்” என்று கிணற்றடிக்கு நடந்தார். தன் கை கால் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு திரும்பி வந்தார்.

“தம்பி வந்து அதிக நேரமாச்சோ நான் அலுவலாக வெளியிலே போய் வந்த நான் சங்கக் கட்டடம் எந்த வரையில் இருக்கு தம்பி?”

“எல்லா வேலையும் முடிஞ்சிட்டுது. இன்னும் கொஞ்ச வேலை தான் இருக்கு அதையும் நாளைக்குள்ள முடிச்சப் போடுவேன்”

“இப்ப நீங்கள் ஓய்வு எடுக்கவேணும் தம்பி மிச்ச வேலையைப் பிறகு செய்யலாம். இன்னும் இரண்டு நாளில் மண மேடையில் உட்காரப் போகிறவன் கஷ்டப்பட வேண்டாம்” என்பதை மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டினார் குமாரசாமி.

சந்திரன் இளைஞனாய் இருந்தாலும் கட்டடத் தொழிலில் கெட்டிக்காரனாய் இருந்தான். தன்னிடம் வரும் வேலைகளை எல்லாம் அவனிடமே ஒப்படைப்பார் குமாரசாமி. தொழில் மூலமாக வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்த சந்திரனுக்கும் செந்தாமரைக்கும் காதல் அரும்பி கல்யாணம் வரைக்கும் வந்து நின்று.

“இன்னும் ஒருநாள் வேலையும் வராது அதை முடித்து விட்டால் தொல்லையே இல்லை” என்றான் சந்திரன்.

“சரி சரி உங்கள் விருப்பம் போல் செய்யுங்கோ”

ஓலி பெருக்கியின் ஓலி தெருவில் கேட்டது. அன்பர்களே அடியார்களே இரணைமடு அம்பாள் ஊர்வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அனைவரும் கும்பம் வைத்து அம்பாளுக்கு இயன்ற காணிக்கையைச் செலுத்தி அம்பாள் அன்பைப் பெறுமாறு அன்புடன் வேண்டுகின்றோம்” என்று ஓலி பெருக்கியில் விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

குமாரசாமி கொத்தனார் தனக்குளாகவே புன்முறுவலித்துக் கொண்டார்.

“பார்த்தியாம்மா தெய்வத்தைக் கொண்டு காசு திரட்டும் வழியை” என்றார்.

“ஏன்பா அப்படிச் சொல்லுறியள்” என்று கேட்டாள் செந்தாமரை.

இந்தக் கோயிலின் திருப்பணியைச் செய்ததே நாங்கள் தானே அம்மா. இருபதினாயிரம் வரை செலவு. ஆறாவது ஊர்வலம் இது

ஒவ்வொரு ஊர்வலத்திலும் பதினையாயிரம் வரை சேர்த்தாச்சி மிச்சம் ஐயாயிரத்திற்குத்தான் இந்த ஊர்வலம். காணிக்கை செலுத்தும் படி ஸ்பீக்கரில் சொன்னதைக் கேட்கவில்லையாம்மா! திருப்பணிக்கு முன் நின்று செவழித்தவர்கள் அதை அறவிட இந்த வழி, பின்னே ஆரும் அம்பாளுக்கு கம்மா செய்யவில்லை. எவரும் பேரெடுக்கத்தான் விரும்புவினம்.

இதை நினைச்சா சிரிப்புத்தான் வருகுது என்ற குமாரசாமி, கலியாணத்திற்கு ஸ்பீக்கருக்கும் ஒழுங்கு செய்திருக்கிறேன். மற்றவர் பார்த்து குறை சொல்லக் கூடாது என்றார்.

குமாரசாமி பார்வைக்கு பழங்கட்டையாக இருந்தாலும் கௌரவச் சார்பில் புதுமை இருந்தது. இல்லாது போனால் பழமையைத் தழுவிதானாலும் புதுமைக் கருத்தான எண்ணத்தில் தன் மகளுக்கு செந்தாமரை என்று பெயர் வைப்பாரா?

சந்திரன் விடை கேட்டுப் புறப்பட்டான். வழி எல்லாம் செந்தாமரையே உருப் பெற்று நின்றாள் அவள் இனிய நினைவுகளோடு நடந்தான்.

தன் உதவியாளனான சந்திரன் ஒழுக்க சீலனாகவும் அவனிடம் ஒப்படைக்கும் எந்தப் பெரும் கட்டிடத்தையும் அந்த இளம் வயதிலேயே திறம்படச் செய்து முடிக்கும் திறமையும் கொண்டிருந்ததால் குமாரசாமிக்கு அவன் மேல் தனியான அன்பு உண்டாயிற்று. அது காலக் கூற்றில் அவனைத் தன் மருமகனாக்கவும் துணிந்தது. ஊரெல்லாம் தேடினாலும் கிடைக்காத ஒரு சிறந்த மாப்பிள்ளையை தான் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டதான பெருமை குமாரசாமி கொத்தனாருக்கு.

அடுத்த நாள் சந்திரன் மிகவும் துடிப்போடு காணப்பட்டான். சில மனிதர்கள் புகழோடு இருப்பது போல் வானளாவ உயர்ந்து நின்றது அந்த இரண்டு மாடிக் கட்டிடம், அநேகமாக எல்லா வேலைகளும் முடிவுற்று சிறு சிறு வேலைகள் மீதியாய் இருந்தன. அவைகளை முடிப்பதற்குத் தீவிரமாக முனைந்து நின்றான் சந்திரன்.

வட்டிக்கு கடன் கொடுத்தவன் பின்னால் அலைந்த மாதிரி விடாப்பிடியாக வெயில் தணலாகத் தகித்துக் கொண்டிருந்தது. சிந்திக் கொண்டிருந்த வேர்வையைத் துடைக்க நேரமில்லாமல் துரிதமாக வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தான் சந்திரன்.

கடைசியாக மேல்மாடி முகப்பில் “கூட்டுறவு நாட்டுயர்வு” என்னும் வார்த்தைகள் சிமெந்தினால் பொறிக்கப்பட வேண்டிய வேலை இருந்தது. நேரமும் ஐந்து மணிக்கு மேலாயிற்று.

எழுத்துத் தொடர்களின் நீளத்திற்கு கலந்த சிமெந்தை சாந்து அகப்பகையால் அள்ளி மெத்தினான். கணப் பொழுதில் தோன்றிய யோசனையால் “கூட்டுறவு” என்னும் வார்த்தைக்கும் “நாட்டுறவு” என்னும் வார்த்தைக்கும் இடையில் ஒரு வட்டத்தைப் போட்டு இரண்டு கரங்கள் கோர்த்தபடி அமைக்க எண்ணினான். அதையும் செய்து முடித்துவிட்டு அதை நுட்பமாகக் கவனித்தான். அந்தப் பொழுதில்

ஒவ்வ

தன்னோடு செந்தாமரையையும் இணைத்துப் பார்த்த அவனுடைய கற்பனையால் அவனது கைகள் அவனை அறியாமலே வட்டத்தினுள் பொறித்த கரங்களில் ஒன்றை ஆணின் முரட்டுக் கரமாகவும், ஒன்றை பெண்ணின் மெலிந்த கரமாகவும் அமைத்துவிட்டது. தானும் செந்தாமரையும் கை கோர்த்துக் கொண்டு மண மேடையில் இருப்பதான உருவெளித் தோற்றத்தால் ஏற்பட்ட தவறை எண்ணித் தன்னை நொந்து கொண்டு திரும்பவும் சீமெந்தை மெத்தி ஒழுங்காக்கினான்.

வான வெளியில் இருள் படர ஆரம்பித்தது. அன்று பூரணை நாளாக இருந்தும், வானத்துச் சந்திரனை முகிற் கூட்டங்கள் மறைத்துக் கொண்டிருந்தன. தன் ஒளிக் கதிர்களை எப்படியும் வெளி உலகுக்குப் பாய்ச்சுவதற்காக வானத்துச் சந்திரன் முயன்று முயன்று வெற்றி காண முடியாமல் தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

கட்டிட வேலைகள் அனைத்தையும் முடித்து விட்ட பூரிப்போடு சாந்து அகப்பையும் கையுமாக கட்டிடம் முழுவதையும் கண்ணோட்டம் விட்டான் சந்திரன். தான் கடைசியாகச் செய்த வேலையை சரிபார்க்கஅவன் கால்கள் பின்னோக்கி மெல்ல மெல்ல நகர...!

அடுத்த வினாடி...?

சந்திரா...! சந்திரா.....! சந்திரா.....!

அங்கு நின்ற ஒவ்வொருவரின் வாயிலிருந்தும் கிளம்பிய கூக்குரல் கட்டிடமெங்கும் எதிரொலித்து ஓய்ந்தது. கால் தவறிவிட்டதன் விளைவு.....! சந்திரன் மல்லார்ந்தபடி நிலத்தில் கிடந்தான். வாய் மாத்திரம் “செந்தாமரை” என்ற சிறு ஓசையோடு அமைதி பெற்றது.

சந்திரனின் உயிர்ப் பலியோடு முடிவடைந்த அந்தக் கட்டிடம் அமைதியாக உயர்ந்து நின்றது.

மலர்டும் ஒரு புதுயுகம்

இருள் கவிழ்ந்த வெளிவானம் இடையிடையே சிரித்து உறுமிக் கொண்டிருந்தது. குசினிக்குள் உட்கார்ந்திருந்த மாலதி அடுப்பைப் பற்ற வைப்பத்தில் பெரும் பிராயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். முதலில் பன்னாடையைக் கொளுத்தி வைத்துவிட்டுத் தென்னங் கம்புகளை ஒவ்வொன்றாக ஒடித்துப் போட்டு அவை எரியத் தொடங்க விறகுத் தடிகளை முறித்துப் போட்டாள்.

மழையில் நனைந்து சரியாகக் காயாத விறகு சற்று நேரம் எரிந்து விட்டு அது அணைய அவள் ஊத இப்படியே போராடி நெருப்பு எரியப் பல நிமிடங்கள் ஆச்சு.

மண்ணெண்ணெய் இருந்தால் ஏன் இந்தக் கரைச்சல் ஒருசொட்டு விட்டால் போதும். சங்கத்தில் மாதத்தில் ஒரு லீற்றர் எண்ணெய் தருவினம். அதை வச்சுக் கொண்டுதான் இரவுப் பொழுதைக் கழிக்க வேணும். வேறு கடையில் வாங்கிறதென்றால் கூடக் காசு வேணும். அதுக்கு வருவாய் வேணுமே! தன் மனப் புகைச்சலை மனிதற்குள் அடக்கிக் கொண்டே நீரை வார்த்து உலைப் பானையை அடுப்பில் தூக்கி வைத்தாள் மாலதி.

அடுப்பை ஊதி ஊதிக் கலங்கிப் போயிருந்த கண்களை முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டே வெளி வாசலுக்கு வந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

“பொழுது நல்லா இருண்டு போச்சே! காலமை மழையோடு மழையாக வெறும் வயிற்றோடு போன இந்த ஆளை இன்னும் காணோம். இன்னும் மழை பிடிக்கப் போகுது. இடம்பெயர்ந்து

ஒவ்வ

வந்ததிலிருந்து என்ன கஷ்டப்படுறும். ஆன உழைப்போ, உடுப்போ, சாப்பாடோ, படுக்கையோ, படிப்போ, ஒன்றுமே ஒழுங்காய் இல்லை. இதை யாரிட்டச் சொல்லுறது” அவள் இடிந்து போன இதயம் கனத்துக் கொதித்துக் குழறியது.

அவள் எரித்து விட்டுப்போன அடுப்பு புகைய ஆரம்பித்தது. அடுப்படிக்கு வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு மீண்டும் ஊத ஆரம்பித்தாள்.

அப்போதுதான் மெல்ல மெல்ல சைக்கிளை உருட்டிக் கொண்டு வந்து முற்றத்தில் நிறுத்தினான் கணவன் மகேந்திரன்.

“இப்பதான் வாறியளா ஏனப்பா இவ்வளவு நேரம்” இருந்த படியே திரும்பிக் கணவனைக் கேட்டாள் மாலதி.

சைக்கிள் கைப்பிடியில் மாட்டிக் கிடந்த பையைக் கழற்றி வந்து குசினி வாசலில் நின்று கொண்டு “உதுக்க அரிசி கிடக்கு எடுத்துச் சமை” என்றபடி பையை எட்டி நீட்டினான். அதை வாங்கிக் கொண்டாள் மாலதி.

இந்த மழை நேரம் காட்டில் விறகு வெட்ட முடியுமோ? என்ன செய்யிறது? இந்த வயிற்றுக்காக இந்தப் படாதபாடு. இந்த ஊரில் என்ன வேலை தான் இருக்கு இதைவிடப் பிச்சை எடுக்கலாம் என்றாலும் பிச்சை குடுக்கத் தகுதியானவர் ஒருவரும் இந்த ஊரிலே இல்லையே...கஷ்டப்பட்டு விறகை வெட்டிச் சைக்கிளிலே கட்டிக் கொண்டு வரேக்க சைக்கிளின் டயரும் டீப்பும் வெடிச்சப் போச்சு, என்ன செய்ய? கட்டின விறகோடு சைக்கிளை மெல்ல மெல்லத் தள்ளிக் கொண்டு ஒவ்வொரு வீடா அலைஞ்சு ஒரு வழியா வித்துப் போட்டேன். எண்பது ரூபா சொல்லி அம்பது கேட்டினம். கடைசியாக அறுபதுக்குத் தள்ளிவிட்டன்.

“சரியப்பா நல்லா நனைஞ்சு போனியன் தடிமன் கட்டப் போகுது. கிணற்றடிக்குப் போய் நாலு வாளி தண்ணியாவது தலையில் ஊத்திப் போட்டு வந்து உடுப்பை மாத்துங்கோ”

அடுப்பை ஊதிக் கொண்டே சொன்னாள் மாலதி.

“பொறப்பா...வாறன் சைக்கிள் எல்லாம் சேறாக்கிடக்கு. கழுவிப் போட்டு வாறன்.

வெளியில் இருந்த வாளித் தண்ணீரை எடுத்துக் கைகளால் எத்திக் கழுவிக் கொண்டே டயரும் வெடிச்சப் போச்சு. நாளைக்கு விறகு இழுவைக்கு என்ன செய்வதோ தெரியவில்லை. டயரும் டீப்பும் இப்போ இங்கே வாங்கிறதென்றால் கொஞ்சக் காசே வேணும். ஐநூறு ரூபா வேணும். அந்தக் காசு இருந்தால் எங்களுக்கு ஒரு கிழமைச் சீவியம் போகும். சரி எதுக்கும் காலமை பாப்பம்.

சைக்கிளைக் கழுவி முடித்ததும் கையில் வாளியை எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடியை நோக்கி நடந்தான் மகேந்திரன். அவசர அவசரமாக சமையலைக் கவனித்தாள் மாலதி. பத்து வாளித் தண்ணீரைத் தலையில் வார்த்துவிட்டு வந்து உடுப்பை மாற்றிக் கொண்டு குசினி வெளித் திண்ணையில் உட்கார்ந்த மகேந்திரன் பீடி ஒன்றை

எடுத்துப் பற்றவைத்துக் கொண்டே

“பிள்ளைகள் எல்லாம் எங்கேயப்பா” என்றான்.

“மூத்தவள் மாலினி டியூசனுக்குப் போட்டாள். இரண்டாவது நளினி உள்ளே படுத்துக் கிடக்கிறாள்.”

“நளினிக்கு காய்ச்சல் எப்படியப்பா”

“காய்ச்சல் விட்டுக் கிடக்கப்பா குளிசை குடுத்தனான். பிள்ளை அடிச்சப் போட்ட மாதிரிக் கிடக்கு, ரஞ்சியையும் கௌரியையும் நாகம்மா அக்கா வந்தவ கூட்டிக் கொண்டு போட்டா. அவை இஞ்ச இருந்தால் ஒரே குழப்படி. அங்கே எண்டால் அவவின்ற பிள்ளைகளோட கரைச்சல் இல்லாமல் இருந்து விளையாடுவினம்

அடுப்பிலிருந்து சோற்றுப் பானையை இறக்கித் திருஅணையில் வைத்துவிட்டுக் கூட்டி வைத்திருந்த குழம்புச் சட்டியைத் தூக்கி அடுப்பில் வைத்தாள் மாலதி.

“நான் போய் ரஞ்சினியையும் கௌரியையும் கூட்டிக்கொண்டு வாரன்” என்று எழுந்த மகேந்திரன், தோட்டச் செய்கையின் பாதுகாப்பிற்காகப் போட்டிருந்த குறுக்கு வேலியைக் கடந்து நாகம்மாவின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

இது வரை வீட்டு மூலையில் சுருண்டு படுத்திருந்த நளினி எழுந்து தள்ளாடியபடி வெளியே வந்தாள்.

“நளினி என்னம்மா செய்யுது?” கறியை அகப்பையால் துளாவிக்கொண்டே கேட்டாள் மாலதி.

“வயிற்றைப் பிரட்டி வயிறெல்லாம் எரியுதம்மா”

“உது மலேரியாக் காய்ச்சல். அதற்கான குளிசை தான் ஆஸ்பத்திரியில் தந்திருக்கினம். அந்தக் குளிசை குடிச்சால் அப்படித்தான் இருக்கும்” என்று பெரு மூச்செறிந்த மாலதி இடம் பெயர்ந்து இந்த ஊருக்கு வந்து என்ன என்ன வருத்தங்கள் வருகுது. மலேரியா, வாந்திபேதி இன்னும் எத்தனையெல்லாம் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கோ. எனக்கு இருபத்தெட்டு வயதாகுது. எனக்கெல்லாம் வந்ததில்லை. உங்களின்ர காலம் உப்பிடி இருக்கு என்று அலுத்துக் கொண்டாள் மாலதி.

“தலையைச் சுத்துதம்மா”

‘கறி இறக்கப் போறன் சாப்பிடலாம் பிள்ளை. கொஞ்ச நேரம் உந்த செத்தையோடு சாய்ந்து கொண்டு இருங்கோ! அப்பாவும் இப்பதானே வந்தவர்’

சோற்றை ஓலைப் பெட்டி ஒன்றில் ஆறப்போட்டு விட்டு சாப்பாட்டுத் தட்டுக்களைக் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள் மாலதி.

“மாலினி டியூசனால் வந்திட்டாளோ” என்று கேட்டுக் கொண்டே மகேந்திரன் பிள்ளைகளோடு வந்து நின்றான்.

“இனி வந்திடுவாள்”

“நல்லா இருட்டிப் போச்சு இந்த மழைக்கு அவளை ஏன் போகவிட்ட நீ, நிற்பாட்டி இருக்கலாமே அப்பா”

ஒய்ய

“சும்மா இருங்கோப்பா. இந்த வருஷம் கொலசிப் சோதனை எடுக்கப் போறாள் படிப்பைக் குழப்பக் கூடாது. ஊக்கமாய் படிக்கிற பிள்ளையை எப்படியாவது படிப்பிக்க வேணும். எங்களின்ர வசதியைப் பார்த்தா அவளின்ர படிப்புப் பாழாய்ப் போகும். மாலதி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே மாலினியும் வந்துவிட்டாள்.

“மாலினி சட்டையக் கழற்றி மாத்திப் போட்டு கை, காலை கழுவிவிட்டு வா, உங்களுக்கும் பசி நீங்களும் வாங்கோப்பா”

எண்ணெய் சிக்கனத்திற்காக வீவாப் போத்தலில் செய்த விளக்கைக் கொளுத்தி வைத்து விட்டுத் தட்டுக்களில் சாப்பாட்டைப் போடத் தொடங்கினாள் மாலதி.

“புது வருஷம் பிறந்திட்டுதாம் டியூசன் காச நூறு ரூபாவையும் நாளைக்குக் கொண்டு வரட்டுமாம்”

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே நாளைய பொழுதை ஞாபகப் படுத்தினாள் மாலினி.

“நாகம்மா அக்காவுக்கும் தேங்காய் வாங்கின காச இருநூறு ரூபா வரை குடுக்க வேணும். அவாவும் நாளைக்கு எப்படியும் காசைப் பார்த்துத் தாருங்கோ என்று சொல்லிப் போட்டுப் போனவ”

மடியிலிருந்த கௌரிக்கு சாப்பாட்டை ஊட்டிக் கொண்டே சொன்னாள் மாலதி.

நேரம் ஒன்பதுக்கும் மேல் நகர்ந்தது விட்டது. மாலினியும் நுளினியும் ரஞ்சினியும் அறையில் ஒரு பகுதியில் முடங்கிக் கொண்டார்கள். கௌரியை மடியில் கிடத்தித் தட்டி நித்திரையாக்கிக் கொண்டிருந்தாள் மாலதி. மகேந்திரன் அவளுக்குப் பக்கமாக வெளித் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு பீடியைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் சிந்தனை எல்லாம் வருங்காப் பொழுதில் ஐக்கியமாகி இருந்தது.

இன்றைய பொழுது ஒரு வழியாப் போட்டுது அப்பா. நாளைக்கு என்ன செய்வம். நாங்கள் தான் பசியை அடக்கிக் கொண்டு அப்பிடி இப்பிடி இருந்தாலும் பிள்ளைகள் பசியால் துடிச்சப் போகுதுகள். இதை ஆரிட்டச் சொல்லி அழ முடியும். ஆர் கேட்கப் போகினம். மாலதியின் புண்பட்ட இதயத்திலிருந்து கிளம்பிய ஆற்றாமை சொற்களாக வெளியே பாய்ந்தது. அது மகேந்திரனின் இதயத்தையும் நெருடிப் புண்ணாக்கத் தான் செய்தது.

மழை மெல்ல மெல்லத் தூறத் தொடங்கியது.

“பிள்ளைகளை ஒழுக்கு இல்லாத பக்கமாகப் பார்த்துப் படுக்க விட்டியோப்பா”

“எல்லாப் பக்கமும் ஒழுக்காகத்தானப்பா கிடக்கு சில சில இடத்திற்குப் பொலித்தீன் கடதாசிகளைச் செருகி இருக்கிறன். அதால் கொஞ்சம் படுத்து எழும்பக் கூடியதாயிருக்கு.

“இந்த வருஷம் மேச்சல் முறை நாங்கள் மேயவில்லை. ஒழுக்கத்தானே செய்யும். இப்ப மேயிற தெண்டால் ரெண்டாயிரம் ரூபா வேணும்”

“அகதிகளுக்கு உதவுவதற்கென்று சங்கம், கழகம் என்று எத்தனையோ நிறுவனங்கள் இயங்குது. நாங்களுந்தான் கூடாரச் சீலைக்கு, கிடுகுக்கு என்று ஓடி ஓடிப் பதிஞ்சம். ஏதாவது கிடைச்சதே. உவையெல்லாம் பேருக்காக இயங்கி என்ன? உண்மையா வசதி குறைந்தவைக்கு இவையால் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை”

மாலதியின் நெஞ்சம் கொதித்தது. போத்தல் விளக்கின் மங்கிய வெளிச்சத்தில் அங்குமிங்குமாகப் பறந்து கொண்டிருந்த நுளம்புகள் மகேந்திரனின் வெற்றுடம்பைத் துளை போட்டபடி இருந்தன. அவன்கைகளால் தட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“நுளம்பு கடிக்குது எழும்புங்கோப்பா. சேட்டை எடுத்துப் போடுங்கோ” மடியில் நித்திரையாகி விட்ட கௌரியை தூக்கிக் கொண்டு போய் உள்ளே கிடத்திவிட்டுப் பக்கத்தில் தானும் சுருண்டு கொண்டான் மாலதி. மகேந்திரனும் எழுந்து போய் ஒரு மூலையில் சரிந்தான். அவர்களின் குடிசையின் வெளிப்புறச் செத்தை ஓரமாக மூன்று நாட்களுக்கு முன் போட்ட குட்டிகளுடன் தஞ்சமடைந்திருந்த நாய் ஒன்று மண்ணைத் தோண்டி விட்டுப் படுத்திருந்தது. அதன் குட்டிகள் குளிர் தாங்க முடியாமல் விடியும்மட்டும் கத்திக் கொண்டே கிடந்தன.

விடிந்ததும் விடியாததுமாக வைகறைப் பொழுதில் எழுந்த மகேந்திரன் சைக்கிளைத் திருத்துவதில் முனைந்து நின்றான். இடம்பெயர்ந்து வந்ததிலிருந்து ஓடி ஓடித் தேய்ந்து போன டயர்கள் அவைகள். கட்டாயம் கழிக்கப்பட வேண்டியவை. தற்போதைய நிலையில் அது அவனுக்கு அப்பாற்பட்ட சங்கதி.

சில்லைக் கழற்றி டியூப்பை அகற்றிவிட்டு, வைக்கோலைப் பிரிவிட்டு டயருக்குள் இறுக்கமாக அடைத்து டயரை விறைப்பாக்கி விட்டு சில்லைக் கொழுவினான். கோடரியையும் எடுத்துச் சைக்கிளில் கட்டிக் கொண்டு காட்டுக்கு கிளம்பினான். வானம் சற்று வெளிப்பாக இருந்தது அவனுக்கு உதவுது போல்.

தைப் பொங்கல் நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததால் விறகுக்குப் பெரும் கிராக்கி இருந்தது. பாலை, வீரை போன்ற சிரமமின்றி எரியக் கூடிய மரங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொத்தியதால் அவனுடைய விறகு என்றால் அனைவருக்கும் விருப்பம். ஒரு நாளில் இரண்டு மூன்று தடவைகள் காட்டுக்கும் வீடுகளுக்கும் மாறி மாறி ஓடுவதும் உருட்டுவதுமாக அவனுடைய தொழில் வேகம் பெற்றிருந்தது.

பொங்கலுக்கு இன்னும் இரண்டு நாட்களே இருந்தன. சாப்பிட்டு முடிந்து பீடி ஒன்றைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு திண்ணையில் குந்தியிருந்தான் மகேந்திரன்.

“நாகம்மா அக்காவின்ற தேங்காய்க் காக, டியுசன் காக எல்லாம் குடுத்திட்டனப்பா. பிள்ளைகள் பேதலிக்காமல் குறைஞ்ச விலையில் ஆளுக்கொரு சட்டையும் வாங்கிப் போட்டன். இந்த முறையாவது பொங்க வேணும்பா. பிள்ளைகளும் ஆசைப்படுகினம்” என்றான் மாலதி

“சரியப்பா நான் வேண்டாமென்றே சொல்றன். நாளைக்கு நீயே

போய் பொங்கல் சாமான்கள் வாங்கி வா. சரிதானே நான் நாளைக்கு கிளிநொச்சிக்கு எங்களின்ற வீட்டுப் பக்கம் போட்டு வாரன்”

“பொங்கல் முடியப் போங்கோவன்”

“இல்லையப்பா ஆட்கள் போகைக்க அவையோடு சேர்ந்து போனால் தான் நல்லது. சண்முகண்ணையும் விசுவண்ணையும் நாளைக்குப் போகினமாம். எங்களின்ற வளவில் தேங்காய் இருந்தாலும் பிடுங்கிக் கொண்டு வரலாம்”

பிறந்த மண்ணையும் வாழ்ந்த வீட்டையும் ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்க்கிறாள் மாலதி.

தங்களுடைய பெரிய கல்வீடும் கட்டுக் கிணறும் அடுக்கடுக்காக நின்ற தென்னை, வாழை மரங்களும் அவள் மனக் கண்ணில் தோன்றின.

“போகேக்க சண்முக அண்ணையின்ற சைக்கிளில் போவன் வரேக்க நடந்து வர வேண்டியிருக்கும். வழியில் பரமு அண்ணர் வீடு இருக்கு. இருண்டால் சிலவேளை அவரோடு தங்கி நிண்டிட்டுக் காலையில் வருவன். நீ என்னைப் பார்க்காதே. பொங்கல் அலுவலைப் பார்” என்ற மகேந்திரன் கொட்டாவி விட்டபடி எழுந்தான்.

பொங்கல் பொழுது மெல்ல மெல்லப் புலர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. மாலதி எழுந்து வெளியில் வந்தாள். இரவு பெய்த பனியால் நனைந்து இருந்த நிலத்தில் கால் வைத்தபோது பாதங்கள் சில்லிட்டுக் குளிரந்தன. குளிரையும் பொருட்படுத்தாது குளித்து விட்டு வந்து பொங்கல் அலுவலைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள் மாலதி.

நேரம் காலை ஏழு மணி. பானை அடுப்பில் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மாலதி தேங்காய் துருவிக் கொண்டிருந்தாள்.

“மாலதி”!

சண்முகம் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“சண்முகம் அண்ணை இவர் எங்கே?” கேள்வியாய் நின்றாள் மாலதி.

“வண்டியில்...இல்ல....”

“என்னண்ண வண்டியில் என்ன சாமான் கொண்டாறார்? தேங்காய் ஏதும் புடுங்கினீங்களே..?”

“ஐயோ...பிள்ளை.....அங்க பார்.....” திரும்பிப் பார்த்த மாலதி உறைந்து போய் நின்றாள். இரத்தம் தோய்ந்த மகேந்திரனை வண்டியில் இருந்து நால்வர் தூக்கி எடுத்தனர். பிள்ளைகளின் ஓலச் சத்தம் ஊரையே கூட்டியது. மாலதியைப் பெண்கள் இருவர் உலுப்பிக் கொண்டிருந்தனர்.

“மாலதி.....மாலதி...ஏதாவது...பேசு...பேசு”

அவள் முகத்திற்குத் தண்ணீர் அடித்துத் துடைத்தனர். மாலதி பேசவே இல்லை. அழுகையும் பொங்கவில்லை. ஐடமாக இருந்தாள். மறைந்திருந்து தாக்கியதில் ஒரு பயங்கரவாதி கொல்லப்பட்டான் என இப்போது அவர்கள் கூறி முடிந்திருப்பார்கள்.

அழாதே.....அழாதே என்று சொல்லும் உலகில் “மாலதி...அழு..... அழு....” என்று பல பெண்கள் அவளை அரற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

உணர்வுகள் உறங்குவதில்லை

சத்தியநாதன் என்னுடைய கனகாலத்து நண்பன். ஆரம்ப காலத்தில் அவனுக்கும் எனக்கும் நட்பு சீராக இருந்தது. அடிக்கடி நான் அவனைச் சந்திப்பதும் அவன் என்னைச் சந்திப்பதும் வழக்கமாக இருந்து வந்தது. இப்பொழுது அவன் பலராலும் உற்று நோக்கக் கூடிய எழுத்தாளனாய் இருக்கிறான்.

அவன் ஒரு எளிமையான எழுத்தாளன். ஏனைய எழுத்தாளர்களிடம் இருக்கும் கௌரவச் செருக்கு அவனிடத்தில் இல்லை.

அவன் எழுதத் தொடங்கிய ஆரம்பத்தில் அவனுக்கு மனத் தொய்வு ஏற்பட்ட போதெல்லாம் தூண்டு கோலாய் இருந்து அவனை உற்சாகப்படுத்தியதாலோ என்னவோ அவன் என்னோடு முரண்பட்டது கிடையாது. என்னைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம் மிகப் பணிவோடு நடந்து கொள்வான். அதைப்போலவே அவனைக் காணும் போதெல்லாம் எனக்குள்ளும் ஒரு மரியாதை என்னை அறியாமலே தலைதாக்கி நிற்கும்.

யுத்தம் காரணமாக இடம்பெயர்ந்து இரண்டு வருடங்களாக அலை மோதிவிட்டு மீண்டும் எங்கள் இடங்களில் மீளக்குடியமர்ந்த பின்னர் சத்தியநாதனை அவனது வீட்டில் போய் சந்தித்தேன். வழக்கம் போல் சிரித்த முகத்துடன் என்னை வரவேற்றுக் கதைத்தாலும் முந்திய மாதிரி ஆர வாரமான பேச்சை அவனிடம் காண முடியவில்லை. பொருளாதாரம் சீவாதாரம் அனைத்தையும் இழந்த திக்கற்ற நிலையில் இருந்தும் அதைப் பற்றிய கவலையோ அதைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டும் என்னும் ஆசையோ இல்லாத பற்றற்ற நிலையில் இறை

தத்துவங்களைப் பற்றியே சிரித்து சிரித்துக் கதைத்தான். இடம் பெயர்வால் ஏற்பட்ட பொருளாதார வீழ்ச்சி அவன் மூளையில் தட்டிவிட்டதோ என்ற சதேகம் எனக்குள் ஏற்பட்டபோதும் அதை அவனுக்கு வெளிக்காட்டாமல் நடந்து கொண்டேன்.

இழந்து போன பொருளாதாரத்தைக் கட்டி எழுப்பும் முயற்சியில் அல்லும் பகலும் ஓடி ஓடித் திரிந்தேன் நான். ஆனால் அவனோ எதிலும் பற்றில்லாதவனைப் போல் ஒரு ஆத்மீக வாதியாகத் திரிந்தான்.

முந்தியமாதிரி அவன் என் வீட்டுக்கு வருவதோ நான் அவன் வீட்டுக்குப் போவதோ இப்போதெல்லாம் குறைந்து போய்விட்டது. வீதியில் சந்தித்துக் கொண்டால் மாத்திரம் இரண்டொரு வார்த்தை பேசிக் கொள்வதோடு இருவரினது நெருக்கத்திலும் சிறு இடைவெளி இருந்து வந்தது.

எனக்குத் தெரிந்த பூமணி என்னைச் சந்தித்த இடத்தில் அவனைப் பற்றி தரக் குறைவான ரகசியத் தகவலைக் கூறினாள். எனக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அறுபது வயதைத் தாண்டிவிட்ட அவனுக்கு அப்படியான எண்ணம் வருமா?

எது எப்படி இருந்தாலும் அவன் ஒரு ஆத்மீக வாதியாகத்தான் என் கண்முன்னால் உலாவிக் கொண்டிருந்தான்.

நான் ஒரு ஊடகவியலாளனாக இருந்தபடியால், இந்துக் கல்லூரி அதிபர் முகுந்தன் என்னைக் கண்டு மாணவர்களின் பாலியல் பிரவேசம் பற்றி விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சி ஒன்றை நடத்த இருக்கிறோம். அதற்கு உங்களைப் போன்ற அனுபவசாலிகளும் வந்து கலந்துகொண்டால் சிறப்பாய் இருக்கும். வரும்போது உங்கள் நண்பர் சத்தியநாதனையும் தவறாது கூட்டி வாருங்கள் என்று என்னிடம் கேட்டுக்கொண்டார். அதை முன்னிட்டு சத்தியநாதனின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். சத்தியநாதன் காணியின் ஒரு மூலையில் தன் ஓய்வுக்காக சிறு குடிசை ஒன்றை அமைத்துக் கொண்டு குடியிருந்தான்.

வீட்டு முற்றத்தில் சாய்வு நாட்காலியில் அமர்ந்திருந்த சத்தியநாதன் மாதச் சஞ்சிகை ஒன்றைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றி இன்னும் பல பத்திரிகைகளும் குவிந்து கிடந்தன. என்னைக் கண்டதும், “வா கணேஸ் வா” என்று சிரித்த முகத்தோடு வரவேற்றான். நான் போய் எதிரே கிடந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டேன். பூமணி சொன்ன விடயத்தையும் இன்று அவனிடம் கேட்டுவிட வேண்டும் என்ற உந்தலும் என்னை நெருக்கடி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“சத்தி! மாணவர் பாலியல் பிரவேசம் பற்றி விழிப்புணர்வு நிகழ்ச்சி ஒன்றை இந்துக் கல்லூரியில் நடத்தப் போகிறார்களாம் அதில் கலந்துகொள்ள உன்னையும் கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொல்லி முகுந்தன் சொன்னார்” என்று பேச்சைத் தொடங்கினேன். சத்தியநாதன் சிரித்தான்.

“கணேஸ் உதெல்லா இன்றைய காலகட்டத்திற்கு சரிவராதப்பா!

இன்றைய காலகட்டத்தை நீ இன்னும் சரியாய் புரிஞ்சு

கொள்ளவில்லை. நாகரிக வளர்ச்சி நாட்டு வளர்ச்சி விஞ்ஞான வளர்ச்சி என்றெல்லாம் உலகம்” கெட்டு சீரழிந்து போய்க் கிடக்கு அதை ஒழுங்காக்க எம்மால் முடியாதப்பா! எது சரி எது பிழை என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடியாத இந்தச் சமுதாயத்தோடுதான் நாமும் வாழ வேண்டிக் கிடக்கு என்ன செய்வது”

என்ற சத்தியநாதன் கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக இருந்தான். பின் தொடர்ந்தான் இன்றைய இளைஞர்கள் யுவதிகளை எடுத்துக் கொண்டால் உருவத்தில் சிறியவர்களாய் இருந்தாலும் உணர்வுகளில் பெரியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

மாணவிகள் வீதி வீதியாக நின்று கைப்போனோடு கதைத்துச் சிரிப்பதை அன்றாடம் நாங்கள் காண்கிறோம்தானே. அதைச்சில பெற்றோர்களும் பெருமையாகக் கருதி கண்டிக்காமல் விட்டு விடுகிறார்கள். சிலர் பெற்றோருக்கும் அடங்கிப் போவது இல்லை. ஆசிரியர்களும் அதைக் கண்டிக்க முடிவதில்லை. அதனால் அவர்களும் ஏனோதானோ என்று இருந்து விடுகிறார்கள் மாணவிகளையும் குறைசொல்ல இடமில்லை. இப்போதைய குழலில் ஆண்களின் நடமாட்டம் குறைவாகவும் பெண்களின் தொகை கூடுதலாகவும் இருப்பதால் பெண்கள் இனக்கவர்ச்சிக்கு அடிமையாகுறார்கள். அதனால் பெண்களை ஆண்கள் சுலபமாக ஏமாற்றிவிட்டு வேறு வேறு துணைகளைத் தேடவும் இலகுவாகி விடுகிறது. பெண்ணுக்கு சுதந்திரம் வேண்டும். சம உரிமை வேண்டும் என்றெல்லாம் பத்திரிகை பத்திரிகையாக எழுதலாம். அதைச் சரியாக் கடைப்பிடிக்கிறோமா?

எவ்வளவு பண வசதி இருந்தாலும் சீதனம் வாங்காமல் திருமணம் செய்வோமா? இல்லையே! பருவம் வந்த பெண்கள் கூட தவறு விடுவதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம். அந்த நிகழ்ச்சியில் நாங்கள் போய்க் கலந்துகொண்டால் எங்களையும் இரண்டொரு வார்த்தை பேசத்தான் சொல்லுவார்கள். எங்களுடைய பேச்சை இப்போதைய தலைமுறையினர் செவிக்கு எடுப்பார்களா? செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காயத்தான் இருக்கும். அந்த வகையில் நாம் அதில் கலந்துகொள்ளாமல் இருப்பது மேல். என்னைப் பொறுத்தவரை எழுதுவதைச் செய்கிறேன். செய்வதைப் பேசுகிறேன். மற்றவர்களுக்குப் போதிக்க நான் யார்?

சத்தியநாதனின் பேச்சிலிருந்து அந்த நிகழ்ச்சிக்கு அவன் வரமாட்டான் என்பது தெட்டத் தெளிவாக எனக்கு விளங்கிவிட்டது.

மனதை உறுத்திக் கொண்டிருந்த பூமணியைப் பற்றிய பேச்சைத் தொடங்கினேன். “அந்த நிகழ்ச்சிக்கு நீ வரமாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும். ஏனென்றால் மாணவியான பூமணியின் மகள் சாரதாவோடு நீ தகாத முறையில் நடத்திருக்கிறாய். சாரதாவும் பூமணியும் நிகழ்ச்சிக்கு வருவார்கள் என்ற பயம் உனக்கு”. சத்தியநாதன் மௌனமாக சிரித்தான். “நீயும் இதை நம்புறாயா கணேஸ்? நெருப்பில்லாமல் புகை வருமா?”

“பூமணி உன்னட்ட சொன்னவவா?”

ஒம்

“ஓம்” தலையே போனாலும் எந்த இடத்திலும் உண்மை பேச நான் பயப்படுறவன் இல்லை” என்று தொடர்ந்தான் சத்தியநாதன், “முந்தி எல்லாம் சாரதா கிழமைக்கு ஒருக்கால் வந்து பேப்பர்கள் வாங்கிப் போவாள். படித்து முடிந்ததும் அதைக்கொண்டு வந்து தந்துவிட்டு புதுப் பேப்பர்களை வாங்கிப் போவாள். அவளினர் வயதை ஒத்த வேறு பிள்ளைகளும் இங்கே வருவார்கள். அவர்கள் என் அறைக்குள் நுழைந்து தங்கள் விருப்பப்படி பேப்பர்களைத் தேடி எடுத்து இருந்து படித்துவிட்டு என்னோடும் கலகலப்பாகக் கதைத்திருந்து போவார்கள். சாரதா சரியாகக் கதைக்கமாட்டாள். வெளியில் நின்று கொண்டே பேப்பர் என்று குரல் கொடுப்பாள். நான் பேப்பரைக் கொடுத்ததும் போய்விடுவாள்.

சாரதாவைக் காணும் போதெல்லாம் இடம் பெயர்வின் போது ஷெல்ப்டுச் செத்துப்போன என் மகள் சாந்தியின் நினைவுதான் வரும். சாந்திக்கும் சாரதாவின் வயதுதான் இருக்கும். அமைதியான பேச்சு, பணிவான நடை, மெலிந்த உடல், கருத்த நிறம் என்பார்வைக்கு என்ற மகள் சாந்தியைப் போலவே சாரதாவும் இருந்தாள். அன்றும் சாரதா பேப்பர் வாங்க வந்தாள். நான் என்னையும் மறந்து பாச உணர்வுக்கு அடிமையாகி விட்டேன் கணேஸ். அவளை நெருங்கிப் போய் அணைத்து முத்தம் இட்டுவிட்டேன். கணேஸ் சாரதா வெறுண்டு ஓடிப்போய் விட்டாள். இதுதான் அன்று நடந்த சம்பவம். கடல் எது அலை எது என்று உணரத் தெரியாதவர்களுக்கு உண்மைகளை விளக்க முடியவில்லை. விளக்கினாலும் அது புரியாது. அவளுடைய உணர்வு வேறாய் இருந்திருக்கலாம். என்னுடைய உணர்வு வேறாய் இருந்தது. அதற்காக நான் ஆரையும் குறை சொல்லவில்லை. என்றைக்கும் உண்மை வழி தவறிப்போகாது. சத்தியநாதனின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். அதில் எந்தச் சலனமும் இல்லை. “சரி நான் போய் வரப்போரன்” என்று எழுந்தேன் அவனும் எழுந்து வெளிப்படலை வரை வந்து வழி அனுப்பினான்.

கண்ணழலே குற்றவாளி

இரவு பன்னிரெண்டு மணி ஊரே உறங்கிக் கிடந்தது. அந்தக் காரிருளோடு கலந்து நிமிர்ந்து நின்றது அந்தப் பெரிய வீடு. அதன் ஒரு அறையில் வெளிச்சம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. கவர்ச்சிக் கன்னி கலாவின் படுக்கை அறை அது. கலா நிம்மதியான நித்திரையில் இருந்தாள். மேசை விளக்கின் ஒளிபட்டு அவள் சிவந்த மேனி மேலும் மினு மினுத்தது. விரித்த புத்தகமொன்றைப் பற்றியிருந்த அவள் செங்கரங்கள் இரண்டும் மார்பில் சாய்ந்து கிடந்தன. இந்தச் சமயத்தில்.....! அவள் அறையைத் திறந்துகொண்டு ஒரு மனிதன் உள்ளே வந்தான். அப்பேதைப் பெண்ணின் மறதியினத்தால் பூட்டப்படாத கதவு அவன் வருகைக்குச் சிரமம் கொடுக்கவில்லை. ஆளைச் சரியாக அடையாளம் காண முடியாத அளவுக்கு முகத்தை மறைத்திருந்தான் அவன். உறக்கம் கலையாத கலாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன், மெல்ல மெல்ல முன்னேறினான். அவன் கைகளுக்கு இடையே புத்தகத்தை எடுத்து மேசையில் வைத்தான். திடுக்குற்று விழித்துக் கொண்ட கலா அலறுவதற்கு முன்னர் வாய்க்குள் சீலை திணிக்கப்பட்டு கைகளும் கால்களும் கட்டில் சட்டங்களோடு பிணைக்கப்பட்டுவிட்டன. மிகத்துரிதமாக இந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடித்துவிட்டான் அந்த மனிதன். “உஸ்.....! என்னை மாட்டி வைக்க நினைத்தால் உன் உயிருக்கே ஆபத்து. திணறிக் கொண்டிருந்த அவளுக்குச் சொன்ன அவன் அவள் ஆடைகளை ஒவ்வொன்றாகக் களைந்து அவளை நிர்வாணம் ஆக்கினான். விளக்கொளியில் பளிச்சிட்ட அவள் சிவந்த மேனியின் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் தொட்டுப் பிடித்து கவைத்து

தடவி இன்னும் எதையோ செய்து இறுதியில் தன் காரியச் சாதனையில் வெற்றி பெற்ற அவன், கட்டுக்களை அவிழ்க்கத் தொடங்கினான்.

வேக ஆவேசத்தோடு கலா எழுந்த சமயத்தில் மேசை விளக்கு அணைக்கப்பட்டு அறை எங்கும் இருள் மூடிக்கொண்டது.

அடுத்த கணம் “நூல்.....!” எனத் துப்பாக்கியின் ஒலி முழங்கி ஓய்ந்தது. அதைத் தொடர்ந்து கதவோசையும் காலடி ஓசையும் கேட்டு மெல்ல மெல்ல மறைந்தது.

பொழுது விடிந்ததும் கலா கொலை செய்யப்பட்ட செய்தி ஊரெங்கும் பரவியது. இன்ஸ்பெக்டர் சிவநாயகம், கலாவின் தந்தையான குமாரசாமியை விசாரணை செய்தார். அவரையும் கலாவையும் தவிர அவர்கள் வீட்டில் வேறு எவரும் கிடையாது.

கண்ணீர் வெள்ளம் கரை புரண்டோடிக் கொண்டிருந்தது குமாரசாமிக்கு.

“சேர்! கலா என் ஒரே மகள்” என்று ஆரம்பித்து அழுத அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லி விட்டு, ஏதாவது துப்புக் கிடைக்குமா என்னும் ஆராய்ச்சியில் இறங்கினார் இன்ஸ்பெக்டர் சிவநாயகம். வீட்டைச் சுற்றிக் கவனித்தார். தடயம் எதுவும் தென்படவில்லை. கலாவின் அருகில் கிடந்த கைத்துப்பாக்கியில் கை அடையாளம் எதுவும் இல்லை என்பதும் பரிசோதனையில் தெரிய வந்தது.

பிரேத பரிசோதனையில் கற்பழிக்கப்பட்ட பின் கலா கொல்லப்பட்டிருக்கிறாள் என்பதைத் தவிர வேறு எந்தத் தகவலும் கிடைக்கவில்லை. பல மணி நேரங்களாக தன் மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்த சிவநாயகம் திடீரென ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தார்.

உடனே குமாரசாமியைக் கைது செய்யும்படி கான்டேபலுக்கு உத்தரவிட்டார். குமாரசாமி திகைத்துத் திணறிப் போனார். உடம்பு எங்கும் வியர்ந்து வழிந்தது.

“என்ன சேர் இப்படிச் செய்யிறியள். கலா நான் பெற்ற மகள் சேர்” என்று அலறினார் குமாரசாமி.

“கவலைப்படாதீர்கள் எனக்கு இதயம் இருக்கிறது. ஆனால் சட்டம் அதற்கு இடம்கொடுக்கவில்லை” என்ற இன்ஸ்பெக்டர், “நீங்கள் நிரந்தரக் கைதியாக்கப்படவில்லை. எனது பாதுகாப்பில்தான் இருக்கப்போகிறீர்கள் சகல வதிகளும் உங்களுக்குத் தரப்படும்” என்று சொன்னார்.

நாட்கள் பல கடந்து ஒரு வாரம் முடிவுற்றது. உண்மைக் குற்றவாளியை ஆசர்படுத்தியிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் சிவநாயகம் அதன் விபரங்களைக் கூறத் தொடங்கினார்.

“கடந்த வாரம் மூன்றாந் திகதி காலை குமாரசாமியின் மகள் கலா கொல்லப்பட்டு அலங்கோலமான நிலையில் கிடந்தாள். முகத்தாடை வழியாகக் குண்டு பாய்ந்திருந்தது. சீலையால் மறைக்கப்பட்டுக் கிடந்த துப்பாக்கியைப் பரிசோதித்ததில் கை அடையாளம் எதுவும் காணப்படவில்லை. பிரேத பரிசோதனையில் கலா கற்பழிக்கப்பட்டிருந்தாள் எனத் தெரியவந்தது. இதன் காரணங்களை

இதற்குரிய சாதனங்களோடு ஆராய்ந்ததில், வீட்டின் பின்புறமாக வந்த கொலையாளி நேராகக் கலாவின் படுக்கை அறையினுள் நுழைந்து கலாவை பலாத்காரமாகக் கற்பழித்திருக்கிறான் எனத் தெரிவித்திருந்தது. ஆணவத்துக்கும் அழகும் நிறைந்த கலாவுக்குத் தன் தந்தையின் கைத்துப்பாக்கியைத் துணியினால் மறைத்து பக்கத்தில் வைத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. அதை அவள் எடுத்து கொலையாளியைச் சுடுவதற்கு எத்தணித்த போது அதை அவன் தடுப்பதற்கு முயற்சி எடுத்ததில் துப்பாக்கி வெடித்த குண்டு கலாவின் கன்னத் தாடையில் பாய்ந்திருக்கிறது. இதுதான் அவள் மரணத்திற்குக் காரணமாகும்.

“கொலையாளி யார்? கலாவை அவன் ஏன் கற்பழித்தான்? துப்பாக்கி வைத்துக் கொள்ளும் வழக்கம் கலாவுக்கு இருந்த காரணம் என்ன?” என்பதுதான் புதிராக இருந்தது எனக்கு.

மாதர் சங்கத்தில் தலைவியாக இருந்த கலா ஆணிணத்தை அடிமைச் சின்னங்களாகக் கருதி வாழ்ந்தாள். அதனால் அவளுக்குச் சில பல பகைமைகள் இருந்திருக்கலாம். இதன் காரணமாகத் தன் பாதுகாப்புக் கருதி கைத்துப்பாக்கியை வைத்துக்கொள்வது வழக்கமாக இருக்கலாம் என்பது சாதாரணமாக விளங்கினாலும் சரியான ஆதாரத்தைக் கண்டுபிடிக்கவே எண்ணினேன். அதன் சார்பாக கலாவின் தோழி சரோசினியை விசாரித்தேன்.

கலா ஒரு துணிச்சல்காரி எந்த ஆண்களையும் அவள் மதிப்பதே இல்லை. எந்த ஆணாவது உன்னிப்பாகப் பார்த்துவிட்டால் தானும் அவனைப் பார்த்து காதலிப்பது போல் நடத்துக் கடைசியில் கண்டபடி ஏசி விடுவாள். இது அவளுக்கு ஒரு வேடிக்கை என்று கலாவைப் பற்றிச் சொல்லிய சரோசினி அவள் சாவதற்கு முதல்நாள் அவளின் புதிய காதலனுடன் சண்டை இட்டுக் கொண்டதாக தகவல் தந்தாள்.

மாதர் சங்கத்திற்கு முன்னால் இருக்கும் யூனியன் காரியலயத்தில் வேலை பார்க்கும் லோகநாதன் அவளின் புதிய காதலன். இறுதியில் லோகநாதன் “நான் நல்லவன். என்றாவது ஒருநாள் நான் பொல்லாதவனாக மாறுவேன்” ஞாபகம் வைத்துக்கொள்” என கலாவை எச்சரித்ததாகவும் சரோசினி சொன்னாள். உடனே லோகநாதனைக் கைது செய்தேன். உண்மையை ஏற்றுக்கொண்ட அவனை உங்கள் முன் நிறுத்தி இருக்கிறேன் என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் சிவநாயகம்.

ஏமாற்சு சொன்னது நானோ?

நடு நசி ஒருமணி. முன் நிலவும் தன் கால எல்லை முடிந்து வான வெளியை விட்டு விலகி ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டதால், உலகம் முழுவதும் பேய் இருட்டில் குமைந்து கிடக்க, மெல்லிய இளங்காற்று கள்ளன் பதுங்குவதைப் போல், அதிக ஓசையின்றி மெல்ல மெல்ல வீசிக் கொண்டிருக்கிறது.

உயரத்தால் குறுகி கிளைகளால் பரவி முற்றத்தில் நின்ற நைட்குயின் பூ மரம் மலர்களைச் சிந்தி மணம் பரப்பிப் கொண்டிருக்கிறது. இந்த இக்கட்டான இருள் கவிந்த நேரத்திலேதான் “நைட்குயின் மரத்தின் கீழ் இரண்டு மனித உருவங்கள் ஆசையின் பரிமாற்றத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்துகின்றன. ஒன்று ஆண் மற்றது பெண். பெண் உருவ நெஞ்சத்தில் ஏக்கமும் பயமும் பெருகி வியர்வை பொங்க தலை நிமிராமல் நிற்கிறது. பயமும் பதட்டமும் இருந்தாலும் அதையும் மீறிய அசுரவேகம் நெஞ்சத்தில் ஒலிக்க ஏதோ ஒரு காரணத்தைக் கேட்டு, அதில் தீர்வு காண வேண்டும் என்னும் போராட்டம் வலுக்க அதைத் தன்னோடு அணைக்க முயல்கிறது ஆண் உருவம். இரண்டுமே அனுபவத்தில் புதுமை ஆனவை. ஆயினும் அவசரம் முந்திக் கொள்கிறது. ஒன்று அணைக்க மற்றது அதை ஆதரிக்க காரியம் தொடங்கியது. நேரம் தளர் நடையில் நகர்கிறது.

தங்களின் காரண காரியம் முடிந்ததும் ஒன்றை ஒன்று விலகிச் செல்கின்றன.

தொழில் முடிந்து வீட்டுக்கு வந்த மகேசன் “செல்வம்!” என்று குரல் கொடுத்தான். சிரித்த முகத்தோடு தேனீரைக் கொண்டு வந்து

கொடுத்தாள் செல்லத்தின் தங்கை ராசம்! இந்த நேரத்தில் தான் தன் அத்தான் வருவார் என்பதை வழக்கத்தில் தெரிந்து வைத்திருந்த ராசத்திற்கு அவன் வந்த உடனேயே தேனீரை அவன் கையில் கொடுப்பது பழக்கமாகி விட்டிருந்தது.

இன்முகம் காட்டித் தன்னை வரவேற்கும் தன் மனைவி செல்லம் பிரசவத்தை முன்னிட்டு மூலையில் முடங்கி விட்டதால் வீட்டுப் பொறுப்புக்கள் ராசத்திற்குப் பெருகிப் போனதை எண்ணிப் பெரு மூச்செறிந்தான் மகேசன். அவன் விட்ட பெரு மூச்சின் அடித்தளத்தில் ஏதோ ஒரு குறையின் சுவடும் பத்திருந்திருந்தது. ராசத்திற்கு ஒரு நல்ல மண மகனைத் தேடும் பொறுப்பு அவனைச் சார்ந்திருப்பதை ஒருமுறை எண்ணிக் கொண்டான் அவன். 'உங்களோடு வேலை செய்யும் முன் வீட்டுக்குக் கணேஸ் எப்பவோ வந்திட்டார். நீங்கள் ஏன் கணக்கம்? என்று கேட்டாள் ராசம்.

"அவன் தனியாள் வேளைக்கு வந்திட்டான். நான் குடும்ப காரன் வீட்டுக்குச் சாமான்கள் வாங்க வேண்டாமா?" என்றான் மகேசன்.

தேனீரைக் குடித்துவிட்டு செல்லம் படுத்திருந்த அறைக்குச் சென்றான் மகேசன். குழந்தையை அணைத்தபடி படுத்திருந்த செல்லம் தன் கணவனைக் கண்டதும் எழுந்து உட்கார்ந்து "வாருங்கள் அத்தான்" என்றாள். "செல்லம் உடம்பு எப்படி? சுகந்தானே!" எனக்கு ஒரு குறையும் இல்லை. நீங்கள் தான் சாப்பாட்டு விஷயத்தில் எப்படியோ! அத்தான் சாப்பிடச் சோர்ந்தாலும் நான் விடுவேனா அக்கா என்று கூறிக்கொண்டே உள்ளே வந்தாள் ராசம்.

செல்லத்திற்கு நீ தங்கை இல்லையா என்று சிரித்தான் மகேசன்.

அடுப்பில் எதையோ வைத்துவிட்ட ராசம் அவசரமாக அடுப்படிக்கு ஓடினாள். ராசத்தின்ர கல்யாண விசயமாகத் தரகர் கந்தசாமியிடம் கதைச்சிருந்தேன். அது ஒழுங்காகிவிட்டதாகவும் இன்னும் ரெண்டு நாட்களில் பெண் பார்க்க வருவதாகவும் கந்தசாமி என்னைக் கண்டு சொன்னார். என்று மனைவிக்குச் சொல்லி பூரித்தான் மகேசன்.

அடுத்த நாள் செல்லம் இதை ராசத்திற்கு சொன்னபோது என் கலியாணத்திற்கு இப்போ என்ன அவசரம் அக்கா! என்று உள்ளத்தை எங்கோ தள்ளி வைத்துப் பேசினாள் ராசம்.

இரவு நித்திரையே வரவில்லை ராசத்திற்கு நாளை தன்னைப் பெண் பார்க்க வருகிறார்களே என்ற ஒருவிதப் பயமும் வெறுப்பின் குணவும் இதயத்தைக் குறட்டு போட்டு முறுக்கினாற்போல் ஒரு வேதனையும் தொல்லை கொடுக்க அதிக நேர விழிப்புக்குப் பின் எப்படியோ உறங்கிப் போய்விட்டாள் ராசம்.

காலையில் எழுந்தபோதும் உற்சாகம் குன்றி காணப்பட்ட ராசம் தன் எண்ணச் சூறாவளிக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு சிக்கல் தன்னை எதிர்நோக்கி இருப்பதில் வெறுப்பும் வேதனையும் அடைந்தாள். அது உடலிலும் பரவியிருந்தாற்போல் முகம் வெளுத்து கை கால் சோர்ந்து நடைப் பறவையாக நடமாடினாள்.

பத்து மணியளவில் ராசத்தைப் பெண் பார்க்க ஒவ்வொருவராக வரத் தொடங்கினர். முதலில் தரகர் கந்தசாமி “ஹி.....ஹி...! என்று சமாளிக்கும் சிரிப்போடு உள்ளே நுழைந்தார்.

தொடர்ந்து மாப்பிள்ளை, அவர் தாய் தந்தை ஆகிய மூவரும் வந்தனர். இரு சாராரிடையேயும் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்து முடிந்ததும் எதிர்வரும் புதன்கிழமை கலியாண நாள் இருப்பதாக ஞாபகப்படுத்தி இரு பகுதியினரும் சரி என்று உடன்பட்டுக் கொண்டதால் அன்றைக்கே கலியாணத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறி முடித்தார் தரகர் கந்தசாமி.

இரு பகுதியினரும் சம்மதம் தெரிவித்து மகிழ்ந்த அந்த நேரத்தில் கவர் ஓரமாகச் சாய்ந்து நின்ற ராசம் “தொப்”பென கீழே விழுந்தான். அனைவரும் திகைத்துப் போயினர். மகேசன் ஓடிப்போய் வைத்தியர் ஒருவரை கூட்டி வந்தான். வைத்தியர் சொன்ன தகவலோ அனைவரையும் மேலும் திகைப்படையச் செய்தது.

“கார்ப்பவதியா”? என்று எழுந்த மாப்பிள்ளை வீட்டார் மெல்ல நழுவத் தொடங்கினர்.

“பரிகாசமாகவே கடித்த பாம்பு பல பேர் அறியவே மெத்த வீங்கி” பாம்பாட்டிச் சித்தரின் பாடலின் முதல் அடியை வாய்க்குள் முணுமுணுத்த தரகர் கந்தசாமி வெறுப்பின் சாயலோடு மகேசனைப் பார்த்துவிட்டு வெளியேறினார்.

“உன்னை கெடுத்தவன் யாரம்மா? உண்மையைச் சொல்” துள்ளிக் கொண்டிருந்தான் மகேசன்.

சிறிது விழித்திருந்த ராசத்தின் கண்கள் மீண்டும் மூடிக்கொண்டு நீரைப் பெருக்கின. “பாதகி எங்கள் வம்சத்தைக் கெடுக்க வந்தவளே! நீ உயிரோடு இராதே செத்துப்போ”

தலையில் அடித்துக் கொண்டு அழுதான் செல்லம். உள்ளக் காயத்தின் வேதனையைத் தாங்க முடியாமல் உலாலிக் கொண்டிருந்த மகேசன் திடீரென உள்ளே ஓடிப் போனான். ராசத்தின் உடுப்புப் பெட்டியில் இருந்து ஒரு கடிதத்துடன் திரும்பி வந்தான். அது ஒரு காதல் கடிதம். எழுதியவன் பெயர் அதில் குறிப்பிடப்படவில்லை ஆயினும் அதன் சாரம்சம் அவனைப் புலப்படுத்தியது. அதே எழுத்துக்களை ஒருமுறை அல்ல, பலமுறை அவன் கண்டிருக்கிறான். அவனோடு வேலை செய்யும் ஒருவனின் கையெழுத்தை அவனுக்குத் தெரியாதா என்ன!

“ஆத்திரத்தின் வேகம் அலைமோத வெளிவாசலை நோக்கி நடந்தான் மகேசன். மயக்க நிலையிற் கிடந்த ராசத்தின் விழிகள் மீண்டும் திறந்தன.

“அத்தான் போகாதீர்கள் நில்லுங்கள் என்று தணிந்த குரலில் கூவிக்கொண்டு எழுந்தபோது முடியாமல் தொப்பென வீழ்ந்தான் ராசம்.

அவன் எதையும் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. வேகமாக நடந்தான். வெளிக் கதவைத் தாண்டியதும் கால்களுக்கு

விலங்கிட்டாற்போல் ஓய்ந்து நின்றான்.

எதிர்வீட்டிலிருந்து வந்து வீதியில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கிய ஒருவரிடம் எதிரே வந்தவர் கேட்டார், கலியாணம் முடிஞ்சுதோ? “ஓமோம் தாலி எல்லாம் கட்டி முடிஞ்சது” “கணைசுக்குப் பொருத்தமான பெண் விளம்பரம் இல்லாத கலியாணம் அதுதான் ஒரு குறை” அத்தோடு இருவரும் விலகிச் சென்றனர், அவமான முத்திரையை நெஞ்சத்தில் தாங்கிய மகேசன் சிலையாக நின்று விட்டான்.

“கெதியாக ஓடி வாருங்கோ” என்ற செல்லத்தின் குரல் கேட்டு சுய உணர்வுக்கு வந்தவனாய் உள்ளே ஓடினான்.

‘தங்கச்சி போயிட்டியா?’ என்று ராசத்தின் முகத்தோடு முகத்தை மோதிக்கொண்டிருந்தான் செல்லம்.

“செல்லம் அழாதே அவள் ஆத்மா சாந்தி பெறட்டும்” என்று செல்லத்தை தேற்றிய மகேசன் மீண்டும் சிலையானான்.

அமைதி நிலவியது.

இரவிலே மணம் பரப்பிய “நைட்குயின்” பூமரங்கூட சப்பென்று நின்றது. காற்றின் அசைவே இல்லை. இருந்தாற்போல் இருந்து எதிர்வீட்டில் ஒலி பெருக்கி அலறத் தொடங்கியது. அதிலிருந்து கிளம்பிய “ஏமாறச் சொன்னது நானோ என் மீது கோபம் தானோ” என்னும் சினிமாப் பாடல் விண்ணதிர ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

சைக்கிள் பயணம்

விடிகாலைப் பொழுது வெளியே எட்டிப் பார்க்க முன்னரே படுக்கையில் கிடந்த பரமசிவத்தை உசப்பினாள் பாக்கியம்.

“என்னடியப்பா சரியா விடியிறதுக்குள்ள எழுப்புறாய். என்னமோ தெரியாது மகளைப் பார்க்கப் போற புழுகத்தில் கிடந்து ஆரவாரப்படுகிறாய்” என்று சலிப்போடு எழுந்து உட்கார்ந்தார் பரமசிவம். அவளைப் பார்த்து கன நாளாய் போச்சு ஒருக்கால் போய் பாத்திட்டு வருவமே’.

‘வயது போன எங்களை வந்து பார்க்க கரிசனை இல்லாத பிள்ளைகளை நாங்கள் போய் பார்க்க வேணுமென்று நீ துடிக்கிறாய்’. ‘என்னப்பா செய்யிறது பெற்றவங்கதான் இப்ப பணிந்து போக வேண்டியிருக்கு’ ‘வெள்ளென போனால் நேரத்துக்கு திரும்பி வந்திடலாம். நான் அப்ப வெளிக்கிடட்டோ’

‘பூனைக்கு கொண்டாட்டம் சுண்டெலிக்கு சீவன் போகுதாம். நீ சைக்கிளில் அசையாமல் இருப்பாய், நானல்லோ உன்னை வைத்து எவ்வளவோ தூரம் மிதிக்க வேணும்’.

‘என்னப்பா செய்யிறது. அவளின்ர வீட்டிக்கு பஸ்ஸும் போகாது. மெயின் றோட்டில் இருந்து அவளின்ர வீட்டுக்கு குறுக்கொழுங்கைக்கால கொஞ்சத் தூரம் நடக்க வேணும். நான் கால்வாதக்காரி, நடந்து கொள்ளமாட்டன். ஆட்டோபிடிக்கவும் எங்களுக்கிட்ட காசா கிடக்கு. அந்தக் காசு இருந்தால் ஒரு கிழமைச் சீவியத்தை ஓட்டலாம்’.

பாக்கியம் சொன்னதில் நியாயம் இருந்தது. தன்னால் முந்திய மாதிரி ஓடி ஆடி உழைக்க முடியாது. தனக்கும் வயது எழுபதைத் தாண்டி விட்டுது. தாங்கள் சேமித்தவை எல்லாம் பாழாய்ப்போன யுத்தத்தால் ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வில் கரைஞ்சி போய் விட்டுது. இப்ப பொருளாதாரத்தில் எவ்வளவோ பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறோம். அரசோ பொது நிறுவனமோ முதியவர்களுக்கென்று எந்த வருமானத்தையும் வழங்க முன்வரவில்லை. முதியவர்கள் தானே செத்து தொலையட்டும் என்ற எண்ணத்தினாலோ என்னவோ தெரியாது.

விதவைகளுக்கு முன் உரிமை கொடுக்கப்படுகிறது. விதவைகள் என்ற போர்வையில் சலுகைகளைப் பெற்று வரும் இளம் விதவைகள் அநேகமானோரின் வருமானத்தின் கூட்டுத்தொகை அவர்களுடைய வங்கிக் கணக்குப் புத்தகத்திற்கு மட்டுந்தான் தெரியும். வந்தாரை வாழ வைக்கும் இந்த வன்னி மண் இருந்தாரைத் துரத்திக் கொண்டிருக்கிறது. பணம், பதவியின் ஆக்கிரமிப்புக்குள் பராரிகள் நசுக்கப்படுகிறார்கள்.

இவையெல்லாம் பரமசிவத்தின் அவதானத்தில் கவனிக்கப்பட்ட உண்மைகள். அதற்காக அவர் யார் மீதும் கோபப்படவில்லை. பொறாமைப்படவில்லை. ஆனால், இன்றைய யதார்த்தத்தைப் புரிந்து வைத்திருக்கிறார் அவ்வளவு தான்.

பாக்கியத்தின் பிள்ளைகள் எல்லாம் கலியாணம் செய்து தூரம் தூரமாய் போய் விட்டார்கள். மூத்த மகள் சாரதா மட்டுந்தான் இந்த மாவட்டத்தில் இருக்கிறாள். அவளைப் பார்க்கப் போவதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் பாக்கியத்தின் மனிதற்குள் புதைந்து கிடந்தது.

“சரியப்பா வெளிக்கிடு போயிட்டு வருவம்” என்று பரமசிவம் படுக்கையை விட்டு எழுந்தார். வெளிநோட்டுக்கு சைக்கிளை உருட்டி வந்து தயாராக நின்றார் பரமசிவம். ஒரு காலை நொண்டியபடி மெல்ல மெல்ல நடந்து சைக்கிளடிக்கு வந்தான் பாக்கியம். சைக்கிள் கரியலைப் பிடித்துக்கொண்டு சரியுங்கோ என்றான். பரமசிவம் சைக்கிளைச் சரித்துப் பிடித்ததும் தட்டுத்தடுமாறி ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான். சைக்கிளை நிமிர்த்தி பெடலில் காலை வைத்து மிதிக்கத் தொடங்கினார் பரமசிவம்.

“சைக்கிளில் கெதியா ஏறமாட்டாய் தந்திரமாக இருக்க மாட்டாய், உன்னை ஏத்தி இறக்கிறது பெரிய வில்லங்கம். இதால தான் உன்னோட பயணம் போகப் பஞ்சிப் படுறதான். அதுதானப்பா தன்னை விட ஆறு ஏழு வயது குறைஞ்சவளை கலியாணம் செய்ய வேணும் என்று சொல்லுறவை. சமவயசில் கலியாணம் செய்ததால தான் இந்தப் பாடு. அந்த நேரத்துக் காதல் செய்த வேலை” கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார் பரமசிவம்.

“ஐம்பது வருஷமாய் உங்களோடு இருந்து ஆறு பிள்ளைகளைப் பெற்று குடும்பப் பாரத்தை சுமந்திருக்கிறேனே. அதை மறந்து போனியளா?” என்றபடி பரமசிவத்தின் முதுகில் கிள்ளினாள் பாக்கியம்.

பரமசிவம் வாலிபனாய் இருந்த அன்றைய காலகட்டத்தில் கிளிநொச்சி வன்னியில் அவருடைய குடும்பம் வசதி வாய்ப்போடு

இருந்தது. அவர்களுக்கு இரண்டு மேட்டுக் காணிகள் தூரம் தூரமாக இருந்தன. ஒன்றில் அவர்கள் குடி இருந்தனர். இன்னொரு காணியிலிருந்த வீட்டில் பாக்கியமும் அவள் தந்தை குழந்தை வேலுவும் வாடகைக்கு குடியமர்த்தப்பட்டிருந்தனர்.

பாக்கியம் குடும்பம் யாழ்ப்பாணம் நெல்லியடியைச் சேர்ந்தவர்கள். அவள் பெற்றோருக்கு ஒரே பிள்ளை. பஸ் ஓட்டுநராக குழந்தை வேலு கிளிநொச்சி டிப்போவுக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தார். அவர் மனைவி நெல்லியடிச் சந்தையில் தேங்காய் வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்ததால் காலையில் போனால் சந்தையால் மாலையில் தான் வீடு வருவா. இரண்டு மாத திருமண வாழ்க்கையில் விபத்தொன்றில் கணவனைப் பறிகொடுத்த பாக்கியம் வீட்டில் தனிமைப்பட்டிருந்தாள்.

பார்த்தவர் மீண்டும் பார்க்கும் அளவுக்கு அழகு தேவதையான பாக்கியத்திற்கு வாலிபர்களின் தொல்லை அதிகரித்ததால் மகனைக்கூட்டி வந்து தன்னோடு வைத்துக் கொண்டார் குழந்தை வேலு. பாக்கியம் குடியிருந்த காணியில் தென்னை மரங்கள் நின்றதால் தேங்காய் பிடுங்கி விற்ற பரமசிவம் அங்கு இடையிடையே போய் வருவார்.

அப்போதெல்லாம் பாக்கியமோ அவரோ ஆளை ஆள் பார்ப்பதோ கதைப்பதோ கிடையாது. பாக்கியம் தன் அலுவலோடு இருப்பாள். அவர் பிடுங்கிய தேங்காயைக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து விடுவார். காலம் செல்லச் செல்ல பாக்கியத்தின் மேல் பரமசிவத்திற்கு ஒரு ஈர்ப்பும் அனுதாப உணர்வும் ஏற்படத் தொடர்ங்கியது. ஒரு நாள் முற்றத்தில் குந்தி சட்டி பாளை கழுவித் கொண்டிருந்த பாக்கியத்தை காணியின் பின் மூலையில் நின்ற பரமசிவம் இடைவிடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தற்செயலாகத் திரும்பிய பாக்கியமும் பரமசிவத்தைப் பார்த்து விட்டாள். இருவர் கண்களும் நீண்ட நேரமாக விலகாமல் இருந்தன. இறுதியில் பரமசிவம் மெல்லச் சிரித்தார். பாக்கியமும் சிரித்தாள். அன்று முதல் அவர்களின் காதல் மலர ஆரம்பித்தது.

பஸ் ஓட்டுநராக குழந்தைவேலு காலையில் கடமைக்குப் போனால் மாலையில் தான் வீடு வருவார். அதனால் இருவரினதும் உறவும் இடைஞ்சல் எதுவும் இன்றி வளர்ந்து கொண்டிருந்தது.

பரமசிவத்தின் பெற்றோர் இதை அறிந்ததாலோ என்னவோ அவசர அவசரமாகப் பரமசிவத்திற்குப் பெண் பார்த்து விட்டனர்.

‘என்னைக் கைவிட்டு விடாதீர்கள்’ என்று பரமசிவத்திடம் கதறி அழுதாள் பாக்கியம். தொட்டவளை விட்டு மற்றவளோடு எப்படி வாழ முடியும். அதை அவர் துளியும் விரும்பவில்லை. தீர்மானத்திற்கு வந்த பின்னர் திரும்பிப் பார்ப்பது பரமசிவத்தின் பழக்கம் இல்லை. தன் நண்பன் ஒருவனின் காரை ஒழுங்குபடுத்தி பாக்கியத்தை ஏற்றிக்கொண்டு மன்னாரில் வாழ்ந்து வந்த தன் மாமன் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் சென்றார். அன்றிலிருந்து அவருக்கு அவர் குடும்பத்திற்கும் பிளவு ஏற்பட்டாலும் பாக்கியத்தின் பெற்றோர் அவளைப் புறக்கணிக்கவில்லை. அவரைத்

தன் மகனாகவே கணித்தனர்.

ஆரம்ப காலத்தில் பாக்கியத்தின் அகம்பாவத்தால் அடி உதை வாங்கினாலும் ஒரு நாளேனும் அவரை விட்டு விலகாமல் ஆறு பிள்ளைகளை பெற்றவள் பாக்கியம். தன் வாழ்க்கை வட்டத்தில் கடந்துபோன சிறு பகுதி ஒன்றை நினைவு கூர்ந்த பரமசிவம் சுய நிலைக்கு வந்தார். பாக்கியம் அவரோடு வந்து காதலியாக, மனைவியாக, தாயாக, பேத்தியாக இப்படிப் பல தோற்றங்களைப் பெற்றிருக்கிறாள். அவர் இன்று உடம்பை விலக்கி விட்டு அவளைப் பார்க்கிற பொழுது அவள் ஒரு தெய்வமாக அவருக்கு உணரப்படுகிறாள்.

‘என்னப்பா கண்டபடி ஒருநியள். பள்ளம் மேட்டைப் பார்த்து ஓடுங்கோ’ புது றோட்டு போட்டிருக்கிறாங்கள். பார் அகலமாய் கிடந்த றோட்டை ரெண்டு பக்கத்தையும் மெசினால் வெட்டி அகலத்தை சிறிதாக்கி நடுவில ஆமை முதுகு மாதிரி உயர்த்திக் கிறவலைக் கொட்டித் தாரை வார்த்து விட்டுக்கிடக்கு. சில இடங்களில் தாரும் இல்லை கிறவல் மட்டும்தான். பெரிய வாகனங்கள் போகைக்க கிறவல் புழுதி சைக்கிள் காரனைத் தான் குளிப்பாட்டுது. மோட்டார் சைக்கிள் காரன்கூட கொஞ்சமாவது தாமதிக்கிறானா என்னை முந்திவிடு என்று கூவிக்கொண்டு வேகமாகப் பறக்கிறான். ஆட்டோக்காரனும் ஓடுகிற ஓட்டம் பெரிய கொடுமை. எதிரே வார பெரிய வாகனத்தைக் கண்டு சைக்கிள் காரன் விலகிக் கொடுக்க ஆட்டோக்காரனோ மோட்டார் சைக்கிள் காரனோ பின்னால் வேகமாக வந்து நுழைஞ்சு கொண்டு போகிறார்கள். சைக்கிள் காரன் காணுக்கை விடாவிட்டால் மோதிப்போட்டுப் போவான்கள். அதைக்கேட்க ஆர் இருக்கினம். ஒரு தைரியசாலி பக்கவாட்டில் நின்று உதைச்சால்...! வார்த்தையை முடிக்காமல் பரமசிவம் சிரித்தார்.

‘ஏனப்பா சிரிக்கிறியள்?’ பின்னால் இருந்த பாக்கியம் கேட்டாள். பரமசிவத்தால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. மீண்டும் சிரித்தார். ‘ஏன் இப்படிச் சிரிக்கிறியள் உங்களுக்கென்ன விசரே?’ பாக்கியம் மீண்டும் கேட்டாள். ஒரு தைரியசாலி பக்கவாட்டில் நின்றுகொண்டு உதைஞ்சால் ஆட்டோ உருண்டு குத்துக்கரணம் போடும். அப்படிப்பட்டதை வைத்துக்கொண்டு அவையின்ர நடப்பை நினைச்சுப் பாரகையக்க சிரிப்புத்தான் வரும். இதைத்தான் நாட்டு வளர்ச்சி என்று சொல்லுகினம். இப்படித்தான் வசதி வாய்ப்பு உள்ளவர்கள் வசதி குறைந்தவர்களை நகக்கி வைத்திருப்பதும் நாட்டு வளர்ச்சியோ? என்று பரமசிவம் சிரித்தார்.

‘சரியப்பா கதையை விட்டுப்போட்டு றோட்டைப் பார்த்து ஓடுங்கோ பின்னால் வாகனம் வருகுது’

பரமசிவம் சைக்கிளை ஓரத்திற்கு எடுக்க முன்னரே பின்னால் வந்த வாகனம் ஹோன் சத்தம் போடாமல் முந்திக்கொண்டு வேகமாகப் பறந்தது.

‘சைக்கிள் ஓட்டத்தைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லாதே பாக்கியம். பதினைந்து வயசிலே இருந்து இன்று வரைக்கும் சைக்கிள் தான்

ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறன். சைக்கிள் ஓடுவதற்கும் அவதானம் தேவை. அனுபவம் தேவை சைக்கிளை நம்முடைய சக்தியால் தான் ஓடுகிறோம். நம் சக்திக்கு முடிந்தவரை தான் ஓட முடியும். வீதி ஒழுங்காய் இருந்தால் வேகத்தைக் கொஞ்சம் கூட்டி ஓடலாம். அவ்வளவுதான். எஞ்சினில் ஓடுற மற்ற வாகனங்களுக்குச் சமனாக சைக்கிளை வேகப்படுத்த முடியாது. எங்களின்ர வாழ்க்கையும் அப்படித்தான். எங்களின்ர சக்திக்கு ஏற்ற மாதிரித்தான் எங்களின்ர வாழ்க்கையைக் கொண்டு செல்ல முடியும். அதற்கு மீறி நாம் ஆசைப்படுவதில் பிரயோசனம் இல்லை'

'ஐயய்யோ சைக்கிளைக் கொஞ்சம் நிப்பாட்டுங்கோ' பாக்கியம் கத்திய கத்தில பரமசிவம் திடுக்கிட்டுப் போனார்.

'என்னடியப்பா மகளின்ர வீட்டுக்கு இன்னும் சொட்டுத் தூரந்தானே கிடக்கு. அதற்கிடையில் கத்துறாய்' என்றபடி பிரேக்கைப் பிடித்து சைக்கிளை நிறுத்தினார் பரமசிவம்.

'ஏன் என்ன நடந்தது?' பாக்கியத்தைக் கேட்டார் அவர்.

'நாரிக்க கொழுவிப் போட்டுது. கால் ரெண்டும் விறைச்சப் போச்சு என்று முணங்கியபடி தட்டுத்தடுமாறி சைக்கிளை விட்டு இறங்கினாள் பாக்கியம். சக்கை மாதிரி சைக்கிளில் உட்கார்ந்திருந்தால் கால் விறைக்கும் தானே' என்று சொல்லிச் சிரித்தார் பரமசிவம். பாக்கியம் காலாற அங்குமிங்கும் நடந்து கால் விறைப்பை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

மகள் வீட்டுப் பக்கமிருந்து ஓடி வந்த மோட்டார் சைக்கிள் ஒன்று சட்டென்று பிரேக் அடித்து அவர்களுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் நின்று கொண்டது. மருமகனும் மகளும் தான் அதில் வந்திருந்தார்கள். மருமகன் சைக்கிளோடு நிற்க மகள் மட்டும் அவசர அவசரமாக அவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தாள்.

'வீட்டதான் பிள்ளை வந்தனாங்கள்' ஒரு எதிர்பார்ப்பின் பிரதிபலிப்பு பாக்கியத்தின் முகத்தில் பளிச்சிட்டது.

இவரின்ர சினேகிதன் வீட்டுக் கலியாணத்திற்கு அவசரமாய் போய்க்கொண்டிருக்கிறம். எல்லோரும் எங்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பினம். இந்த நேரம் வந்திருக்கிறியள். உங்களுக்கு ஏதாவது தந்து விடலாம் என்றால் அதற்கு இப்ப முடியாமல் கிடக்கு. இந்த முறை இவர் அதிகமாக ஒன்றும் கொண்டு வர இல்லை. மட்டுமட்டாய் போக்குவரத்துச் செலவோடு தான் வந்தவர். இப்ப என்ன செய்யப்போறியள். ஹோனை அழுத்தினார் மருமகன்.

'நின்று பேச நேரமில்லையம்மா போயிட்டு வாரன்' ஏக்கப் பெருமூச்சோடு விடை கொடுத்தாள் பாக்கியம். மகள் ஓடிப்போய் ஏறிக்கொண்டதும் மோட்டார் சைக்கிள் காற்றாகப் பறந்து மறைந்தது. பாக்கியம் கண்ணீர் வழிய அவர்கள் போன திசையையே பார்த்தபடி திகைத்துப்போய் நின்றாள். நடந்த எல்லாவற்றையும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்த பரமசிவம்.

‘இன்னும் ஏனப்பா நிற்கிறாய் வீட்டுக்குப் போக மனமில்லையா?’ என்று சைக்கிளைத் திருப்பினார்.

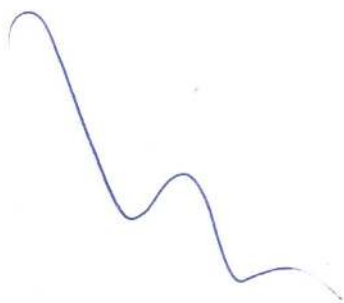
வெளிநாட்டிலிருந்து மருமகன் வந்து நிற்கும் செய்தியை அறிந்து கொண்ட பாக்கியம், போனால் ஏதாவது உதவி கிடைக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்போடுதான் பரமசிவத்தையும் இழுத்துக்கொண்டு வந்தாள். அது ஏமாற்றந்தரும் என்று அவளுக்குத் தெரியாது. பாக்கியம் நான் வரையக்க உனக்குச் சொல்லிக்கொண்டு வந்ததெல்லாம் என்ன? இன்றைய அவசரமான உலகத்தைப் பற்றி இன்னும் உனக்கு விளங்க இல்லையே. இந்த உலகத்தை விட்டு நீ உனக்குள்ளே விலகி நின்று பார்த்தால் தான் உண்மை விளங்கும். அந்த நிலை உனக்கு எப்பவருமோ எனக்குத் தெரியாது’

‘மருமகன் கூட கவனிக்காமல் போகிறாரே’, ‘பாக்கியம் பணம் பத்தும் செய்யும். மருமகன் இஞ்ச நல்ல மெக்கரானிக்காய் இருந்தவன் தானே. நல்லா உழைச்சவன் தானே. அப்பவே நம்மைக் கவனிக்க இல்லை. இப்ப வெளிநாட்டில் பாத்ரம் கழுவுறானாம். அவனிட்டப்போய்க் கையேந்தப் போறியே. பிச்சை வாங்கினாலும் பாத்திரம் அறிஞ்ச பிச்சை போடுறவனிட்ட தான் பிச்சை வாங்க வேணும்.

தெரியுமோ சரி சரி சைக்கிள்ல ஏறு கெதியா வீட்ட போவம். அவையள் மோட்டார் சைக்கிளில் வேகமாய் போகினம். நாங்கள் மெல்ல மெல்ல சைக்கிள்ல போவம்.

கவலை தேய்ந்த முகத்தோடு பாக்கியம் சைக்கிளில் ஏறி உட்கார்ந்தும் வீட்டை நோக்கி கொஞ்சம் வேகமாக சைக்கிளை மிதித்தார் பரமசிவம்.

காற்றோடு பறந்த கடதாசி

வாழ்க்கையின் நீண்ட பயணத்தைக் கடந்துவந்து விட்ட அனுபவமும் அதனால் ஏற்பட்ட களைப்பும் செல்லத்திற்கு இருந்தது. 'எங்கே? ஏன்? எதற்காக? என்று எவரும் முன் வந்து கேட்காத புதுஇடத்தில் தான்விட்ட தவறினால்தான் நிர்க்கதியாகி விட்டதை எண்ணி தன் பேதை மனதைக் கடிந்து கொண்டு, குப்பையும் கூழத்தையும் சுமந்துகொண்டு ஊர்ந்து போகும் ஒரு வகைப் பூச்சியை போல், கையிலே பச்சிளங் குழந்தையையும், அதனால் ஏற்படுகின்ற மனத் துன்பத்தையும் சுமந்துகொண்டு அவளும் வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்தாள். பொறுப்புள்ள ஒருவரிடம் இருக்கும்வரை தான் புத்தகத்திற்கு மதிப்பு அது கிழிக்கப்பட்டு குப்பைக்குப் போனால்....?

சற்று நேரத்திற்கு முன்னர் ரயில் நிலைய அதிகாரி மனம் பொறுக்காமல் "ஏன் இப்படி சீர்கெட்டு அலையிரியலோ எனக்குத் தெரியாது. நல்ல மாதிரி நடக்கத் தெண்டியுங்கோ" என்று சொன்ன வார்த்தைகள் அவள் நெஞ்சத்தில் தையல் ஊசி போல் குத்தி நினைவு நூலைக் கோர்த்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் நல்லவர். உள் ஒன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசத் தெரியாதவர். குணம் என்னும் குன்றேறி நிற்பவர் போலும், கணமேனும் தன் கோபத்தை காத்துக் கொள்ள முடியாமல்தான் அப்படிச் சொன்னார். மானத்தையும் மரியாதையையும் பற்றி என்ன வெல்லாம்மோ ஏசி இருக்கலாம். அப்படி ஏசாமல் இந்த வரையிலாவது சொன்னாரே அவர். அவர் வயது முதிர்ந்தவர்தான் அனுபவ சாலிதான் ஆயினும் அவர் அனுபவம் அரை குறையானது. இந்த உலகத்தோடு ஒத்துப் போகின்ற எண்ணம் மஞ்சள் கண்ணாடி

அணிந்ததால் அவர் பார்க்கின்ற பொருள் எல்லாம் மஞ்சளாகவே அவருக்குத் தெரிகிறது. தவறான பழக்கத்தில் நடமாடும் ஏனைய பெண்களைப்போல் என்னையும் எண்ணிக்கொண்ட எண்ணமே அவர் அப்படிச் சொல்வதற்கு தூண்டு கோளாயிற்று. சமூகத்தின் கயமைப் புரையோட்டத்தில் அவர் கண்ட எதிரொலி தான் அது.

எங்கு பார்த்தாலும் கள்ளரும் காதையரும், கற்பைவிலை பேசும் மாதர்களும் நெருஞ்சி முள்ளைப் போல் நிறைந்திருக்கிறார்களே!

கொழும்பு நகரில்தான் அப்படி என்று எண்ணினேன். ரயிலிலும் இப்படி! கொஞ்ச நேரம் கண் அயர்ந்து விட்டேன். அதற்கிடையில் என் பெட்டியைக் களவாடிவிட்டார்களே! கையில் வைத்திருந்தால் தொலைந்துபோகும் என்று எண்ணியல்லவா பயணச்சீட்டையும் அதற்குள் வைத்தேன்.

ரயில் நிலைய அதிகாரி நல்லவர் ஆன படியால்தான் என்மீது இரக்கப்பட்டு நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்காமல் இந்த வரையிலாது விட்டு ரயில்வே நிலையத்தில் இரவு தங்கியபோது உதவியாகவும் இருந்தார்.

விடியுமட்டும் நான்பட்ட துன்பம் அம்மம்மா...! எத்தனை வாலிபர்கள் என்னை வட்டமிட்டுப் பார்த்தார்கள். வலிந்து வலிந்து கதைத்தார்கள்! எதை எதையோ கேட்டார்கள். என்ன என்னமோ சொன்னார்கள். நான் பெண் என்பதால் இந்தக் கொடுமை! நான் என்ன செய்வது. புது இடமாயிற்றே ஏதாவது கடிந்து ஏச முடியுமா?

இவைகளை எல்லாம் கவனித்து விட்டுத்தான் காலையில் அவர் அப்படிச் சொன்னார்? ஒரு நாயை பல நாய்கள் சுற்றுவதைப்போல ஒரு பெண் தனித்து நின்றால் இந்த வாலிபருக்கெல்லாம் ஏன் இந்த மோகம்? கூடப் பிறந்தால்தான் சகோதரியா? வயிற்றில் பிறந்தால்தான் தாயா! பள்ளிப்படிப்போடு அவர்களின் அறிவு நின்று வாழ்க்கை ஒழுக்கத்தைப் பற்றி சிந்திக்காத தவறா?

காரின் ஹோரன் சத்தம் கேட்டதும் செல்லம் திடுக்கிட்டு ஓரத்திற்கு வந்தாள். இப்பொழுது எங்கே போகிறேன் ஏன் போகிறேன் என்று உள்ளுணர்வு கேட்டுக் கொண்ட போதிலும் வெளியுணர்வு அதற்கு விடை அளிக்க தைரியமற்று முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.

மிதித்தால் தப்பித்துக் கொள்ளத் தெரியாத ஏறும்புகள் கூட குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கித்தான் ஊர்கின்றன. அவளோ எல்லை தெரியாத பயணம்!

கால்கள் நடைபோட மனம் என்னவெல்லாமோ எண்ணப் பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் போய்க் கொண்டே இருந்தாள். நேரம் தேய்ந்து தேய்ந்து கொண்டே போக வீதி நீண்டு கொண்டே போயிற்று. பத்துமணிக்கு மேலாயிற்று.

முதல் நாள் காலையிலிருந்தே அடங்கிப் போயிருந்த பசி இப்போது தலை தூக்க ஆரம்பித்தது.

காசுக்கு எங்கோ போவது...?

யாரிடம் கேட்பது...?

தண்ணீராவது குடிக்கலாம் என்று வீதி ஓரத்தில் இருந்த சர்பத் கடைக்குப் போய் தண்ணீர் கேட்டாள். விழுதிப் பூச்சையும் சந்தனப் பொட்டையும் நெற்றியிலே நிரப்பி இருந்த கடைக்காரன் பார்வைக்கு ஜீவ காருண்யம் உள்ள பக்தி மாணைபோல் தோன்றினாலும் வாளி நிரம்பிய தண்ணீரை வைத்துக் கொண்டு இல்லவே இல்லை என்று சொல்லிவிட்டான்.

“ஒரு சர்பத் குடு பாவம் குடிக்கட்டும்” என்ற குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் செல்லம். யாரோ முன் பின் தெரியாத வாலிபன் ஒருவன் நின்று கொண்டு தவறான சாயல் படிந்த அரைக் கண்ணால் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தன்னைச் சுற்றி இன்றும் பல மன்மதப் பிறவிகள் வட்டமிடுவதையும் அவளால் இப்போதுதான் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

துரத்துப்பட்ட மாணைப் போல் ஓட்டமும் நடையுமாக ரயில்வே நிலையத்திற்கு விரைந்தாள் செல்லம்.

அவள் எதிர்பார்த்துப் போன ரயில் நிலைய அதிகாரியை அங்கு காணவில்லை. வேறு ஒருவர் இருந்தார். அங்கு நின்ற “போர்ட்டர்” ஒருவரிடம் கேட்டபோது,

“இரவு இருந்தவர். வேலை முடிந்து வீட்டுக்குப் போயிட்டார். திரும்பவும் இரவுக்குத் தான் வருவார்” என்றான்.

அவனிடம் அஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்ட பின்னர், அவர் குடியிருக்கும் இடத்தை விபரித்தான்.

செல்லம் வீட்டை அடைந்த போது ரயில் நிலைய அதிகாரி பத்மநாதன் ஆறுதலாக வீட்டிலேயே இருந்தார்.

செல்லத்தைக் கண்ட அவர் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்காதவராய் “எதுக்கு இஞ்ச வந்த நீ! என்ன வேணும்” என்றார்.

பெரிய இடத்தின் வாசனை அல்லவா? அவர் பேச்சு கொஞ்சம் உறைப்பாகத்தான் இருந்தது. துன்பத்தில் நன்றாக நனைந்து விட்ட அவளுக்குப் பயமே தோன்றவில்லை.

ஏற்கனவே சிறுக சிறுக மப்புக் கட்டியிருந்த வான வெளி இப்போது முழுமையான இருள் கவிந்து நீர்த்துளியாக சிந்தத் தொடங்கியது.

“ஐயா போவதற்குக் காசு இல்லை...அதுதான் ஐயாட்ட கேப்பம் என்று..! அவள் சொற்களை மழுப்பி முடிக்கும் முன்னரே

“எங்கே போகப் போறாய்?” என்று கேட்டார் அவர்.

“இப்போதைய நிலையில் நான் ஒரு அனாதை கடவுள்தான் தஞ்சம். செல்லச் சந்நிதிக்குப் போக வேணும் ஐயா”

“எனக்குத் தெரியும் உன்னைப் போன்ற சின்ன ஆக்களுக்கு உதவி செய்யப் போனால் இப்படித்தான் வீடு தேடிவரவும் தொடங்கி விடுவீர்கள்”

விடு! விடு! என உள்ளே போனவர் கையில் கொண்டு வந்த ஐம்பது ரூபாவை நீட்டினார். அதை வாங்கிக் கொண்டு மரியாதைக்காக

தலையை ஆட்டிய செல்லம் தயங்கி நின்றாள். காலையிலேயே இவரிடம் கேட்டிருக்கலாம். கருணையான மனிதர் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

“இன்னும் போகாமல் ஏன் நிற்கிறாய்?”

அவருக்கு அவள் நிற்பது தர்ம சங்கடம் போல் இருந்தது.

“மழை தூறுது அதுதான்”

வெளியே பார்த்தார் செல்லத்தையும் கையில் உள்ள குழந்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். ஏதோ ஒரு தவிர்க்க முடியாத பரிவுணர்ச்சி பரமநாதனின் இதய நரம்புகளைத் தொட்டதோ என்னவோ, “சரி சரி கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டுப் போ” என்றவர் சாய்வு முக்காலி ஒன்றை இழுத்துவிட்டுப் போட்டுக் கொண்டு, அன்றைய ஆங்கிலத் தின சரியை எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். செல்லம் அவருக்கு முதுக்குப்பறம் திரும்பி இருந்து தூணில் சாய்ந்து கொண்டு பிள்ளைக்குப் பால் கொடுத்தாள். மழை “சோ....!” என்று பொழியத் தொடங்கியது.

சற்று நேரத்தால் பத்திரிகையை மடித்து வைத்துவிட்டு தலை நிமிர்ந்த பரமநாதன் செல்லத்தையும் கவனித்தார்.

இதுவரையும் ஏனோதானோ எனப் பார்வையிட்ட விழிச்சடர்கள் இப்பொழுது கூர்மையாக ஊடுருவி ஆராயத் தொடங்கின. எண்ணெய்குப் பஞ்சம் பெற்று சரியாக சீப்பிட்டு இழுக்கப்படாத அவள் தலையைப் பார்த்தார். வாடிச் சோர்ந்து போயிருந்த முகத்தைப் பார்த்தார். அழகுப் பொழிவிருந்தும், மெருகிடப்படாத அவள் சிவந்த மேனியைப் பார்த்தார். அந்த உடம்பின் சின்னமான குழந்தையைப் பார்த்தார். அவர் பார்த்த கணக்கின்படி அவள் ஒரு அழகான மங்கையாகத் தோன்றினாள்.

“உன் கணவன் எங்கே? எதற்காகத் தனியே வந்தாய்? உனக்கு உற்றார் உறவினர் ஆருமே இல்லையா? நீ ஒரு இளம் பெண் இப்படி கண்டபடி திரியலாமா? ஒருமுறையில் பல கேள்விகளைக் கேட்டார் பரமநாதன். உடனே பதில் சொல்ல அவளால் முடியவில்லை. மாலை மாலையாக வடிந்த கண்ணீரைத் துடைக்கச் சக்தியற்றுப் பழுதடைந்த யந்திரத்தின் சைலன்சர் குழாய் புகைத்த மாதிரி தேம்பித் தேம்பி அழுதாள் செல்லம்.

“எனக்கு உற்றார், உறவினர் எவருமே இல்லை ஐயா, என் கண்ணீரைத் துடைப்பதற்கு நான் ஒருத்திதான் இருக்கிறேன்” பரமநாதன் சிரித்தார்.

ஒருவரின் பராமரிப்பும் இல்லாமலா பருவப் பெண்ணாக வளர்ந்திருக்கிறாய். கையில் குழந்தை ஒன்றும் வைத்திருக்கிறாய்”

அவளால் சிரிக்கவும் முடியவில்லை அழவும் முடியவில்லை.

கடுமையாக நடந்து கொள்ளும் ஆசிரியர் ஒரு நாள் சுமுகமாகப் பழக முற்படும்போது தன் குறை நிறைகளைக் கூறத் துணியும் மாணவனைப் போல் வட்டமாகத் தன்னை முற்றுகை இட்டிருந்த

ஒவ்வ

பயத்தைத் தள்ளிவிட்டு செல்லமும் தன்னைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு ஆர்வமுற்றான்.

கொழும்பு பல்கலைக்கழப் பேராசிரியர் ஒருவரின் வீட்டில் வேலை செய்தேன். அவர் மனைவியை ஏற்கனவே எனக்குத் தெரியும். அவவுக்குத் தாய் இல்லை. பெரும் வசதியான குடும்பம். ஆரம்பத்தில் அவவுக்கு உதவியாகத்தான் வீட்டு வேலைகளைச் செய்து வந்தேன். அவ கலியாணம் செய்து கொண்டதும், அவவோடு சேர்ந்து நானும் பேராசிரியர் வீட்டுக்குக் கால் அடியெடுத்து வைத்தேன்.

பேராசிரியர் வயது கூடியவர். அம்மா இளமைத் துடிப்புள்ளவர். பணமும் பட்டமும் தான் அவர்களை இணைத்தது. தகப்பனாரின் கட்டாயத்தின் பேரில் ஐயாவை அம்மா கலியாணம் செய்து கொண்டாரே தவிர, இதயபூர்வமாக தேர்ந்தெடுத்த வாழ்க்கை அல்ல அது. அம்மா வீட்டில் நிற்பது குறைவு அடிக்கடி எங்கோ வெளியிற் போய் வருவார். ஐயா இல்லாச் சமயங்களில் ஒரு வாலிபரும் வீட்டுக்கு வந்து போவார். ஏதாவது காரணம் சொல்லி என்னை அடுக்களைக்கு அனுப்பிவிட்டு அந்த அம்மா கதைத்துச் சிரித்துக் கொண்டிருப்பார். ஐயா படித்தவர் பண்புள்ளவர். பெண்களுக்கும் சம உரிமை உண்டு என்று எண்ணுபவர். அவர் இன்றுவரை அம்மா மேல் சந்தேகப்பட்டதை நான் அறியேன். ஆயினும் இடைக்கிடையே சச்சரவு ஏற்பட்டு தணிவது வழக்கம்.

நாட்கள் போகப் போக ஐயாவும் வீட்டில் நிற்பதே இல்லை. நூலகத்திற்குப் போய் இருந்துவிட்டு நேரம் கழிய வருவார். போட்டியாக நடத்தும் விளையாட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களைப் போல் அவர்களின் குடும்பப் போட்டியையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிந்ததே தவிர, நான் கலந்து கொள்ளவில்லை. சில நேரங்களில் அம்மா என் மீது கோபப்பட்டாலும் அதற்கு ஏற்றாற்போல் ஐயா அரவணைப்பார். ஆனால்.....! சைக்கிள் மணி கேட்டது. செல்லம் கதையை நிறுத்துவிட்டு அங்கே கவனித்தாள்.

“மழைக் கோர்ட்” அணிந்த சிறுவன் ஒருவன் சைக்கிளைவிட்டு இறங்கி வந்து ஒரு பார்சலை பரமநாதனிடம் கொடுத்தான். “இன்னும் ஒரு சாப்பாடு கொண்டு வா” என்றார் அவர்.

சிறுவன் அவளையும் அவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்துவிட்டு “சரி” என்று சைக்கிளில் ஏறிப் பறந்தான்.

“பிள்ளைகளுக்குப் பள்ளிக்கூட விடுமுறை முடிந்து மனுசியும் பிள்ளைகளும் நேற்றுத்தான் ஊருக்குப் போகினம். என்பாடு கடைச்சாப்பாடுதான். என்று சொல்லிக் கொண்ட பரமநாதன் உனக்குப் பசியாய் இருக்கும் சாப்பிடு என்று பார்சலை அவளிடம் கொடுத்தார்.

எப்போதோ பசித்து அடங்கிப் போயிருந்த பசி இப்போது தலை எடுக்க, சாப்பிட்டு விட்டு பசி ஆறினாள் செல்லம். போன சிறுவன் கொஞ்ச நேரத்தில் திரும்பி வந்து சாப்பாட்டுப் பார்சலைக் கொடுத்துவிட்டுப் போனான்.

பரமநாதனும் சாப்பிட்டுவிட்டு முற்காலியில் வந்து உட்கார்ந்தார்.

சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்துக்கொண்டே 'சரி உன்ர கதையைச் சொல்லு' என்றார். மழையின் இரைச்சல் கூடிக் கொண்டே இருந்தது. மின்னல் ஒளியோடு மேகம் முழங்கிக் கொண்டே இருந்தது.

செல்லம் தொடர்ந்து சொன்னாள். அவர்களின் வாழ்க்கையிலே தான் போராட்டம் என்று பார்த்தால் அது என்னையும் பற்றி பிடித்துக் கொண்டது. பூமணம் வீச வேண்டிய என் உடம்பில் பால் மணம் கலந்து கொண்டதை அம்மாவும் ஐயாவும் கடைசியாகக் கண்டு கொண்டார்கள். அதன் பின் கேட்பானேன் அம்மாவின் சீற்றத்திற்கு.

வீட்டை விட்டு வெளியேற்றப்படுவதைத் தவிர வேறு என்ன ஐயா கிடைக்கும்!

ஆஸ்பத்திரியில் குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டு மனிதருக்குச் செய்த தொண்டுபோதும் இனியாவது இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்வம் என்றுதான் செல்வச் சந்திதிக்கு வந்து கொண்டிருந்தேன். அங்கே எனக்குத் தெரிந்த சாமி அம்மா ஒருவர் இருக்கிறா, ரயிலில் வரும்போதுதான் என் உடுப்புப் பெட்டிகள் களவு போய்விட்டது. காசு பிரயாண சீட்டு எல்லாம் அதுக்குள்ளே தான். கையில் வைத்திருந்தால் பிரயாணச்சீட்டு தொலைந்போகும் என்று எண்ணியல்லோ அதையும் பெட்டிக்குள் வைத்தேன். எல்லோராலும் எனக்கு துன்பந்தான் ஐயா!! கண்ணீர் விட்டு அழுதாள் செல்லம்.

"இப்படி எல்லாம் அறிவாகப் பேசும் நீ எப்படி ஏமாந்தாய்? ஆர் உன்னை ஏமாற்றியது?

"என் இரக்க சபாவந்தான் காரணம். எனக்கு வேண்டியவர்கள் துன்பப்பட்டால் நானும் துன்பப்படுவேன் இதுதான் என் இயல்பு. உலகப்பந்தாட்ட நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு படுத்துக்கிடந்த நாய்க்குட்டிக்கு காலால் அடித்தார். அடிக்கப்பட்ட நாய்க் குட்டியாக இருந்தேன். நான் அடிக்கப்பட்ட நாய்க் குட்டிக்கும் அடித்த காலுக்கு எஞ்சியது வெறும் வேதனைதான். இந்த நாய்க்குட்டியை அடித்தவரின் காலுக்கு உரியவர் யார்? என்றும்ட்டும் தயவு செய்து கேட்டுவிடாதீர்கள். கேட்டுப் பயன் இல்லை. நான் சொல்லியும் பலன் இல்லை!! உணர்ச்சி வசப்பட்டு பேசிக் கொண்டிருந்த செல்லம் பெருமூச்சோடு நிறுத்தி பரமநாதனைப் பார்த்தாள். மலை உச்சிவரை தட்டுத்தடுமாறி ஏறி, பின் இறங்கி வந்துவிட்ட உணர்ச்சி விரிப்பு அவள் முகப் பொழிவில் படந்தது.

"இவ்வளவு தத்துவத்தோடு பேசினியே எது வரை படிச்ச நீ"

'எட்டாம் வகுப்பு வரைதான் படித்தேன். படித்ததைவிட பேராசிரியர் வீட்டோடு இருந்து கற்றுக்கொண்டதுதான் அதிகம் ஐயா. அமைதியானவர், அன்பானவர், எவரோடும் ஆறுதலாக நல்ல கருத்துக்களோடு பேசுவார். பாவம் அவர் குடும்ப வாழ்க்கைதான் திரிசங்கு சொர்க்கமாகப் போச்சது. அவரைக் குறைசொல்லி என்ன ஆகப்போகுது'

பரமநாதன் சிரித்தார். சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார். உன்னைக்

ஒய்வு

கெடுத்த ஆசாமி ஆர் என்று நீ சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நல்லாய் விளங்குது. பூச்சி புழுக்களை உண்டு வாழும் மீன் பார்வைக்கு சாதுவாக இருந்தாலும் பாசியை உண்டு வாழும் குணமும் அதற்கு உண்டு. எவ்வளவுதான் படித்த அறிவாளியாக இருந்தாலும் எல்லை கடந்த பசிக்கு தவணை சொல்ல முடியாது. என்ற பரமநாதன், 'சரி சரி நேரமாகுது பஸ் தவறிப் போனால் போகமாட்டாய் என்றார்'.

விடாப்பிடியாகப் பெய்து கொண்டிருந்த மழை நிலம் குளிரப் பெய்துவிட்டுக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விட்டிருந்தது. பரமநாதனுக்கு நன்றி கூறிவிட்டு செல்லம் பஸ் நிலையத்திற்கு வந்தபோது தொண்டமனாற்று பஸ்கம் வந்து 'பிரேக்' ஒலியுடன் நின்றது. அதன் காற்றுப்பட்ட வேகத்தில் யாராலோ கசக்கி எறியப்பட்ட கடதாசி பிடிப்பாரற்றுப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

வாழ்க்கைப் பயணம்

“கணீர்....! என மணியை அடித்துவிட்டு “செம்மண் தீவு...இறங்கு” என்று கத்தினான் கொண்டக்டர். வீதி ஓரமாகப் பஸ் நின்றதும் ஒரு சில பிரயாணிகளுடன் நானும் இறங்கினேன்.

மாலைப் பொழுது ஏழரை மணி. வீதியின் பக்கத்தில் தென்பட்ட வெளிச்சம் அங்குள்ள ஆறுகளையும் ஒரு சினிமாத் தியேட்டரையும் அரிசி ஆலையையும் தெளிவாகக் காட்டிற்று. மன்னாருக்கு இப்பால் பதின்மூன்று மைல்களுக்குள் இருந்த செம்மண்தீவு கிராமம் சிவந்த மண்ணைக் கொண்டிருந்ததாலே என்னவோ இப்படி ஒரு பெயரைப் பெற்றுக்கொண்டது போலும்! முதலாளியின் மிடுக்கையும் கம்பீரத்தையும் எடுத்துக்காட்டுவது போல் உயர்ந்து நின்ற அரிசி ஆலையை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு உள்ளே புகுந்தேன். அங்கு நின்ற வேலை ஆள், “வாருங்கள் மனேச்சர் ஐயா” என்று என்னை வரவேற்றான்.

இளமையும் சிரித்த முகமும் சிவந்த மேனியும் நல்லவன் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் மரியாதைக் குணமும் அவனிடம் இருந்தது. ‘நான் மனேச்சர் என்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்? நான் அவனிடம் கேட்டேன். ‘என் பெயர் நல்லையா. நான் இங்கேதான் வேலை செய்கிறேன் இன்றோ நாளையோ மனேச்சர் ஐயா வருவதாகக் கதை அடிபட்டுது அது நீங்களாக இருக்கலாம் என்று ஊகிச்சிட்டேன் என்றான்.

அதேசமயம் உதவி மேற்பார்வையாளன் வந்து என்னை வரவேற்றுக் கூட்டிப் போனான். நான் ஆலைக்கு வந்து ஒரு கிழமைக்குள்ளாக மற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் நல்லையாவே என்னோடு நெருங்கிப் பழகினான். அவன் மீது எனக்கு நல்ல பிடித்தம்.

ஆலையில் வேலை செய்யும் பெண்களுடன் சேட்டையோ பகிடியோ இன்றி மரியாதையாக நடந்து கொள்வதில் முதலிடம் வகித்திருந்தான். நல்லம்மா என்னும் பெண்ணுடன் மட்டுமே அவன் தொழில் விடயமாகக் கதைப்பதை சில வேளைகளில் கண்டிருக்கிறேன்.

நல்லம்மா பதினெட்டு வயது மதிக்கத்தக்க இளம் மங்கை. கறுமை நிறமாக இருந்தாலும் பார்வைக்குக் கவர்ச்சியாக இருந்தாள். ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் தொழிலாளி அனைவருக்கும் சம்பளம் வழங்குவது வழக்கம். ஒவ்வொருவராகக் கூப்பிட்டு சம்பளத்தை வழங்கினேன். கடைசியாக நல்லலையாவுக்கும் நல்லம்மாவுக்கும் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. நல்லையாவைக் கூப்பிட்டேன். அவன் அங்கு இல்லை, “நல்லையாவும் நல்லம்மாவும் காதல் கதை பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள்” தொழிலாளிகளில் ஒருவனான சந்திரன், இன்னொருவனுக்கு மெதுவாகச் சொன்னது, என் செவிகளில் விழுந்தது.

சந்திரன் ஒரு துடுக்கான வாலிபன். மற்றவரைப் பற்றி குறை சொல்வதில் திறமைசாலி.

“நல்லம்மா! நல்லையா...! நான் உரத்துக் கத்தினேன். இருவரும் ஓடி வந்தார்கள். இருவரின் மனப் பயத்தை அவர்களின் முகம் எடுத்துக் காட்டியது. சம்பளத்தை அவரவர் கையில் கொடுத்தேன்.

இரவு ஓய்வான நேரத்தில் நல்லையாவின் குடிசைக்குச் சென்று நான் கதைப்பது உண்டு. அரிசி ஆலைக்குப் பின் புறத்தில் ஒரு சிறு ஓலைக் கொட்டிலிலேயே நல்லையா குடியிருந்தான். மாலையானதும் சிறு விளக்கொன்றை வைத்துக்கொண்டு, தான் உண்டு தன் வீடு உண்டு என்று புத்தகமும் கையுமாக இருக்கும் அவனை யார்தான் விரும்பாமல் இருக்க முடியும்.

ஒருநாள் ஆலை அலுவலாக மன்னாருக்குப் போய்த் திரும்பி இருந்தேன். வந்ததும் வராததுமாக என் விழிகளுக்குக் கிடைத்த காட்சி ஒன்று ஆலைக்கு அவமானத்தை வருவிப்பதாகவும், அருவருக்கத் தக்கதாகவும் இருந்தது.

ஆங்கில உடையணிந்த வாலிபன் ஒருவன் நவநாகரிக உடைஉடுத்திய இளமங்கை ஒருத்தியை கைகளால் கோர்த்து அணைத்தவாறு சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தக் கண்முடித்தனமாக காதல் சோடிகளை ஏற்கனவே தெரிந்து வைத்திருந்தவன் நான். கொஞ்சமும் கூச்சமில்லாமல் பஸ் நிலையத்திலும் கடைத் தெருக்களிலும் கட்டிப்பிடித்து காதல் கலையை அம்பலப்படுத்திக் கொண்டிருந்த அவர்கள் எங்கள் ஆலை வரைக்கும் வந்தது. என் மன அழலைக் கிளப்பிற்று. என்னைக் கண்டதும், அவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக எழுந்து மெல்ல மெல்ல நழுவத் தொடங்கினர். உதவிமேற்பார்வையாளர் சுந்தரத்தை என் தனியறைக்கு அழைத்தேன்.

“அவர்கள் சாதாரண ஆட்கள் இல்லை அவர் ஒரு இன்சினியர். அந்தப் பெண் ஒரு டீச்சர்” ஆராயிருந்தால் என்ன எங்களின்ர முதலாளி மிகவும் நல்லவர். அவருக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது. அவருடைய

ஆலைக்கு அவமானத்தை உண்டுபண்ணும் வேலையை நாங்கள் செய்யக்கூடாது.

“இதிலே என்ன அவமானம் இருக்கு இது மனித இயற்கைதானே”

“அவனுடைய மிடுக்கான பேச்சு எனக்கு ஆத்திர வெறியை உண்டாக்கியது”

“அதிகம் பேசாதே கண்டகண்ட நாய்கள் எல்லாம் ஆலைக்க வந்திருந்து கொண்டு காமக் காளியாட்டம் போடுவார்கள் நாங்கள் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க வேணுமோ”

என் கோபத்தின் கொந்தளிப்பைக் கண்டு சுந்தரம் வெளியே போய்விட்டான். என் அசாதாரணமான பேச்சு அவன் உள்ளத்தை நன்றாகக் குத்திவிட்டது.

அன்று இரவு நான் நல்லையாவின் குடிசைக்குச் சென்றபோது, அவன்படுத்திருந்தான். மாடாக உழைக்கும் அவன் அனாதையாகக் கிடந்து அனுங்கியது பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. பக்கத்தில் போய் “என்னப்பா” என்றேன்.

“காய்ச்சல் ஐயா!” என்று அனுங்கினான். வெறும் சோடாத் தண்ணீரையும் டிஸ்பிரினையும் வாங்கிப் போய் கொடுத்துவிட்டு வந்து ஆலைக் கணக்கை சரிபார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சந்திரனைக் கூட்டிக்கொண்டு சுந்தரம் ஓடி வந்தான்.

ஆலைக்கு அவமானம் வந்துவிட்டது என்று அன்றைக்கு நின்று கத்தினியள் இன்றைக்கு நல்லையா வீட்டில் நடக்கிறது என்ன? கொஞ்சம் உசாராகக் கேட்டான் சுந்தரம்.

“என்ன நடக்குது?”

“சந்திரா நீயே சொல்லு”

சந்திரனைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். சந்திரன் சொன்னான் நல்லையா வீட்டில் நல்லம்மா போய் இருந்து கொண்டு இருவரும் கட்டிப்பிடித்து கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கினம். நான் கண்ணால பார்த்தேன். நான் கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக இருந்தேன். நல்லையாவின் பரிதாப நிலையும் சுந்தரனின் பரிதாப மொழியும் என்னைத் தடுமாற வைத்தது. எழுந்து நல்லையாவின் குடிசையை நோக்கி நடந்தேன்.

அவன் குடிசைக் கதவு திறந்து கிடந்தது. விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. நல்லம்மாவின் மடியில் நல்லையா தலைவைத்துப் படுத்திருந்தான். “என்ன செய்யுது” நல்லம்மா பரிவோடு கேட்கும் ஒலி என் காதில் விழுந்தது. மறைந்து நின்று எட்டிப் பார்த்தேன். நல்லம்மா அவன் கன்னத்தைத் தன்னோடு அணைத்து தடவிக் கொண்டிருந்தாள்.

“எனக்கு ஒன்றுமில்லை நீ உடனே போய்விடு மனேச்சர் ஐயா வந்தாலும் வருவார்” “உங்களுக்கு வருத்தம் என்று சந்திரன்தான் எனக்குச் சொன்னார். நான் பயந்து போய் ஓடி வந்தேன்” என்று கலங்கினாள் நல்லம்மா. பின்னால் திரும்பினேன் சுந்தரம் நின்றான். “நல்லையா!” என்ற அதிகாரக் குரலோடு உள்ளே நுழைந்தேன்.

ஓய்வு

திடீரென நல்லம்மா எழுந்து நின்றாள். நல்லையாவும் பயபக்தியோடு எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள். நல்லையா மீது நான் கொண்டிருந்த அனுதாபம் கோபம் போல் வெடித்துக் குமுறியது.

“நீங்களும் ஒரு மனிதர்களாக மடையர்களே ஏன் உப்பிடி மானம் மரியாதை கெட்டு நடக்கிறியள் உங்களுக்கு வெட்கம் இல்லையோ சிரித்து வாழலாம் மற்றவர்கள் சிரிக்க வாழலாமா?”

என்ன பேசினேன் எதைப் பேசினேன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை விடுவிடு என நடந்து என் அறைக்கு வந்தேன். நேரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது எனக்கோ நிம்மதி பிறக்கவில்லை. உலாவிப் பார்த்தேன் ஒன்றும் சரிப்பட்டு வரவில்லை.

ஆலையில் உள்ளே புதிய கட்டிடத்தின் மேல் மாடிக்கு விரைந்தேன். உட்கார்ந்து கொண்டு அமைதியைத் தேடினேன். இருளடைந்த அம்மன் கோயிலை நோக்கினேன். அதன் பக்கத்திருந்த குடிவகை விற்பனை நிலையம் நன்றாகத் தெரிந்தது. அதை அலங்கரித்திருந்த மின் விளக்கின் ஒளியில் ஆட்கள் போவதும் வருவதும் தெரிந்தது. நினைவுகள் என்னில் தடம்புரண்டன. பதினாறு வருடங்களுக்கு முன் நான் வாலிபனாக இந்த செம்மண்தீவில் இருந்த பொழுது அம்மன் கோயிலில் நான் தவறாமல் தேங்காய் எண்ணெய் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருக்கும். இந்த அம்மன் தான் என்னையும் என் உயிர் காதலி செல்லம்மாவையும் அன்று ஒன்று சேர்த்து வைத்தாள். மாலையில் நானும் கோயிலுக்குப் போவேன். அவளும் அங்கே வருவாள். இருவரும் பேசினோம், பழகினோம், ஒன்று சேர்ந்தோம் ஆனால் என் குடும்பக் கௌரவம் தடுத்துவிட்டது. அவளைக் காப்பிணி ஆக்கிவிட்டு விலகிக் கொண்டேன். நான் ஒரு பாவி ஆலையில் திடீரென எரியத் தொடங்கிய மின் விளக்குகள் என்னைக் கூச வைத்தன. மாடிக் கட்டிடத்தில் நின்று பார்க்கும் போது வெளிச்சமற்று இருளடைந்திருந்த அம்மன் கோயிலின் குறை எவ்வளவு தெளிவாகத் தெரிகின்றதோ அதைப்போல பல வயதைக் கடந்த பின்னர்தான் என் காதலியாக இருந்த செல்லம்மாவின் இருளடைந்த வாழ்க்கையைப் பற்றி நானும் நன்றாகச் சிந்திக்கிறேன். என் வாழ்க்கையைப் பற்றி அலசிப் பார்க்காத நான், எப்படி நல்லையா நல்லம்மாவின் காதலைக் கண்டிக்க முடியும்? அவர்களின் காதலைத் தடைசெய்ய நான் ஆர்? நானே முன்னின்று நல்லையாவுக்கும் நல்லம்மாவுக்கும் கலியாணம் செய்து வைப்பேன் என்னும் உறுதியுடன் எழுந்து போய் உறங்கினேன்.

காலை ஆலை எங்கும் பரபரப்பாக இருந்தது. ஆலையின் கிணற்றைச் சுற்றி ஆட்டகள் ஓடித் திரிந்தார்கள். நானும் ஓடிச் சென்று கிணற்றை எட்டிப்பார்த்தேன்.

நல்லையா நல்லம்மா ஆகிய இரண்டு உயிர்களையும் பலிகொண்ட கிணறு என்னைப் பார்த்து நகைத்தது. சற்று நேரத்தில் இரண்டு பிரேதங்களும் வெளியேற்றப்பட்டன. கடிதம் ஒன்றும் அன்புக் காதலே தங்கள் தற்கொலைக்கு காரணம் என்று அதில் குறிக்கப்பட்டிருந்தது.

பிரேதமாகிவிட்ட நல்லையாவையும் நல்லம்மாவையும் மாறிமாறிப் பார்த்து நான் அழுதேன். நல்லம்மாவின் தாய் தலையை நிலத்தில் மோதிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்ல அவளை அணுகினேன். அடுத்த கணம் திகைத்தேன் அவள் வேறு யாருமல்ல என் செல்லம்மாவேதான்.

மனிதர்கள் பலவிறம்

கடல் அலைகள் கரையோடு மோதி மோதித் திரும்புவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இராமநாதரின் உள்ளம் மனித வாழ்வைப் பற்றிக் கற்பனை செய்துகொண்டிருந்தது.

அலைகள் எவ்வளவுதான் வேகமாக மோதினாலும் கரையைக் கடக்க முடியாமல் கரையின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கி மீண்டும் கடலோடு அழுங்கி விடுகின்றன. மனித வாழ்வும் அப்படித்தானே! விதியோடு எவ்வளவுதான் போராடினாலும் அதன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கித்தான் ஆக வேண்டியிருக்கிறது.

“ஏன் பேசாமல் இருக்கிறியள். எதைப் பற்றி இவ்வளவு சிந்தனை” என்ற வசந்தியின் ஐில் என்ற கரம் முகத்தை வருடிய போதுதான் உணர்வு பெற்றார் இராமநாதன்.

இந்தக் கடற்கரைக்கு வந்த போதெல்லாம் ஏதாவது ஒரு உருக்கமான சம்பவத்தச் சந்திக்காமல் போவதில்லை. ஒரு வாரத்திற்கு முன்னர் சாவதற்கு ஓடிவந்த உன்னை இதே இடத்தில் சந்தித்தேன். கணவனால் கைவிடப்பட்டதால் சாகப்போகிறேன் என்றாய் உன்னைக் காப்பாற்றினேன் என் மீது இச்சைப்பட்டாய் அதற்கும் இடம் கொடுக்கிறேன். உதவிகளைக் கேட்டால் அதையும் செய்கிறேன். இராமநாதரைத் தொடரவிடாமல் இடைமறித்தாள் வசந்தி. என்னைத்தான் சாகவிடாமல் தடுத்துவிட்டீர்கள். அது முடிந்த கதை அடுத்து நடந்த கதை என்னவோ! அதைச் சொல்லுங்கோ என்றாள் வசந்தி.

“நேற்று ஒருவனை அவன் இரண்டு குழந்தைகளையும் இதே

இடத்தில் தான் சந்தித்தேன். அவனும் உன்னைப் போல் சாவதற்கு வந்தவன்தான் நீ கணவனால் வெறுக்கப்பட்டவன். அவன் மனைவியால் ஒதுக்கப்பட்டவன்.

இதைக் கேட்டதும் வசந்திக்கு முகம் மாறிவிட்டது. என்கதை இருக்கட்டும். அவன் கதையைச் சொல்லுகோ” என்றான் வசந்தி.

“அவன் பேர் சோமு” என்று இராமநாதர் அவன் கதையைச் சொன்னார். ஆறு வருடங்களுக்கு முன் வசதி உள்ளவனாக மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்தவன் சோமு. அவன் பொல்லாத காலந்தான் நோய்பற்றி படுக்கையில் கிடத்திவிட்டது. அந்தச் சமயத்தில் அவன் மனைவி இரண்டு குழந்தைகளையும் அவனுக்குப் பாரமாக்கிவிட்டு வேறு ஒருவனுடன் ஓடிப்போய்விட்டாள். இன்று அவன் ஒரு அனாதையாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறான். குழந்தைகளின் பசியையும் பட்டினியையும் பார்த்துக் கொண்டு வாழ முடியாமல் சாகத் துணிந்துவிட்டான். இதுதான் அவன் சொன்ன கதை என்று இராமநாதர் சோமுவின கதையை சுருக்கமாக முடித்தார்.

“கதை உண்மையாக இல்லாவிட்டாலும் உருக்கமாக இருக்கு. இதற்கு எவ்வளவு பணம் கொடுத்தியல்? என்று வசந்தி சிரித்தாள். ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தேன் ஏன் அப்படிக் கேட்கிறாய்? “பின்னே அவன் சொன்னத்தை உண்மை என்று நம்ப முடியுமா யாரோ உங்களை ஏமாற்றி இருக்கிறான்” என்ற வசந்தியின் கவனம் வேறெங்கோ நகர்ந்தது.

“அதோ பாருங்கோ அந்தச் சிறுவனை” இராமநாதர் அங்கே திரும்பிப் பார்த்தார். அந்தச் சிறுவன் கட்டும் மணல் வீட்டை அலைவந்து கரைத்துவிட்டது இவ்வளவு நேரமாகப் போராட்டிப் பார்த்துவிட்டு தாயிடம் போய் முறையிட்டு அழுகிறான்” என்று வசந்தி சொன்னதும் இராமநாதர் அடக்கமாகச் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னார், நேற்று சோமுவின சிறுவன் ஒருவனும் இப்படித்தான் மணல் வீடு கட்டினான், அவனுக்கு நடந்த கெதியும் இதுதான். அவன் ஓடி வந்து சோமுவிடம் முறையிட்டபோது சோமு என்னைப் பார்த்து என்ன சொன்னான் தெரியுமா?

“ஐயா என் நிலையும் இந்தச் சிறுவனைப் போன்றது தான் ஐயா, வாழ்க்கை என்ற வீட்டை நல்ல முறையில் கட்டுவதற்கு நான் பல முறை முயல் முயல் வறுமை அலை, அதைக் கரைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறது என்று சொல்லிக் கண்ணீர்விட்டான்” என்றார் இராமநாதர்.

“இந்தக் கடலைப் பற்றி நான் என்ன நினைக்கிறேன் தெரியுமா? கரை என்ற நீங்கள் கம்பீரமாக இருக்கிறீர்கள், அலை என்ற நான் உங்களை விட்டு விலக மனமின்றி அடிக்கடி உங்களிடமே ஓடி வருகிறேன். அவ்வளவு ஆசை” என்ற வசந்தி இராமநாதரின் கை ஒன்றைப் பிடித்து தன் நெஞ்சோடு அணைத்து மெல்ல மெல்ல வருஷிதாள்.

ஒய்

“கள்ளன் அகப்பட்டு விட்டான்” என்று கத்திக் கொண்டு ஒரு வாலிபன் ஓடி வந்தான். இராமநாதர் எழுந்து “எங்கே” என்றார்.

“ரெண்டு பொடியளையும் அவளையும் அதோ பொலிஸார் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள்” என்றான் அவன்.

இராமநாதர் நடந்து வீதிக்கு வந்தார். இரண்டு பொலிஸாருடன் இரண்டு சிறுவர்களும் ஒருவனும் வந்து கொண்டிருந்தனர். சனக்கூட்டம் நிறைந்து கொண்டது. சனத்திரளை விலக்கிவிட்டு எட்டிப் பார்த்த இராமநாதர் திகைத்துப் போய்விட்டார். “சோமு” என்று வாய் திறந்து கத்தினார். சோமு தலை நிமிரவே இல்லை.

“இவன் பெரிய கள்ளன். சிறு பிள்ளைகளைக் கடத்தி யாருக்காவது விற்றுப் பணம் சம்பாதிப்பதுதான் இவன் தொழில்” என்று ஒரு பொலிஸக்காரன் சொன்னதும், அதிர்ந்து விட்டார் இராமநாதர்.

வசந்தியை எண்ணினார். அவள் சொன்னது உண்மைதான், எப்படித்தான் இருந்தாலும் வசந்தி ஒரு உத்தமிதான். என்னையே உயிராக மதித்தாள். உறவு தேவைப்பட்டபோதெல்லாம் தன் உடலைத் தந்து இன்ப மூட்டினாள். என்னைக் காண ஓடி ஓடி வருவாள்.

அவள் சொன்னதை நான்தான் நம்பவில்லை என்றெல்லாம் வசந்தியை மனதிற்குள் வாழ்த்தினார். வசந்தி நின்ற இடத்திற்குத் திரும்பி விரைந்தார்.

அங்கே.....!

வசந்தியைக் காணவில்லை. அந்த வசந்தி கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பே ஒரு வாலிபனோடு ஓடிப் போய்விட்டதை ஒருவன் சொன்னான்.

ஏமாற்றத்தின் எல்லையில் நின்ற இராமநாதரின் விழிகள் கடலை நோக்கின. உன்னோடு உன்னோடு என்று கூவிக்கொண்டு மணற் பரப்பைத் தேடி ஓடிவரும் அலைகள் அதை ஏமாற்றிவிட்டு மீண்டும் கடலோடு கலந்து விடுவதைப் போல் பல மனிதர்கள் சில மனிதர்களை ஏமாற்றிப் பணம் பறிக்கும் சமுதாயச் சீர்கேட்டிற்குத் தானும் பயன்பட்டு இரையாகிவிட்டதை உணர்ந்தார்.

கடலைப் பார்த்து கற்பனை செய்து கவிஞர் வாலியின் சினிமாப்பாடலின் இரண்டு அடிகள் மாத்திரம் அவர் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“நேற்று வந்து இன்றிருந்து நாளைபோகும். இங்கே நடந்ததெல்லாம் கடந்து போன நாடகமாகும்.”

வெற்றியும் வேதனையும்

“அவன் கிடக்கிறான் குடிகாரன் எனக்கு ஒருபோத்தல் ஊத்து” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஏந்திய பிழாவுடன் குதிக்காலில் குந்தினான் கதிரேசன்.

பனை, தென்னை பனம் பொருள் கூட்டுறவுச் சங்கம் இல்லாத காலகட்டம் அது. தனியார்களே சிற்சில கொட்டில்களை அமைத்து ஆட்களை வைத்து விற்பனை செய்தார்கள்.

‘நீங்க எதைப்பத்திப் சொல்கிறீங்க? என்று கதிரேசனைக் கேட்டுக்கொண்டே நீட்டிய பிழாவில் கள்ளை அள்ளி வாத்தான் விற்பனையாளன் சின்னச்சாமி.

சின்னச்சாமி ஓர் இந்தியப் பிரசை. கள்ளத்தனமாக இலங்கை வந்து அதிக வருடங்கள் ஆகிவிட்ட போதிலும் பயந்து பயந்துதான் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டியவனாக இருந்தான் அவன்.

என்றாவது ஒரு நாள் தான் கள்ளத்தோணி என்று பிடிக்கப்பட்டு, தாய் நாட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தே இருந்தான். ஆயினும் இலங்கையை விட்டுப் போவதற்கு அவன் மனம் விரும்பாமல் ஏனோ சங்கடப்பட்டான்.

இந்தியப் பிரசையான தான் மற்றவர்களால் காட்டிக்கொடுக்கப் பட்டால் திடீரென இந்தியாவுக்குப் போக வேண்டுமே, என்று அவனுக்கிருந்த பயத்தைச் சாட்டாக வைத்துக்கொண்டு நூற்றுக் கணக்கில் கடன் வைத்திருந்தான் கதிரேசன்.

பாவம் பயந்த சீவன் சின்னச்சாமி. கதிரேச கேட்கும் போதெல்லாம்

ஒய்

கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான். முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டே கள்ளைக் கொஞ்சம் குடித்துவிட்டு மிகுதியைப் பிழாவுடன் மண்ணைக் குவித்து அதை வைத்ததும், தலை நிமிர்ந்த கதிரேசன், இப்ப நான் உதால வரைக்க நடந்த விஷயம் என்றான்

“என்னங்க நடத்திச்சி” சின்னச்சாமியும் விடுவதாய் இல்லை.

பொன்னையா நல்லாக் குடிச்சப்போட்டு பெண்டிலைப் போட்டு உதைக்கிறான். “நம்ம கொட்டிலுக்கு வருவாங்களே அவங்க தானுங்களே எதுக்காக அவரு அப்படி நடக்கிறாரு”

“வெறிதான் வேறென்ன? நேற்றுப் பெண்டில் யாருடனோ கதைச்சுப் போட்டாளாம். அது பொன்னையாவுக்குச் சந்தேகத்தை உண்டாக்கிப் போட்டுது”

“இவரு அவரைக் குறை சொல்லுறாரு இவரு என்ன ஒழுங்கா வாழ்றாராம்” என்று சின்னச் சாமியின் உள் மனம் சொல்லிக் கொண்டாலும் வெளியே சொல்லப் பயந்து பேசாதிருந்தான் சின்னச்சாமி.

எஞ்சியிருந்த கள்ளையும் எடுத்துக் குடித்துவிட்டு, மேலும் வாங்கி வாங்கி குடிக்கத் தொடங்கினான் கதிரேச மதுப் போதை தலைக்கேறி தன் உணர்வை மயக்கும் வரைக்கும் குடித்துக் கொண்டிருந்த கதிரேசனால் சரியாக எழுந்து நடக்கவே முடியவில்லை. தள்ளாடியபடி எழுந்தான்.

“ரொம்பக் குடிச்சிட்டங்க ஜாக்கிருதையா போங்கையா” என்று கைகளால் தாங்கி வந்து, வெளியில் விட்டான் சின்னச்சாமி. தன் கடமை முடிந்த எண்ணத்தில் ஒரு மூச்செறிந்தான் சின்னச்சாமி. வெள்ளைச் சாமிக்கு இது புது அனுபவம் இல்லை. வெறிகாரர்களை தூக்குவதும் தாங்குவதும் அவன் தினசரி வாழ்க்கையில் நடைபெறுவதுதானே!

தட்டுத்தடுமாறித் தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான் கதிரேச.

வீட்டில் அவனது மனைவி தெய்வானை சுருண்டுபோய் படுத்திருந்தாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் கிடந்த குழந்தை வீரிட்டுக் கொண்டிருந்தது. தன் வயிற்றை நிரப்பவே சாப்பாடு இல்லாத நிலையில் இரண்டு மாதங்கள் நிறையாத அந்தக் குழந்தைக்கு பால் எங்கிருந்து வரும்? அவளுக்கு.

விசித்திரமான வாழ்க்கை அவள் வாழ்க்கை. தெய்வானை வெறும் கந்தல் துணியால் தன் உடலை மறைத்திருந்தாள். வருடத்திற்கு ஒன்றாக அவள் சன்றெடுத்த ஏனைய மூன்று செல்வங்களும் வரிசையாகப் படுத்திருந்தனர். அவர்களுக்கும் நிம்மதியான நித்திரை இல்லாததால் சிணுங்கியபடி திரும்பித் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

தன் கணவர் வரும்போது ஏதாவது வாங்கி வருவார் என்று எதிர்பார்க்கா விட்டாலும் எண்ணியிருந்தாள் தெய்வானை. “அம்மா பசி என்று அவர்கள் கேட்ட போதெல்லாம் அப்பா சாப்பாடு கொண்டு வருவார். பேசாமல் படுங்கோ என்ற பொய்ச்சமாதானத்தோடு அவர்களைப் படுக்க வைத்திருந்தாள் அவள். ஆனால் பசிக்காக

வாய்திறந்து கேட்கத் தெரியாத தன் கைக்குழந்தைக்கு என்ன சமாதானத்தைச் சொல்லுவாள் அது தாயின் முலையை உமிழ்ந்து உமிழ்ந்து பார்த்துவிட்டு பசிக்கேற்ற பால் வராததால் கத்தியது.

தெய்வானைக்கும் வயிறு நிறைந்த பசி இருந்தது. வெறுங்கையோடு கணவனைக் கண்டபோது அவள் ஏமாற்றம் மேலும் விரிந்தது.

“அத்தான் பிள்ளையளுக்கு சாப்பாட்டிற்கு ஏதாவது வங்கிவர இல்லையா” பயந்து பயந்து கேட்டாள் தெய்வானை. கணவனின் குணம் தெரியும் அவளுக்கு. குடிக்காத போது தங்கனமானவன். அவள் சொல்லைக்கேட்டு நாய் போல் சுருண்டு கிடப்பான். குடித்துவிட்டாலோ தாம் தீம் என்று துள்ளிக் குதிப்பான். அதற்கேற்ற விதத்தில் நடந்து கொள்ளப் பழகிக் கொண்டவள் தெய்வானை. போதை நேரத்தில் அவனுக்கு ஏற்ற விதத்தில் தாளம் போடாமல் இடக்கு முடக்காக் கதைத்துவிட்டால் அவன் கையும் காலும் தன்னைப் பந்தாடத் தொடங்கிவிடும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். “ஒன்றுமில்லை” என்று கையை விரித்த அவன் தோளில் கிடந்த துவாய்த் துண்டை முற்றத்தில் விரித்துவிட்டுப் படுத்தான். வானத்திலிருந்த நிலவு அவனைப் பார்த்து சிரிப்பது போல் இருந்தது. அவனால் நிம்மதியாகப் படுத்திருக்க முடியவில்லை. புரண்டு புரண்டு அலட்டிக் கொண்டு கிடந்தான்.

“தெய்வானை இஞ்ச வா” என்று அதிகாரமாகக் கூப்பிட்டான் கதிரேசு. எலும்புக் கூடு எழுந்து நடந்தாற்போல் நடக்கவே தென்பற்று தடுமாறி தடுமாறி நடந்து போய் தன் கணவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள் தெய்வானை.

“உடம்பெல்லாம் எரியுது விசிறிவிடு” என்றான் அவன். முற்றத்தில் இரண்டு நாய்கள் ஓடி ஓடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன ஒன்று எதையோ கேட்க மற்றது உறுமிக் குரைத்துக் குரைத்து எதையோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

“நாய்களின் தொல்லை பெரிய தொல்லை”

என்று அவைகளை அங்கிருந்து துரத்த முயன்றாள் தெய்வானை. “ஏன் அதுகளை கலைக்கிறாய். அதுகளும் பாவம்” என்ற கதிரேசன் “தெய்வானை” என்று குழைந்தான்.

அவன் எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்ட தெய்வானை அங்கிருந்து போய்விடவே எண்ணினாள். ஆனால் அவள் முயற்சி பலனளிக்காமல் அவன் முரட்டுக் கரங்களில் அகப்பட்டுத் தவியாத் தவித்தாள்.

உள்ளே குழந்தையின் அழுகரல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. வானத்துச் சந்திரனை இருள் மேகம் மறைத்திருந்து விட்டு விலகியது. தென்பில்லாத நடுக்கிய தேகத்தைச் சுமந்து உள்ளே போன தெய்வானை தொப்பென்று படுக்கையில் விழுந்தாள்.

ஏற்கனவே எண்ணெய் இல்லாமல் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கு மங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

உடற்பசியைத் தீர்த்துக் கொண்ட கதிரேசனக்கு இப்போது வயிற்றுப்

பசி தலை எடுக்க ஆரம்பித்தது. அவனை ஆட்டிப் படைத்துக் கொண்டிருந்த மது வெறியும் இப்போது குறைந்து விட்டிருந்தது.

“பிள்ளையளுக்கு ஏதாவது கொண்டு வருகிறேன்” என்று துவாய்த் துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டே வெளியே எங்கோ ஓடினான்.

தனியாக ஓடிய அவன் ஒரு மணித்தியாலத்தின் பின்னர் இரண்டு பொலிஸ்காரர்களுடன் திரும்பி வந்தான். அவன் கைகளில் மாட்டப்பட்டிருந்த விலங்கு நிலவொளிக்கு மின்னிக் கொண்டிருந்தது.

வெளியில் நின்று கொண்டு “தெய்வானை” என்று கூப்பிட்டான் கதிரேசு.

கொஞ்சமிருந்த எண்ணெயையும் விழுங்கி விட்ட தெய்வானையின் அறை விளக்கு இப்போது அணைந்து விட்டிருந்தது. அறை எங்கும் ஒரே இருட்டு.

“தெய்வானை எழுந்து வா! இத்தனை காலம் விதியோடு நின்றேன். இப்போது மதியோடு நிற்கிறேன். இதுவரை காலமும் உன்னை ஒரு மனைவியாக மதிக்க இல்லை. மிருகமாக நடத்தியிருந்தேன் என்றது எனக்கு இப்பதான் தெளிவாக விளங்குது. மனைவியின் சுய விருப்பு வெறுப்புகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளாத நான் மனிதனே இல்லை ஒரு மிருகம்.

இதுவரை குடித்திருக்கிறேனே தவிர களவுக்குப் போகவில்லை. இன்று உனக்காகவும் பிள்ளைக்காகவும் களவுக்குப் போனேன். அகப்பட்டு நிற்கிறேன். இது கடவுள் கொடுத்த பாடம். இனிமேல் உன் மீது சத்தியமாக நான் குடிக்க மாட்டேன் மறியலில் இருந்து திரும்பி வரும்போது, உன்னையும், பிள்ளைகளையும் குறைவு இல்லாமல் காக்கும் கடமை உணர்வோடுதான் வருவேன். வெளியே வந்து என்னை வழி அனுப்பிவை” என்று கத்திக் கொண்டே இருந்தான் கதிரேசு.

உள்ளே இருந்து தெய்வானையின் சத்தம் எதுவும் வெளியே வரவே இல்லை.

இவைகளை எல்லாம் பார்க்கக் கூடாது என்று எண்ணியோ என்னவோ, தெய்வானை எப்போதோ தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு விட்டாள். இந்தப் பாவ பூமியில் அவளால் ஈன்றுவிடப்பட்ட அவள் செல்வங்களின் அழுகுரல்களைத் தான் கதிரேசனால் கேட்க முடிந்தது.

அவனும் அவளும்

அவள்:

வாழ்க்கை வெறும் பூமியாக இருக்கும். தாராளமாக ஓடித்திரியலாம் என்று கற்பனை பண்ணியிருந்த எனக்கு, அது உயரமானது ஏறிப்போக எத்தனையோ படிகளைக் கடக்க வேண்டிய சூழ்நிலையும் உண்டு என்பது இப்போது எனக்குப் புலனாகிறது.

வாழ்க்கை வண்டியை ஒத்திழுக்க வேண்டிய கணவன் மனைவி என்னும் இருவரில் ஒருவர் பின்தங்கி விட்டால் வாழ்க்கை வண்டி ஓடுமா?

இன்னும்தான் வாழ்க்கை என்பது நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் கூட என் கணவருடன் பொருந்தி வாழ்வதற்கு என் வாழ்க்கை அமைய இல்லையே!

அவரிடம் அழகு இருக்கிறது. அறிவு, ஆற்றல் ஆண்மை எல்லாம் இருக்கிறது. அன்பும் ஆசையும் இருக்கிறது. ஆனால் என்னிடம் இருக்கும் குறை ஒன்று அவரோடு என்னை நெருக்கமாக்க மறுக்கிறதே ஏன்? என்ன செய்வேன்.

ஊர் அறிய எங்கள் இருவருக்கும் நடந்தது உண்மைத் திருமணந்தான். ஆனால் எம் இருவருடைய இதயங்களும் ஊமை கண்ட கனவாக எட்டிப்போய் நிற்கிறதே!

என்னுடைய முதலிரவாவது வாழ்க்கையை தூய்மைப்படுத்தி முழுமை ஆக்கும் என்று எண்ணினேன். அதுவும் அரை குறையாக முடிந்துவிடும் என்பதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

முதலிரவன்று இருவரும் தனித்துவிடப்பட்டபோது அவர் என் அருகில் வந்து என்னை அணைத்தபோது நான் ஏன் நடுங்கி ஒதுங்க வேண்டும். அவர் அதையும் பொருட்படுத்தாமல் என்னைக் கட்டி அணைத்து முத்தங்கள் பொழிந்தபோது நான் ஏன் கண்ணீர் விடவேண்டும். என் உடல் ஒத்துழைக்கத் தயாராயிருந்தும் அவர் அதற்கு ஆயத்தம் செய்தபோது நான் அழுதுவிட்டேனே! அந்த இன்பகரமான வேளையில் நான் ஏன் அழவேண்டும்? பெண்மையின் விழிப்பும் உதட்டால் பொய் சொன்னாலும் உள்ளம் அதற்கு ஒத்துழைக்காத வேற்றுமையும் கண் விழித்திருந்த கற்பின் தாங்க இயலாச் சீற்றமும் என்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டனவா?

ஒருவாரம் வரையில் என்னோடு சாட்டுக்கு இருந்துவிட்டு மன விரக்தியோடு வெளியே போனவர் இன்னும் திரும்பி வரவே இல்லையே எங்கே போனார் தான் வேலை பார்க்கும் கடைக்குப் போயிருப்பாரா? என்னால் ஏற்பட்ட துன்பத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் எங்கெங்கு அலைகிறாரோ?

அவருக்கென்ன ஆண்பிள்ளை, பலருக்கு மத்தியில் கழுத்தை நீண்டிய எனக்குத் தானே துன்பம். என்னைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கு எனக்கு உரிமை இல்லை என்று எண்ணிக் கொண்டாரா? நான் அவருக்குக் கொடுக்க வேண்டியதைத் தரமாட்டேன் என்று மறுத்தேனா? அவர் விரும்பியிருந்தால் அதைப் பெற்றிருக்கலாம்தானே! குறிக்கோளாகக் கொண்ட என் சிந்தனை குறிப்பிட்ட கோழிக் குஞ்சொன்றைப் பிடிப்பதற்கு நிலைகொள்ளாமல் அங்கும் இங்குமாகப் பறந்து திரிந்த பருந்து முடியாத நிலையில் மரத்தில் போய்க் குந்திக் கொண்ட மாதிரி எண்ணி எண்ணிக் கொண்டுபோய் பெருமூச்சோடு நிறுத்தினேன்.

விபரிக்க முடியாத ஒரு நம்பிக்கையில் உருவான எண்ணப் பறவை, இன்று நிச்சயம் உன் கணவர் வீட்டுக்கு வருவார் என என் மனப் பிராந்தியத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தது.

அடுக்கலைக்குச் சென்று சமயலை ஆரம்பித்தேன். முதலில் உலைக்குத் தண்ணீரை வார்த்து வைத்துவிட்டு, அரிசியை எடுத்தேன். கல்லும் உமியும் நிரம்பிக் கிடந்தன. அவைகளை சுளகில் போட்டு ஆட்டியும் பொறுக்கியும் துப்புரவு செய்தேன். நம் உள்ளத்திலே தவறை வைத்துக் கொண்டு மற்றவரைப் பற்றி எண்ணுவதைப்போல, நம் ஊரில் போதிய அளவு விவசாய உற்பத்தி இருந்தும் பிற நாட்டரிசியைத் தான் வாங்குகிறோம். நம்மூர் அரிசியாய் இருந்தால் இப்படிக்கல்லும் மண்ணும் இருக்குமா?

அரிசியைக் களைந்து உலையில் போட்டுவிட்டு கறிக்கு ஆயத்தம் செய்தேன், முருங்கைக்காய் என்றால் அவருக்கு மிகவும் பிடிக்கும் இதை இரண்டொரு நாளிலேயே தெரிந்து வைத்திருந்திருந்தேன். அதையே நறுக்கத் தொடங்கினேன்.

சென்ற திங்கட்கிழமை நான் முருங்கைக் காய்வெட்டிக்

கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு 'முருங்கைக் காயைத் துண்டுகளாக வெட்டித்தான் சமைக்கிறோம். ஆனால் முறிஞ்சு போன காயை கூடிய விலைக்கு சந்தைப்படுத்த முடியாது. அதை விலை கொடுத்து வாங்க எல்லோரும் விரும்பமாட்டார்கள்' என்று அவர் சொன்னதை இப்போது எண்ணிப்பார்க்கிறேன். பெண்மையும் அப்படித்தானே! ஆரம்பத்தில் குறைகண்டால் அதற்கு மதிப்பீடு குறைவுதானே!

அரிசியில் கல்லும் உமியும் கிடக்கிறதே என்பதற்காக சோறு சமைக்காமல் விடலாமா? குற்றங்களை நீக்கி அகற்றிவிட்டுப் பெண் சமூகத்திற்கு ஆண் சமூகம் இரக்கம் காட்டக் கூடாதா?

மணவறையில் நான் அழுததைத்தான் அவர் குறையாகக் கண்டார். ஆனால் அவர் யாரோ ஒரு இளம் பெண்ணின் போட்டோவை வைத்துக்கொண்டு அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாரே அது குற்றம் இல்லையா, குறை இல்லையா?

அவள்:

புகைப்படம் உருவத்தை மட்டுந்தான் காட்டுமே அன்றி உள்ளத்தைக் காட்டுமா? நான் வெறும் புகைப்படமாக அவளுக்குத் தோன்றுகிறேனே தவிர என் உள்ளத்தை அதனுள் புதைந்து கிடக்கும் வேதனையைப் புரிந்துகொள்ள அவளால் முடியவில்லையே!

சந்தனத்தையும் குங்குமத்தையும் குழப்பினால்போல் அவள் மார்க்கங்கள் விம்பி மடிந்தாவது தன் வேதனையை வெளியே காட்டுகிறது. ஆசையையும் ஆவலையும் அடக்கி வைத்து தொட்ட கனியைச் சுவைக்க முடியாமல் என் இதயச் சுமையை துன்பத்தை எப்படி எடுத்துக் காட்டுவேன் அவளுக்கு.

தன் பெற்றோரை விட்டு வந்து ஒரு பிடவைக் கடையில் சாதாரண விற்பனையாளனாக வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். இன்றும் அங்கே தான் மனேச்சராக வேலை செய்கிறேன்

அவளும் எங்கேயோ நின்று படித்தவள். எங்கள் இருவரினதும் பெற்றோர்களின் விருப்பத்தோடுதான் திருமணம் செய்து கொண்டோம். மனப் பிசகால் எங்களின் மண வாழ்க்கை சரியாக அமையவில்லை.

எல்லோரையும் போல், உண்மையான அன்பையும், ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் தான் அவளிடம் எதிர்பார்த்தேன். அதை அவள் தரவில்லை.

முதலிரவில் அன்போடும் ஆவலோடும் அவளை அணுகி அணைத்தபோது அவள் எப்படி நடந்துகொண்டாள் ஏன் அழுதாள்? எதற்காக அழுதாள்? அவள் கண்ணீரைக் கண்டபோதும் நான் ஆத்திரப்படவில்லை, அவசரப்படவில்லை. நன்றாகச் சிந்தித்தேன்.

ஆனந்தமான அந்த நேரத்தில் அவள் ஏன் கண்ணீர்விட வேண்டும். அது அழகையா ஆனந்தக் கண்ணீரா? அல்ல,

கோடை வெயில் பட்ட குளிர்ந்த நீர் ஆவியாக மேலெழுவதை

ஒவ்வ

அவதானித்த பின்னும் குளம் குளிர்ச்சியாக இருக்குமென்று யாரும் நம்ப முடியுமா?

யாரையாவது காதலித்தாயா இல்லை காதலிக்கிறாயா? என்று கூட கேட்டுப் பார்த்தேன் அப்படி எல்லாம் ஒன்றுமில்லை. என்று சொன்னவர் உண்மையான காரணத்தை ஏன் சொல்லவில்லை. என்றாவது நான் அவளாக உண்மைக் காரணத்தைச் சொல்லும் மட்டும் அவளைத் தொடவே கூடாது என்ற வைக்கிராயத்துடன் கடைக்கு வந்து விட்டேன்.

கடையிலும் சரியான நிம்மதி இல்லை பதினைந்து வயதிலிருந்து பிடவை வியாபரத்தில் ஈடுபட்ட எனக்கு அதில் சலிப்பே ஏற்பட்டது இல்லை. அதனால்தான் இரண்டாயிரம் ரூபாய் முதலில் ஆரம்பித்த அதன் முதலாளியை இரண்டு கோடிக்கு அதிபதியாக்கி இருக்கிறேன். இந்த நன்றியை அவர் மறக்கவே இல்லை. இன்று நான் அவருக்குச் செல்லப் பிள்ளையாக இருக்கிறேன்.

“கலியாணம் ஆகி இன்னும் பத்து நாட்கள் கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் அவசரப்பட்டு ஏன் கடைக்கு வந்தாய். கொஞ்ச நாளைக்கு ஆறி இருந்து போட்டு வா உடனே வீட்டுக்குப்போ” என்று கடிந்தார் முதலாளி. அவர் சொல்லை தட்டிக் கழிக்க முடியாமல் வீட்டுக்கு வெளிக்கிட்டேன்.

செத்துப் போன தன் மகனின் பழைய படம் ஒன்றைக் கொண்டு வந்து என்னிடம் கொடுத்த கடை முதலாளி “நீ வரும்போது பிரேம் போட்டுக் கொண்டு வா” என்றார்.

புறப்பட்டு வீட்டிற்கு வந்தேன், மனைவி சமையலை முடித்துவிட்டு ஏற்கனவே அறிந்து கொண்டவள் போல் என்னை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். என்னை கண்டாளோ இல்லையோ ஓடிவந்து என் கால்களை கட்டிக்கொண்டு அழுதாள்.

அவனும் அவளும்

அத்தான் நீங்கள் வருவீர்கள் என்ற அசையாத நம்பிக்கையோடுதான் இன்று சமைத்த நான், உண்மையிலேயே நான் மனமறிந்து என் கணவருக்கு எந்தத் துரோகமும் செய்ய இல்லை என்றால் அவர் இன்றைக்கு வரவேண்டும் என்று நாகபூசணி அம்மாவை மனமுருகி வேண்டிக் கொண்டேன் என் வேண்டதல் வீண்போக இல்லை. என்னை அறியாமல் நான் ஏதாவது குற்றம் குறை விட்டிருந்தால் என்னை மன்னித்து விடுங்கோ. அவன் கால்களைக் கட்டிக் கொண்ட அவளை அவன் புசங்களைப் பிடித்துத் தூக்கினான். அவன் கையிலே இருந்த புத்தகம் தவறிக் கீழே விழுந்தது. அதனுள் இருந்த இரண்டு புகைப்படங்கள் கீழே விழுந்து சிதறி அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தன. அவைகளைக் கையில் எடுத்து இரண்டையுமும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள் அவள். ஒரு புகைப்படம் பெண்ணுடையது மற்றது ஆணினுடையது.

ஆணின் புகைப்படத்தை கொஞ்ச நேரம் கூர்மையாகப் பார்த்தான் அவன்.

“அத்தான் இந்தப் படம் ஆருடையது” என்று அவனைப் பார்த்தான்.

“ஏன் கேட்கிறாய் அது கடை முதலாளியின்ற செத்துப் போன மகன்ற படம். கடைக்குப் போகும் போது பிரேம் போட்டுக் கொண்டு போய் கொடுக்க வேணும்.”

“இந்த ஆள் ஏன் செத்தார். எப்போது செத்தார்” புகைப்படத்தையும், அவனையும் விழிகள் படபடக்க மாறிமாறிப் பார்த்தான்.

முதலாளியின்ற நல்ல குணத்திற்கு இவன் ஒரு கெட்ட பிள்ளையாய் பிறந்துவிட்டான். அதனால்தானோ என்னவோ இளம் வயசிலேயே நோய் பிடித்தச் செத்துப் போனான்.

தயவு செய்து நீங்கள் அந்தக் கடைக்கு வேலைக்குப் போகாதீங்க அத்தான். அவர்கள் தொடர்பே எங்களுக்கு வேண்டாம். அவன் தவித்துப்போய் கெஞ்சினான்.

“ஏன்? எதற்காக உனக்கென்ன பைத்தியமா?” அத்தான் உங்கள் மேல் எனக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கையிருக்கிறதோ அதேபோல் உங்களுக்கும் என் மீது இருக்கும். நம்பிக்கை வீண் போகக் கூடாது. முதலிரவில் கேட்டீர்களே நீ யாரையாவது காதலிக்கிறாயா? என்று இப்போதும் சொல்லுகிறேன் நான் யாரையும் காதலிக்கவில்லை கெடுக்கப்பட்டேன்.

ஒரு நாள் மாலை நான் கல்லூரியில் இருந்து திரும்பிக் கொண்டிருக்கையில், செடிமறைவில் நின்ற ஒருவன் எனக்கு முன்னே பாய்ந்து நின்றான். நான் திடுக்கிட்டேன். யாரையும் வீதியில் காணவில்லை. பல நாட்களாக என்னை வட்டமிட்டவர்களில் அவனும் ஒருவன். என்பது அப்போதுதான் தெரிந்தது. அவன்மூலம் கடிக்கப்பட்ட கரும்பாகிவிட்டேன் அத்தான். அதே குறையால்தான் உங்களோடு ஒத்துழைப்பதற்கு என்மனம் பயந்துகொண்டிருந்தது. இந்தப் படத்தில் இருப்பவன்தான் அவன்.

குறை இல்லாத குடும்பம் உலகத்தில் எங்குமே இல்லை. ஏதாவது ஒருகுறை இருந்துதான் ஆக வேண்டும். ஆனால் உன்னைப் போல் பெண்களில் உண்மையை சொல்லுகிறவர்கள் ஒரு சிலர்தான். நான் மாத்திரமென்ன பெரிய உத்தமனா? நீ தவறுக்கு ஆளாக்கப்பட்டாய் நான் தவறு செய்ய ஆசைப்பட்டேன். கொஞ்ச நாள் பெண் பித்தனாகத் திரிந்தேன். கடைசியாக இந்தப் போட்டோவில் இருக்கும் பெண் தான் என்னைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தினாள். ஏசியல்ல அடித்தல்ல, மானபங்கப்படுத்தியல்ல, தன் தூய உள்ளத்தால் இனிமையான வார்த்தைகளால் வழக்கமாகக் கடைக்குவரும் இவளைப் போட்டோ எடுத்து இவலோடு வாலாட்ட ஆரம்பித்த போது இவள் என்னை அண்ணா என்று கூப்பிட்டு பல அறிவுரைகளை வழங்கி எனக்குப் புத்தி புகட்டினாள். அந்த நல்ல பெண்ணின் ஞாபகமாகத்தான் இந்தப் போட்டோ என்னிடமே இருக்கிறது. இனி அதற்கும் தேவை இருக்காது.

ஒவ்வ

நடந்தவைகளை மறந்துவிட்டு இனியாவது சந்தோசமாக இருப்போம் என்று சொன்ன அவன், உன் விருப்பம் எப்படி? என்று அவளைக் கேட்டான் வெட்கத்தில் அவள் தலை குனிந்து கொண்டது.

இரண்டு கைகளையும் கூப்பிப் பிடித்து அவன் தன் முகத்திற்கு நேரே கொண்டு வந்தான். சிரிப்போடு மலர்ந்திருந்த அவன் முகம் ஆனந்தத்தால் பிரகாசித்தது.

“அத்தான்” என்று அவன் மார்பில் சாய்ந்த அவள், அவனை இறுக்கமாகக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டாள்.

“சாப்பாடு ரெடியா? பசிக்கிறது” என்றான். “பசி எனக்குந்தான்” என்றாள் அவள், அவன் முதுகுப்புறத்தை நகத்தால் கிள்ளிக் கொண்டே!

மணலும் அலையும்

வெண்ணிலவை முகிற்சுட்டங்கள் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. பூரணை நாளாக இருந்ததால் வேளைக்கே வெள்ளி நிலா வான வெளியில் பவனி வந்து, தன் ஒளிக்கதிர்களைச் சிந்தியது. களங்கபாடு அறியாத வெண்ணிலாவை களங்கப்படுத்தவோ என்னவோ கரு முகில்கள் ஓடி வந்து மெல்ல மெல்ல மூடி மறைந்து வேடிக்கை காட்டின.

வாரி வாரி வழங்கும் வள்ளலைப் போல் அலைச் சுடர்களை மேலெழுப்பி தென்றலைக் குளிராக்கி வீச வைத்துக்கொண்டிருந்தது அந்தப் பரந்த சமுத்திரம்.

சுவடு தெரியாமல் அழுங்கி அழுங்கி மேலெழும் கடலைப் படிக்களைக் கண் மழுங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கணேசன்.

அழகே பெண் உருவாய் அமைந்த வாசுகி அவனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தாள். 'ஏன் கணேஸ் இப்படி விழிதிருப்பாமல் கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?' கணேஸ் விரக்தியோடு மெல்லச் சிரித்தான்.

“அதோபார் வாசுகி அந்த அலைகள் எவ்வளவு ஆசையோடும் ஆர்வத்தோடும் தாவித்தாவி வருகுது. ஆனால் அந்த இடத்தை விட்டு நிலத்தைத் தாண்ட முடியவில்லையே அதைப் போல் எங்களின்ற வாழ்க்கையும் வெறும் காதலோடு மட்டுந்தான் நின்று விடுமோ என்று எண்ணிப் பார்க்கிறேன்”

“ஓகோ அதைத்தான் இவ்வளவு நேரம் கடலைப் பார்த்து கற்பனை

ஓம்

செய்தீர்களோ” என்று தன்னை அறியாமல் சிரித்து விட்ட வாசகியின் முகத்தில் திடீரென கவலை படர்ந்தது.

நான் என்ன செய்யட்டும் கணேஸ் ஊர் உலகம் நம்மை வாழவிடமாட்டோம் என்கிறதே! அம்மா உயிரோடு இருந்தாலும் ஆறுதலாய் இருக்கும் அழுது குழறிப்பார்க்கலாம் அப்பாவின்ற குணம் தெரியுந்தானே உங்களுக்கு? ஊர் சனங்களின்ற சொல்லைக் கேட்டு சாதிவெறிப் பிடித்துத் திரியிரார்.

“சாதி என்ன சாதி நானும் பெரிய வசதியில் இருந்தால் சதியின்ற பேச்சே வராது என்ன செய்வது. உன்னைப் பிரிந்து வாழ முடியாததால் தலைகுனிந்து நடக்க வேண்டியிருக்கு”

“உங்களிடம் இருந்து என்னைப் பிரிப்பதற்கு அப்பா என்னை எந்த எந்த இடத்திற்கெல்லாம் கொண்டுபோய் மறைத்து வைத்தார் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாமல் என்ன வாசகி தெரியும். வவுனியா, மன்னார், புத்தளம் என்றெல்லாம் உன்னைக் கூட்டிப்போய் விட்டிருந்தார். கேள்விப்பட்டேன். அங்கெல்லாம் வந்து உன்னைச் சந்திப்பதற்கு முடியவில்லை. இடங்களும் சரியாகத் தெரியாது. பயமும் விடவில்லை. அதனாலென்ன? எங்களை ஒருவரை ஒருவர் மறப்பித்து பிரித்து விடலாம் என்றுதான் உன் அப்பா மும்முரமாக இருக்கிறார். சாவைத் தவிர நம்மைப் பிரிக்க ஆராலும் முடியாது. “அப்படித்தானே” அவளை இறுக அணைத்தான் கணேசன். அவனிடமிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு திடீரென எழுந்த வாசகி, “நல்லாய் இருண்டு போச்சு அப்பா தேடுவார்”

போகட்டுமா? வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள் வாசகி.

ஓடிச் சென்று அவள் கரத்தை எட்டிப்பிடித்தான் கணேசன்.

“என்ன கணேஸ்?”

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு நின்றனர். வாசகிக்கு அவனுடைய எண்ணத்தை அவன் பார்வையிலேயே புரிந்துகொண்டாள்.

“என்ன கணேஸ்! கொஞ்சமும் பொறுப்புணர்ச்சி தெரியாத குழந்தையாய் இருக்கிறீர்களே நீங்கள்”

“உன்னைப் பிரிந்து என்னால இருக்க முடிய இல்லலையே காலம் இப்படியே கடந்து கொண்டு போகுதே இன்னுமா நாங்கள் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேணும். ஒரு நாள் என்றாலும் நாங்கள் சந்தோசமாக இருக்கக் கூடாதா”? கணேசன் கெஞ்சினான்.

“கவலைப்படாதேயுங்கோ அதுக்கொரு காலம் வரும் அதுவரைக்கும் பொறுத்திருப்போம்”

“பக்கத்தில் சாப்பாட்டை வைத்துக்கொண்டு பசிக்க பசிக்கப் பார்த்துக் கொண்டு எத்தனை நாளைக்குத்தான் காத்திருக்க முடியும்”

“அதற்காக வரம்பு மீறி நடக்கலாமா! வசதி வரும் வரைக்கும் காத்திருக்கத்தான் வேணும்” அவனுக்கு எப்படிச் சொல்லி விளங்க வைப்பது என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. பக்கத்தே நின்ற மரத்தை

நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அதன் கிளை ஒன்றில் இருந்த குருவிகள் இரண்டும் தங்களுக்குள் எதையோ கதைத்தபடி ஒன்றை ஒன்று மாறி மாறித் தலையில் கொத்திக்கொண்டிருந்தன.

“போகட்டுமா”

“ஏன் அவசரப்படுகிறாய்? என்ற அவன், அவளை வாரி அணைத்து முத்தமிட்டான். அங்கும் இங்கும் திரும்பிப் பார்த்தான். ஆழ்கடல்தான் நீலநிறமாக அவனுக்குத் தெரிந்தது. அதன் இரைச்சல்தான் காதுகளில் படிந்தது. அணைத்த அவளை அப்படியே நிலம் நோக்கிச் சரித்தான். அவள் தன்னை மறந்தாள். உணர்ச்சிகளே அவள் உடல் எங்கும் பரவி நின்றன.

நிமிடங்கள் ஓடின.

“கணேஸ் என்னைவிடுங்கோ இப்ப வேண்டாம் கணேஸ்” கடலின் இரைச்சலோடு கலந்து அவள் குரல் மெல்ல மெல்ல ஓய்ந்துறைந்தது. வினாடி வினாடியாக நிமிடங்கள் நகர்ந்தன.

வயிறு குளிரச் சாப்பிட்ட மகிழ்ச்சியோடு வாசகியைப் பார்த்தான் அவன்.

தன் முகத்தைக் கைகளால் பொத்திக் கொண்டே விசம்பியபடி ஓடினாள் வாசகி.

“வாசகி! வாசகி” அவன் கூப்பிட்டதையும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் ஓடி மறைந்து விட்டாள் வாசகி.

அவள் தலையில் குடி வந்த மலர்கள் மணற்பரப்பில் பரந்து கிடந்து அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

மறுநாள் கடற்கரைக்கு நேரத்திற்கு வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான் கணேசன். ஏதோ ஒரு குற்ற உணர்வு அவன் நெஞ்சத்தில் நிழலாடிக் கொண்டிருந்தது. கண்களுக்கு எட்டிய தூரம் வரை வாசகியின் வருகையைப் பார்த்தபடி இருந்தான். வாசகியைக் காணவே இல்லை. அவனுக்கு இருப்பே கொள்ளவில்லை.

நேற்று வாசகியின் தலையில் இருந்து உதிர்ந்த மலர்கள் இன்று வெயிலுக்குக் காய்ந்து போய் கிடந்தன. வானவெளி களங்கமற்று வெளிச்சமாக இருந்தது. கடலும் தன் கடமையில் இருந்து விலகாமல் பேரிரைச்சலோடு கரையை மோதிக் கொண்டிருந்தது. தூரத்தே ஆங்காங்கே பல காதல் சோடிகள் இருந்து கதை பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நேரம் நடையும் ஓட்டமுமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவன் எதிர்பார்த்த வாசகி வரவே இல்லை. கடற்கரையில் இருந்தவர்களும் எழுந்து போகத் தொடங்கினர். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கடற்கரை வெளிப்பாயிற்று.

கணேசம் எங்கும் அசையவில்லை. முகத்தை முழங்கால்களுக்கு கிடையில் புகுத்திக் கொண்டு குனிந்த தலை நிமிராமல் குந்திக் கொண்டிருந்தான். வேதனையில் மூழ்கிப்போயிருந்த அவனுடைய முதுகுப் புறத்தை யாரோ தொடுவதை உணர்ந்து திடீரென பின்னால்

ஒவ்வு

திரும்பினான்.

எதிரே வாசகி நின்றாள்.

குழந்தையைப் போல் அவளை வாரி அணைத்துக் கொண்டு கணேசன் கேட்டான் ஏன் இவ்வளவு சுணக்கம் நீ வரமாட்டாயோ என்று தவிச்சுப் போனேன். என் மீது கோபமா வாசகி என்னை மன்னித்துக் கொள்!

“நான் ஒரு பெண் உங்களைப் போல நான் நினைத்த மாதிரி நடக்க முடியுமா? என்ற வாசகி, செய்ததையும் செய்து விட்டு இப்ப மன்னிப்புக் கேட்கிறியளே” என்று அவளை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தாள்.

தன்சட்டைப் பைக்குள் வைத்திருந்த ஒரு றோசா மலரை அவள் தலையில் சூட்டினான் கணேசன்.

“வாசகி.....!

“ம்!!”

நேற்று உன் தலையில் இருந்த றோசாப் பூவைக் கசக்கிப் போட்டன்....! நீ மனம் கலங்கினால் என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லையே வாசகி” அது ஏன்...?

வாசகி கல கலத்துச் சிரித்தாள்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்”

“உங்களை நினைத்தால் சிரிப்புத்தான் வருகுது”

இருவரும் கீழே உட்கார்ந்து கொண்டனர். யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. கடலின் இரைச்சலோடு காற்றும் இதமாக வீசியது. வான் நிலவும் பால் ஒளியை சிந்திக் கொண்டிருந்தது.

நாட்கள் ஓடின மாதங்கள் கடந்தன. வருடமும் ஒன்றைக் கடந்துவிட்டது. இத்தனை நாட்களுக்குள்ளும் எத்தனையோ சம்பவங்கள் முடிந்துவிட்டன.

கையில் குழந்தையுடன் அந்தக் கடற்கரையில் வந்து நின்றாள் வாசகி. தானும் கணேசும் இன்பமாகக் களித்த இடம். அதே மரத்தடி இலையும் தளிருமாகச் செழிப்போடு தோன்றிய அதே மரம் வந்துபோன புயலில் சிக்கி பரட்டை தட்டிப்போய் நின்றது. மரத்தின் கொப்பொன்றில் குந்தியிருந்த குருவி ஒன்று கேவிக் கேவிக் கத்திக்கொண்டிருந்தது.

வாசகியும் சிதறிப்போன தன் வாழ்க்கையை எண்ணி கேவி கேவி அழுதாள். பின்னர் சிரித்தாள். கையில் இருந்த குழந்தை தன் மென்விழிகளை விரித்து அவளைப் பார்த்தது உன் அப்பாவைப் பலிகொண்ட கடலைப் பார்த்தியா? என்னைக் காணாத துயரத்தில் உன் அப்பா இதே கடலில்தான் சங்கமம் ஆகினார். வரட்டுக் கௌரவம் பார்த்த என் அப்பா எங்கள் இருவரையும் வாழவிட்டாரா?

வாய் சொட்ட சிரித்தள் வாசகி பின்னர் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். அதோ! அந்த மணல் பரப்பில்தான் நானும் உன் அப்பாவும் இருப்போம். இன்பமாகக் கதைப்போம். அதன் விளைவு தான் நீ! உன்னைச் சுமந்து கொண்டுதான் கிருஸ்தவ மடம் ஒன்றில் என் அப்பாவால் சேர்க்கப்பட்டேன். ஒன்பது மாதங்கள் உன்னை என்

வயிற்றுக்குள் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தேனடா மகனே! அங்கிருந்தும் விலக்கப்பட்டு வீட்டுக்கு வந்தேன். நோயாளியாகக் கிடந்த என் அப்பா மண்ணுக்குள் போய்விட்டார். அனாதை ஆகிவிட்ட நாங்கள் இனி ஆருக்காக வாழவேண்டும், என் அன்புக்கினியவர் போன இடத்திற்கே உன்னையும் கொண்டு போகக் போகிறேன். விசர் கலந்த சிரிப்போடு ஆழ்கடலை நோக்கி நடந்தாள். வாசகி அதேசமயம்

வாசகி பின்னால் வந்த ஒருவர் வாசகியின் புஜங்களை இறுக்கமாகப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு கரைக்கு வந்தார். ஆவேசத்தோடு திரும்பிப் பார்த்தாள் வாசகி. கருணை ததும்பும் அந்த முதியவரின் முகத்தில் ஆனந்த அமைதி சுழியோடிக்கொண்டிருந்தது. அனாதை இல்லத்தின் பொறுப்பாளர்தான் அவர்.

கிளிநொச்சியில் திருநகர் கிழக்ககச்
 சேர்ந்த ஒரு முதிர்ந்த
 எழுத்தாளராவார். 1968ஆம் ஆண்டு
 இவரது கவிதைகளை வாடாமல்லிகை
 என்றும்
 தலைப்பில் திபுதிப் பத்திரிகையில்
 பிரசுரமானது. சுதந்திரப் பத்திரிகையும்
 இவருக்கு ஊக்கம் கொடுத்தது.
 தொடர்ந்து தினக்குரல், வீரகேசரி
 போன்ற பத்திரிகைகளிலும் மல்லிகை
 போன்ற இலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும்
 எழுதிவருகிறார். இவருடைய
 எழுத்துத்துறைக்காக "கலாபூஷணம்"
 விருதும், பிரதேச செயலக "கரைளூல்"
 விருதும் இவருக்கு
 கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. மானுடத்தை
 அதிகமாக நேசிக்கும் எழுத்தாளர்.
 இறைநம்பிக்கை பற்றி தன்னுடைய
 அண்மைய கதைகளில் அதிகமாக
 எழுதிவருகிறார்.

விலை - 250.00